COLECȚIA ROMANTIC

Ruth Langan

GINGĂȘIA DRAGOSTEI

editura alcris

Coperta: VASILE SOCOLIUC

I.S.B.N. 973-9169-00-7
© RUTH LANGAN, 1987
No gentle love
Toate drepturile aparţin editurii ALCRIS

RUTH LANGAN

GINGAȘIA DRAGOSTEI

Traducere de
IRINA TRANDAFIRESCU

BUCUREȘTI 1993

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

Colecţia: ROMANTIC

Culegere şi paginare computerizată
Secţia Fotoculegere - R.A.I. Imprimeria Coresi

Nr. colilor de tipar: 11
Bun de tipar: 22.XI.1993

Tipărit sub comanda nr. 30.680
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
Piaţa Presei Libere Nr. 1
ROMÂNIA

CAPITOLUL I

— Trebuie să mă asculţi, Paddy. De ce nu eşti înţelegător?

Bolnavul răspunse printr-un mormăit şi mâna i se crispă pe cearşaful de pe patul de spital.

— M-am săturat să te tot aud gemând ca pe o căţea de vânătoare care stă să nască.

Ea-i pândea reacţiile, făcând apel la toate resursele imaginaţiei — care nu trebuia să-i lipsească — pentru a încuraja un om atât de recalcitrant. Ridicând mâna imperativ, ea-l împiedică să protesteze şi replică:

— Doctorul Simpson spune că vei putea părăsi spitalul în două sau trei săptămâni, cu condiţia să cooperezi cu infirmierele şi să urmezi tratamentul în mod corect! Ştiu că te întârzie în întoarcerea acasă... Numai că nu vei avea permisiunea să ieşi de aici până la terminarea tratamentului, fără de care nu-ţi vei mai putea folosi membrele la fel de bine ca înainte. De ce creezi atâtea dificultăţi? Este destul de simplu de înţeles!

În picioare, aproape de ușă, o infirmieră tânără asista la cearta zilnică dintre tată și fiică, o ceartă pe care o știa de-acum aproape pe dinafară.

Rigid ca legea, Patrick Halloran o fixa pe Karen cu o privire plină de reproș... Și ea, fără să se sinchisească de statura-i măruntă și de cele numai cincizeci de kilograme ale sale, înfrunta acest bărbat impunător cu o energie și cu o putere de convingere neașteptate la o asemenea femeie micuță. În acea clipă ochii săi căprui scânteiară, semn că de data aceasta reușise s-o enerveze.

Ea venise la spital în ținută de weekend, blugi prespălați și un maieu cu mânecă scurtă imprimat cu fructe tropicale și cu mulți avocado. Bascheții cu care era încălțată arătau de parcă trăiseră vremuri crunte și-i completau ținuta de-o eleganță cel puțin îndoielnică, dar care era uniforma ei, imediat ce părăsea biroul.

Cu brațele încrucișate, cu privirea severă, continua să-i dea instrucțiuni tatălui ei, pe un ton care lăsa să se subînțeleagă represalii nemiloase în caz de neascultare.

— Dacă aflu de la vreo infirmieră că ți-ai neglijat exercițiile, voi veni chiar eu după terminarea serviciului și le vom face noaptea dacă trebuie, și-ți jur că le vei face pe toate până la capăt, fără să ratezi nici unul!

Patrick Halloran păru încurcat de hotărârea lui Karen şi suspină lung, trădându-şi delăsarea. Karen se apropie de el, enervată că nu l-a revoltat.

— Lasă-mă puţin liniştit, Karen. Sunt un om bătrân, ştii. Nu mai am forţa necesară.

— Un om bătrân, tu? Îţi interzic să mai spui asta. Apoi zâmbi şi se aplecă să-l îmbrăţişeze.

— Şi nu uita, la prima reclamaţie din partea infirmierelor, vin în fugă! Trebuie să te îngrijeşti, Paddy.

Karen îi spunea tatălui ei Paddy de când era mică şi o dată, înfuriată şi bătând din picior pentru a-şi afirma tânăra personalitate, în loc să spună tată, a trântit un Paddy răsunător, poreclă care au adoptat-o şi prietenii familiei. Atunci nu s-a putut abţine să râdă, înduioşat de această iniţiativă îndrăzneaţă. Acum ea-l numea astfel numai dacă ceea ce urma să-i spună era grav sau foarte serios şi el nu se înşela niciodată.

Avea cincizeci şi cinci de ani şi era foarte frumos cu părul său alb şi incredibil de des şi suvitele care-i căzeau tot timpul pe frunte. După atâţia ani petrecuţi muncind pământul, pielea sa era tăbăcită de soarele din California şi pe faţa lui atât de brună, albastrul ochilor făcea un efect aproape

magic. Micile riduri care-i înconjurau ochii dovedeau că, dacă se enerva des, tot atât de des îi plăcea să şi râdă.

— Lasă-mă acum, Karen. Cunosc refrenul. Nu te osteni să-mi repeţi mereu acelaşi sfat. Am nevoie de somn.

Calmată, ea-i strânse tare mâna în mâinile ei.

— De acord... Te iubesc, tată. Noapte bună.

El îi aruncă o privire emoţionată şi descumpănită de tandreţea ei. Îi era mai la îndemână când se certau. Era sigur de asta.

— Să fii atentă la drum, spuse el, puţin stânjenit de această emoţie. Drumul e atât de lung.

— Nu-ţi face griji, ştiu drumul ăsta pe dinafară.

— Ştiu. Ăsta-i un motiv în plus să-mi fac griji din pricina ta...

— Mai bine te-ai gândi la ceea ce se va întâmpla dacă doctorii nu te declară apt de-a părăsi spitalul în cincisprezece zile! Va fi foarte greu să ai energie cât pentru doi, Paddy. Dacă ai începe de-acum?

Lui Karen nu-i făcea plăcere să-i vorbească atât de dur, dar trebuia. Pentru binele lui. Ea rămase o clipă tăcută, ca şi când ar fi lăsat ca ceea ce-i spusese să-i intre bine în minte tatălui ei, apoi întrebă afectuos:

— Facem echipă, Paddy?

El zâmbi. Era parola afecţiunii lor, de multă vreme...

— Da, micuţa mea. O echipă nemaipomenită.

Din vârfurile degetelor, ea-i trimise un sărut pe care el se prefăcu că-l prinde din zbor, cu mâna sa validă.

De teamă să nu întârzie, ea ieşi foarte repede. De trei luni ea venea cu maşina la Carmel pe ruta San José spre Monterey, în fiecare vineri seară, după serviciu, şi-şi petrecea weekend-ul purtându-se aspru cu tatăl ei, pentru a-l scoate din starea de delăsare.

Tot personalul spitalului ştia că, fără devotamentul lui Karen, Patrick Halloran — un irlandez capabil să fie la fel de ursuz şi încăpăţânat ca fiica sa — ar fi rămas invalid după atacul pe care-l avusese. De la început, ea s-a servit de acest caracter neîmblânzit, pentru a-l obliga pe tatăl său să lupte pas cu pas. N-a încetat nici o clipă să-l provoace cu tot dinadinsul. Rezultatul o recompensa pentru osteneală, pentru că urma ca în curând să se întoarcă la el acasă.

În liniştea camerei, Patrick Halloran se îndreptă cât putu pe pernă. Prin fereastră se vedea parcarea. Când mica siluetă a lui Karen apăru, el rămase aşa, cu gâtul întins în pofida durerii, pentru a o vedea până în

ultima clipă. După ce ea se aşeză la volan, el îşi dădu drumul înapoi pe pernă, redevenind imobil şi tăcut.

Era atât de mândru de fiica sa... Ea ştia bine ce voia şi putea munci din greu pentru asta. La liceu, ca şi la facultate, avusese rezultate foarte bune, cu toate că muncea mult timp la fermă. De la doisprezece ani, ea a învăţat să conducă un tractor la fel de bine ca un bărbat şi, în timpul lucrărilor agricole, lucra cot la cot cu ceilalţi, fără să se plângă vreodată. Câteodată, această energie sălbatică îl îngrijora pe tatăl său. Câţiva dintre prietenii lui îl lăsaseră să înţeleagă că e o fire prea voluntară şi câteodată i-au reproşat că a făcut din ea un băiat. El n-o încurajase totuşi niciodată în acest sens, însă trăind împreună, ea i-a împărtăşit gustul pentru exerciţiu fizic. Golful, tenisul, cele mai diverse sporturi, n-aveau pentru ea nici un secret şi din adolescenţă îl bătuse la toate sporturile preferate.

El suspină. Of! Karen avusese adoratori... O mulţime de băieţi se învârteau în jurul ei. Era atât de frumoasă, încât toţi erau seduşi rapid. Mulţi dintre prietenii lui spuneau despre el că este un rival greu de învins pentru orice tânăr. Pe de altă parte, legătura strânsă care-i unea atât de tare i-a ajutat să depăşească

tragedia, căci moartea Katherinei a lăsat singuri un soţ neconsolat şi o fetiţă de opt ani, complet îngrozită.

Patrick Halloran se gândea la sfaturile agasante ale amicilor. De ce nu înţelegeau ei oare că, dacă fiica lui nu făcea pe timida, asta nu însemna că nu este? Era oare vina lui că puţini băieţi acceptau să joace cu ea şi să fie bătuţi cu regularitate? Ea câştiga totdeauna. Era născută pentru asta. O Halloran nu putea pierde.

Karen conducea prin ploaie. Din când în când îşi masa cotul dureros, luptând împotriva oboselii. Cunoştea prea bine acest peisaj pentru ca să poată să-şi ţină trează atenţia. Coasta de Nord a Californiei îşi desfăşura în van frumuseţea sălbatică. Valurile veneau să se spargă la picioarele falezelor, sau să moară pe plajele lungi din nisip alb, dar ea nu le vedea.

Se împlinise deja un an de când terminase studiile şi părăsise casa părintească pentru a începe o carieră care se anunţa strălucitoare, la Silicon Valley, loc cu tehnologie de vârf. Singurătatea fusese la început principala sa adversară. Îi lipsea tot ceea ce era legat de casă şi de ai ei: câmpurile care se întindeau cât vedeai cu ochii, ferma şi mai ales tatăl ei, un pic ursuz, dar care-o crescuse singur şi pe care ea-l adora.

Apoi, datorită spiritului independent, a caracterului tenace moştenit de la tatăl său, ea reuşi să-şi găsească locul în această ambianţă. Mai bine spus, ei îi plăceau dificultăţile, mereu căuta noi orizonturi de cucerit. De aceea, în loc să urmeze drumul trasat de tatăl ei, ea a ales electronica, această tehnică de avangardă, unde competiţia era grea. Dar ei nu-i plăcea altceva. Să-l scoată pe tatăl ei din situaţia în care se afla, reprezenta pentru ea un ţel pe care avea să-l atingă, dar se simţea golită de energie. Pentru ea, ca şi pentru el, acest trimestru n-a fost decât un lung coşmar.

Ea-l ştia prea energic, prea sălbatic şi solitar pentru a suporta imobilitatea şi constrângerile spitalului.

Muncitor înveterat – cultiva avocado – sculat în zori, culcat mult după apusul soarelui, s-a supus în aceşti ultimi ani unui ritm epuizant. Nimic nu-i făcea o mai mare plăcere decât o recoltă bună, mai ales dacă trebuia să lupte pentru a o obţine şi-i plăcea să se laude că-şi putea bate prietenii la tenis, după o zi de muncă!

Mâinile lui Karen se crispară pe volan. Chiar dacă pentru asta va trebui să-şi compromită cariera, să-şi sacrifice viaţa personală, va fi cu el până la capătul drumului. Până la vindecare.

Bineînțeles, ruptura logodnei fusese un șoc pentru ea. Joe, răbdătorul Joe, n-a mai suportat absența ei prelungită. El ar fi vrut să se căsătorească și ea să-și părăsească munca, pentru a se ocupa mai mult de tatăl ei și de el. Karen însă, nu voia să-și abandoneze meseria. Muncise prea mult pentru ea, ca s-o abandoneze. Și pentru că nu se punea problema să-l abandoneze pe Paddy, atunci a renunțat la Joe. A gândit bine lucrurile. Ea a provocat ruptura. Acum, în sfârșit, simțea eliberarea. Ceea ce crezuse inițial că este iubire nu era poate decât nevoia de-a se agăța de cineva când în jur lucrurile se petreceau prea repede. Dacă l-ar fi iubit pe Joe, ar fi amânat ea mereu data căsătoriei? Boala tatălui ei i-a furnizat un pretext pentru a-l părăsi, asta-i tot. Viața cu el ar fi fost liniștită și sigură. Și teribil de plictisitoare. În dragostea lor lipsea acea scânteie care schimbă tot... Paddy avea dreptate când o avertiza că plasează ștacheta prea sus, că nu putea obține totul? Poate. Ea-și ratase șansa de-a trăi liniștită lângă un soț devotat. Da, însă de ce se simțea atât de straniu de liberă de la această ruptură?

Încă un viraj și avea să distingă luminile care marcau prima etapă, cele ale motelului restaurant unde se puteau degusta, conform anunțului de pe

De cum îi recunoscu faţa, patroana veni în întâmpinarea ei zâmbind şi-o conduse la masa ei obişnuită, aproape de şemineu.

Karen se debarasă de trenciul său, aruncă o privire scurtă pe meniu, comandă şi se lăsă în scaun cu un lung suspin. Această oprire îi făcea bine. Avea nevoie să se destindă puţin înainte de-a începe o nouă săptămână de lucru.

Văzând-o intrând, bărbatul rezemat în coate la bar se gândi că seamănă cu un spiriduş roşcat răsărit din noapte. Ploaia-i agăţase mii de mici diamante în părul încreţit de umiditate. Când ea-şi scoase impermeabilul, el îi contemplă în linişte silueta fină, întârziind asupra rotunjimii sânilor pe care se mula maieul cu mânecă scurtă. Văzând fructele de avocado imprimate pe bumbac, el zâmbi.

Karen era cu faţa spre şemineu. Flăcările dansau în ochii ei aurii, făcând să se mişte umbre pe faţa sa şi dând pielii ei încă umede de ploaie, frumuseţea satinului întins.

El bău liniştit o gură de vin şi continuă s-o observe. Ascuns în umbră putea privi minunatele ei trăsături, fără să pară insolent. Îi plăcea s-o studieze din priviri. Avea în ea ceva ce-i inspira lui un sentiment de plenitudine. Era aerul libertăţii, al tinereţii, al inocenţei? În seara asta nu mai voia să audă

de afaceri. De concurența acerbă dintre rechinii feroci și avizi... Ce fericire ar fi să audă un râs clar, să contemple un obraz care nu ascundea nimic, care radia tandrețe. Nimic altceva. Doar tandrețe.

Picolița îi aduse lui Karen un pahar cu vin și bărbatul fu surprins. Era ea oare destul de vârstnică pentru a avea dreptul să consume băuturi alcoolice?

Apoi i s-a servit faimoasa supă. Ea o savură încet, vizibil reconfortată de căldura ei aromată, apoi golul din fața ei fu înlocuit cu o farfurie cu pește alb, și ea păru încălzită și mai frumoasă.

— A fost bun? întrebă picolița.

— Excelent. Exact ce-mi trebuia ca să fiu pusă pe picioare. Efectiv nu se simțise atât de destinsă de multă vreme. Blândețea vocii ei ajunse în colțul de umbră din care era observată.

Subit, bărbatul avu o idee care nu-i stătea în obicei, un impuls. Pentru că o vedea singură, ușor îngrijorată, și pentru că știa că, la fel ca el, ea va înfrunta din nou noaptea ploioasă, el chemă discret picolița.

După câteva minute, picolița puse pe masa lui Karen un pahar de vin alb.

Eu n-am comandat decât un...

El o auzi murmurând aceste cuvinte. Picolița explică, arătând cu un semn din cap locul unde era el așezat la bar.

Intrigată, Karen scrută penumbra, căutând să-i distingă trăsăturile.

— Nu pot să accept, spuse pe un ton ferm.

Încă un tip care încearcă s-o agaţe... Picoliţa ridică din umeri şi luă paharul înapoi.

— Îmi pare rău, spuse trecând pe lângă bărbatul de la bar. Nu-l acceptă.

Brusc, el se simţi foarte neîndemânatic. Fusese nebun când şi-a imaginat că ar fi putut accepta! În ceea ce-l privea, considera gestul tandru şi romantic. Dar ea, cum ar fi putut să-şi imagineze că n-a avut în cap altă idee? O jignise. Ar fi mai bine să plece, acum. Mâine ziua va fi lungă şi avea nevoie de somn. Totuşi nu se mişcă, hipnotizat de această figură delicată cu părul ca o flacără...

Ea-şi bău cafeaua, plăti şi-şi luă trenciul. Bărbatul se ridică, aruncă nişte monede pe tejghea şi, fără să fi premeditat, ajunse la uşă în acelaşi moment cu ea. El se retrase şi o lăsă pe ea să treacă. Mirosea bine, un miros proaspăt de săpun. Zâmbi când ochii ei de culoarea alunei se întoarseră spre el.

Ea păru că ezită pentru o fracţiune de secundă, îl examină cu o detaşare calculată, apoi îşi îndreptă ostentativ privirea în altă parte şi ieşi. Bărbatul ăsta avea tupeu! El se abţinu să nu râdă. Ea era furioasă de-a

binelea. Furia o făcuse să roşească şi-i înflăcărase privirea. El nu văzuse încă niciodată o figură atât de expresivă.

El îşi regăsi Porsche-ul şi-şi reluă drumul care urma coasta. În retrovizor, remarcă farurile altei maşini care mergea în spatele lui cu viteză mai redusă.

Văzându-l de-aproape, Karen avu mai întâi un şoc. Era straniu... Ochii lui pătrunzători, părul său negru, această mustaţă... arăta prea frumos ca să fie om instit. Ea nu-şi explica purtarea lui. Nu era genul care să aibă nevoie să agaţe în barciumi. Arăta bine şi după Porsche-ul lui, avea şi bani — încât femeile să vină după el fără ca el să mişte un deget.

Voia probabil să fie doar gentil? Gentil... ce absurditate! Un bărbat nu oferă unei necunoscute de băut doar din generozitate! Cu toată enervarea, nu putea să nu fie impresionată. Nu este dezagreabil să atragi atenţia cuiva, mai ales dacă este un bărbat frumos! Dar de ce o alesese pe ea? Mai erau şi alte femei în restaurant... Decise să rezolve această problemă delicată altă dată. În seara asta era mult prea obosită şi mai avea încă o oră şi jumătate de condus. După ce urmărise luminile de poziţie ale Porsche-ului o bună bucată de vreme, le

pierduse din vedere. Maşina lui Karen nu avea nimic comun cu o maşină de curse! Ea o cumpărase pentru rezistenţa ei, ştiind că la fiecare sfârşit de săptămână avea de făcut kilometraj serios. Era un excelent conducător auto şi cum îi plăcea şi viteza, îşi propuse ca următoarea maşină să şi-o aleagă în funcţie de rapiditate. Pentru plăcerea ei.

Cadranele tabloului de bord sclipeau în penumbră. Încă un sfârşit de săptămână dus şi mâine... mâine trebuia să fie în formă. Abia aştepta să ajungă în pat!

— Ai auzit vorbindu-se de noul director? Soseşte în dimineaţa asta. Se pare că a făcut scandal la citirea rapoartelor lunare! Lipsă de eficacitate şi nu mai ştiu ce încă... Şi pe deasupra i s-a propus să lucreze cu echipa lui Mac Snowdon înainte de a-şi alege propria echipă! Fata se opri o clipă din machiat. O plâng pe biata Karen! Ce-o să facă?

— Nu ştiu, îi răspunse colega ei tapându-şi părul în faţa oglinzii. Dar în locul ei, aş fugi. Noul şef mare este în stare s-o trimită la dactilografe!

Ele părăsiră toaletele pentru a se întoarce în birou, fără să remarce că la un alt lavabou

era Karen, care-şi aranja părul. Roşie de furie, constată o dată în plus că bârfele sunt în toi!

În pofida mărimii acestei societăţi, era imposibil să păstrezi un secret la COMPUTER INTERNATIONAL. Era suficientă o jumătate de zi pentru ca toată lumea să ştie tot.

Ea-şi remachie gura, îşi reaşează cocul şi examină rezultatul cu un ochi critic. Putea face impresie bună. Astăzi îl va întâlni pe Dirk Carlson, preşedintele şi proprietarul noii societăţi care urma să fuzioneze cu COMPUTER INTERNATIONAL. El venea aici — la C.I., cum îi spuneau toţi angajaţii — ca vicepreşedinte, înlocuindu-l pe Mac Snowdon, patronul lui Karen, care se pensiona. Mac nu-i ascunsese lui Karen că acesta era un tip greu de mulţumit şi că voia să-şi formeze singur echipa cu care va lucra, după perioada de acomodare. Postul lui Karen putea să dispară de la o zi la alta, ca a întregului departament de altfel.

Dragul, bătrânul Mac... îi dăduse atâtea sfaturi, o pusese în gardă de atâtea ori. Ea nu vorbise decât cu el despre accidentul tatălui ei şi era singurul care ştia că ea-i acorda tot timpul ei. Trebuia să reconsidere totul, cariera ei de la C.I. şi rolul său de informieră, dar fără să conteze pe înţele-

gere din partea noului ei patron. Oricum, ea nu-i va spune nimic despre viaţa ei particulară.

Se întoarse la biroul ei cu dinţii strânşi. Domnul Dirk Carlson va afla ce-l va costa să ameninţe slujba unei Halloran! Dacă el putea crede că ea îşi va îndoi şira spinării din cauză că el ar putea să se lipsească de ea, se înşela amarnic! Războiul era declarat între Karen şi acest geniu al electronicii, carè la treizeci şi trei de ani era de departe cel mai tânăr director al unei societăţi americane importante, cu ramificaţii internaţionale. El avea la activ o carieră impresionantă, începută prin construirea de ordinatoare în garajul personal şi terminată în vârful întreprinderii care fuziona azi cu ei... Numele său era celebru în lumea afacerilor. Se ştia că se putea conta pe Dirk Carlson.

Uşile ascensorului se deschiseră în faţa tinerei femei. Era ora nouă. Gata să-şi înfrunte noul patron, îşi regăsi calmul. Cu cine putea să semene acest Dirk Carlson?

Câteva minute mai târziu cineva bătu la uşa biroului său. Ea ridică ochii. Mac apăru în prag, ascunzându-i persoana care-l urma. El îi făcu cu ochiul lui Karen. Marele moment venise!

— Dirk Carlson, spuse Mac dându-se într-o parte... vă prezint noua dumneavoastră asistentă, Karen Halloran.

Dacă n-ar fi fost așezată, cu siguranță ar fi căzut brusc. Imediat, se strădui să nu-și piardă sângele rece. Nu putea fi nici o greșeală. Această alură, această mustață arogantă, această carură impozantă... Îl mai văzuse aseară, la restaurant.

CAPITOLUL II

Ea-l privi în liniște — nu umerii largi și costumul impecabil — ci figura. Buzele groase și senzuale, fără nici o umbră de zâmbet, bronzul uniform, tipic californian. Nimic din atitudinea lui nu lăsa să se întrevadă c-a recunoscut-o. Nu era nici un pic de căldură în privirea lui. Dar în clipa în care l-a văzut intrând, l-a văzut ținându-și respirația pentru o clipă. Era atât de uluit că ea... În acest timp însă, făcea dovadă de atâta stăpânire de sine, încât Karen se rugă cerului să fie la înălțime.

Părul lui negru era tuns foarte scurt și câteva șuvițe îi cădeau pe frunte. Era clar că venise de la frizer. Voia oare să impresioneze personalul terorizat?

Ea-i strânse ferm mâna întinsă și-i spuse cu un zâmbet glacial:

— Bun venit la COMPUTER INTERNATIONAL, domnule Carlson.

— Mulțumesc, domnișoară Hallorey.

Halloran.

Ah, da... Halloran.

O licărire ironică-i trecu prin privirea sumbră, care-i dădu pentru o clipă un aer strengar, apoi se îndreptă spre biroul lui Mac... al său începând din această zi.

Uşa se închise în spatele lor şi Karen îl auzi pe Mac precizând:

— Ea vă va ajuta să luaţi cunoştinţă de afacerile în curs. Karen este o persoană extrem de preţioasă.

Răspunsul friză sarcasmul.

— Preţioasă? Pare să fie, într-adevăr. Dacă o judeci după ştatul de plată! Şi sper că într-adevăr mă va ajuta. De-asta-i angajată, nu-i aşa?

Ea-şi încruntă sprâncenele. Ah! aşa deci? Perfect! Domnul ştie-tot ar trebui să încerce să se descurce singur: ea nu-l va ajuta mai mult decât îi impunea salariul. S-ar spune că acesta era personajul dezagreabil care-i ameninţa slujba şi care aseară încercase s-o agaţe atât de ruşinos. În fapt, campionul informaticii avea mai degrabă un cap de seducător chefliu!

Trădându-şi exasperarea, bătea darabana cu degetele pe blatul biroului. Era mai bine să-şi păstreze calmul. Nu era momentul să se facă remarcată... Cea mai mică eroare risca să-i fie fatală, dată fiind [illegible] de spirit a noului ei şef...

Căci nu trebuia să se amăgească. Dacă ea nu se va adapta să lucreze cu omul acesta, el o va face să coboare toate treptele pe care le-a urcat până acum şi salariul ei ar fi urmat această mişcare... Ori, pentru ea era capital să-şi păstreze postul. Şi jură că-l va face pe domnul Carlson să-i caute în zadar defecte. Orice-i va cere, ea nu se va plânge niciodată. Karen îşi iubea prea mult munca pentru a risca s-o piardă prosteşte. Şi apoi, muncise din greu ca să ajungă asistenta vicepreşedintelui, constrângerile meseriei au împins-o la o perpetuă luptă pentru autodepăşire şi asta-i plăcea ei cel mai mult. Ea va face deci ceea ce se aştepta de la ea, ba încă şi mai mult. Dacă Dirk Carlson o va aprecia sau detesta, nu va găsi însă nici un pretext pentru a o înlocui...

Cei doi bărbaţi rămaseră aproape o oră închişi, apoi Karen auzi bip-bip-ul interfonului ei. Era atât de încordată, încât tresări.

— Domnule?

— Vreţi să veniţi, domnişoară Halloman?

— Halloran...

De când intră în birou, noul patron o examină cu o privire de inchizitor. Într-o secundă i-a analizat taiorul bej, bluza de mătase albă şi pantofii din piele. Numai o brăţară fină pe gleznă, pe care-o purta în

permanenţă, făcea notă discordantă, prin frivolitatea ei, cu ţinuta austeră. Era departe de adolescenta cu maieu cu mânecă scurtă care-l atrăsese cu o seară înainte!

— Ei bine, Karen, eu plec... spuse Mac Snowdon pe un ton puţin prea morocănos.

— Oh, Mac...

— Fără sentimentalisme, domnişoară. Noi ne-am luat la revedere în particular... Nu-mi rămâne decât să plec.

El se aplecă, o îmbrăţişă amical şi ieşi fără să se întoarcă. Brusc, fără să fi fost pregătită, Karen se găsi singură cu Dirk Carlson. Totul s-a petrecut atât de repede! Cu gâtul uscat, nu-şi putu lua ochii de la uşă. Dragul, bătrânul Mac, atât de delicat încât n-a vrut să-şi deranjeze succesorul întârziind o secundă în plus...

— Aţi vrea să aveţi amabilitatea de-a studia aceste dosare împreună cu mine, domnişoară Hallotan?

Cuvintele căzură cu un sunet uscat, ca două palme. Mesajul era clar. Carlson nu admitea nici o secundă de neatenţie. Karen ar fi bătut din picioare de furie dacă situaţia i-ar fi permis.

Hall-o-ran, rectifică ea cu dinţii strânşi.

El ridică privirea ca şi când n-ar fi [illegible] intervenţiei ei.

[illegible]

Era simplu. Chiar nu putea să-şi amintească?

Pentru prima dată, el păru să observe sclipirea de furie din ochii ei. El trase un scaun lângă al lui şi deschise un dosar mare.

— Halloran, aşa-i. Nu-l voi mai uita. Veniţi... instalaţi-vă aici.

El îşi scoase haina şi-o aruncă pe spătarul scaunului său. Avea într-adevăr un corp de atlet. Karen nu putu să nu remarce de data asta. Dintotdeauna a admirat forţa fizică la un bărbat.

— Aşază-te, Halloran! Mârâi, dar nu muşc.

— Din fericire pentru dumneavoastră, pentru că am pielea tare!

— Încântat s-o aflu. Vom avea ocazia să judecăm această cuirasă în zilele care vor urma.

Karen simţi în vocea lui o nuanţă aprobatoare a replicii ei. După o scurtă pauză, o întrebă:

— N-aveţi cumva o soră mai mică?

Ea roşi, înţelegând perfect ceea ce voia să spună.

— Sunt fiică unică.

Dirk Carlson constată liniştit:

— Deci dumneata erai aseară.

Ea ridică capul şi el zâmbi, scoţând din dosar paginile care-l interesau.

— Sunteţi încântătoare, spălată pe faţă şi îmbrăcată cum se cuvine.

— De unde începem, domnule Carlson?

Era mai bine să revină pe un teren mai sigur.

— Vreţi să aflaţi în ce stadiu am ajuns cu microprocesorul, sau preferaţi să discutăm mai întâi proiectul de integrare a acestei societăţi franceze cu care suntem în tratative?

— Nu, microprocesorul.

— Perfect. Echipa noastră de laborator lucrează de peste un an. Credem că suntem mai avansaţi decât oricare dintre concurenţii noştri.

— Sunt fericit s-o aflu.

El n-o slăbi din ochi în timp ce, vorbind, ea-l observa, încercând să înţeleagă cine era. Trebuia să aparţină uneia din acele familii bogate, stabilite în California de multe generaţii. Se vedea de la prima privire că era copil de bani gata, că totul i-a fost oferit mereu pe un platou de argint: studii, situaţie... El nici nu putea să-şi imagineze că puteau exista zilele epuizante pe câmp, în soare, sau nopţile albe petrecute pentru pregătirea examenelor atunci când pici de somn însă trebuie să rămâi treaz dacă vrei să obţii diploma unei mici universităţi fără renume. Pentru studiile sale universitare el

probabil a trebuit să aleagă între Berkeley, Yale sau Harvard, cu toate taxele plătite de tata şi mama, bineînţeles...

El o simţi puţin în defensivă şi se îngrijoră.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic!

Ea-şi concentră toată atenţia asupra dosarului şi se puseră serios pe treabă, aplecaţi asupra aceloraşi foi şi vorbind acelaşi limbaj.

Depăşind iritarea pe care i-o provoca, Karen fusese repede impresionată de vivacitatea spiritului său. Mereu punea întrebări la obiect şi la momentul oportun, mergând direct la miezul problemei.

— Vorbiţi-mi de această întreprindere franceză pe care ne-am propus s-o integrăm, spuse el în sfârşit...

Dădea dispoziţii cu o voce uscată, obişnuit să comande. N-ar fi suportat comentarii şi avea un fel serios de a-şi privi asistenta în ochi, susţinându-i privirea atunci când ea ar fi vrut să se uite în altă parte. Într-o astfel de manieră el forţa subordonarea şi respectul.

În timp ce ea-i dădea toate detaliile despre firma franceză, el o fixă ca şi când ar fi vrut să-i ghicească gândurile... La sfârşit, el închise dosarul.

— De câte ori l-aţi însoţit pe Mac Snowdon la Paris?

— El a fost de două ori luna trecută. Cum eram abia la stadiul de discuţii, n-avea nevoie de mine.

Adevărul era puţin diferit. Ştiind că tatăl ei avea nevoie de ea, Mac n-a impus prezenţa ei...

— Bine, şi cum reuşiţi?

El se întrerupse şi regăsindu-şi controlul de sine, urmă:

— În acest caz, presupun că în primul nostru voiaj la Paris îmi veţi fi de-o utilitate foarte relativă. Ologul îl conducea pe orb, într-un fel.

Karen lupta cu sine ca să-şi ascundă accesul de furie care-o invadase: reuşise să-i găsească punctul sensibil. Asupra acestui dosar n-avea decât informaţii indirecte.

— Bine, Halloran...

În sfârşit, îi pronunţa corect numele. Era o satisfacţie de care trebuia să-şi amintească, pentru că urmarea avea să se arate mai puţin mulţumitoare.

— Să punem lucrurile la punct, continuă el. Ştiu că veştile circulă repede la COMPUTER INTERNATIONAL, zvonurile de asemenea. Este foarte probabil să ne ajungă la urechi într-o zi sau alta, mai bine să explicăm clar şi imediat. Este adevărat. Când i-am luat locul lui Mac Snowdon, voiam să fiu lăsat să-mi aleg propria echi-

pă. Mac a insistat să vă iau, spunând că meritaţi o şansă. Mi-a jurat că aveţi toate calificările necesare şi...

— Pot să vă asigur.

— Lăsaţi-mă să termin! Şi descopăr că sunteţi practic la fel de nedocumentată ca şi mine în problema cu societatea asta franceză. Un asistent, aşa cum o indică şi numele, este cineva care vă asistă, înţelegeţi? Începând de-acum veţi fi în permanenţă alături de mine. Fiecare dosar care-mi va fi prezentat vă va fi imediat transmis. Va trebui să memoraţi toate informaţiile, fiecare rând, fiecare cuvânt. Voi aştepta un raport scris pe biroul meu, în fiecare dimineaţă, conţinând informaţii detaliate asupra situaţiei, a problemelor care pot apare, a oamenilor cu care trebuie să mă întâlnesc. În mod special când vom călători. Urmează să deveniţi ordinatorul meu personal, băga-ţi-vă bine în cap asta.

În tot timpul acestei tirade, ea şi-a păstrat privirea plecată, strângând pumnii. Acum îl privea fără să clipească.

— Am înţeles perfect, domnule Carlson. Dar cred că zvonurile de care vorbeaţi au ajuns înaintea dumneavoastră. De la secretară la portar, acum toată lumea pune pariuri asupra subiectului nostru de discuţie... Şi pentru că suntem la capitolul sinceritate, trebuie să vă spun că n-am obţinut

postul ăsta, decât pentru că eram cea mai bună din departament. Dacă vă veţi da osteneala să-mi parcurgeţi biografia, veţi constata că Mac făcuse un raport asupra mea, care conţine tot ce poate să fie mai laudativ. Mulţumiţi-vă deci să-mi spuneţi ce este de făcut, cum vreţi să fie făcut şi eu mă voi ocupa de rest. Asta va fi tot? adăugă ea puţin afectat.

Privirea ascuţită a lui Carlson se plimbă încă o dată pe silueta ei, observând piciorul nerăbdător, care ameninţa să strice mocheta, cu lanţul fin de aur care-i sublinia fineţea gleznei, urcând spre coapse şi întârziind pe sânii care palpitau de excitare. Apoi îşi reluă plimbarea spre buzele pe care ea şi le muşca de enervare. Urma oare să-şi tot urce privirea până-n plafon?

— Nu. Citiţi aceste dosare şi introduceţi-le în ordinator. Mâine dimineaţă vreau să găsesc un raport complet pe biroul meu.

Îşi aruncă privirea la ceas.

— La prânz luăm masa cu Davies şi Johnson. Asta-i tot pentru moment, conchise brusc.

Karen făcu stânga-mprejur, foarte dreaptă, fără să-i pese că el o urmărea cu privirea. O privire de altfel plină de admiraţie.

Descrierea ei, pe care-o citise în fişa de personal, nu avea dreptate. Se aşteptase să întâlnească o tânără strălucitoare, ambi-

ţioasă, însă rece... Şi iată-l în faţa unui mic monstru de energie vibrând din cap pînă-n picioare. Ea plecase, şi subit, camera era straniu de goală.

În acelaşi timp, refugiată în spatele biroului său, Karen îşi apăsa pumnii pe fruntea arzând. Ura pe care-o resimţea pentru acest Dirk Carlson i se urcase în gât şi avea un gust amar... Simţea nevoia să urle, să se dea cu capul de pereţi, să spargă ceva. Îşi pierduse sângele rece. Cum avea să reuşească să-şi stăpânească temperamentul exploziv, faţă de un astfel de om?

Trebuia cu orice preţ să-şi schimbe ideile. N-avea nici un rost să se tot gândească la întrevederea avută cu el. Luă dosarul pe care el i-l încredinţase şi începu să bage datele în ordinator. Şi totuşi, ce îndrăzneală a avut să amintească de întâlnirea de cu o seară înainte! Şi să confirme zvonurile care circulau, declarându-i sus şi tare că n-a vrut-o asistentă! Şi pe deasupra şi-a mai permis să-i facă şi-o lecţie de morală! De ce oare nu scria el o carte despre dresajul personalului? Era un expert în materie... Şi ea care trebuia să-şi petreacă trei sferturi din timp cu acest tiran...

Ea-şi încruntă sprâncenele, amintindu-şi remarca despre călătorii. Ea va trebui să-l însoţească la Paris nu numai o dată sau de două ori, ci ori de câte ori va avea el chef să

meargă. Şi dacă voia să-şi păstreze postul, nici o scuză nu era valabilă ca să refuze... Lucrurile urmau să se schimbe considerabil cu acest nou patron.

Cu inima strânsă, Karen realiză că dacă-i va vorbi lui Carlson despre tatăl ei, îi va da acestuia motivul de care ar avea nevoie ca s-o mute în alt serviciu...

Cum să se retragă din această situaţie, de-a dreptul rea? Pe toată durata întrevederii n-a zâmbit nici măcar o dată, rămăsese rece şi distant. În aparenţă, îi împărtăşea antipatia.

Nenorocirea era că ea nu reuşea să nu se gândească la el nici măcar un minut. Acum că terminase ceea ce i se dăduse de făcut, trebuia să se scufunde într-o ocupaţie foarte captivantă...

— Ah, da!

Imprimanta calculatorului ei dădea semne de slăbiciune puţin cam des, în ultima vreme. Se va uita să vadă ce nu mergea.

Era activitatea ideală pentru a-l izgoni pe Dirk Carlson din gândurile ei.

CAPITOLUL III

— Gata pentru prânz, Halloran?

Karen tresări: Dirk Carlson ţinea neglijent mâna pe clanţa uşii ei. Ea-şi ridică capul şi-şi trecu o mână peste frunte, pentru a-şi da la o parte o şuviţă de păr scăpată din coc. Dirk contemplă piesele demontate de pe biroul ei.

— Dar, în fine, Halloran, ce faceţi?

Ea-şi ridică sprâncenele. N-o să-i mai spună altfel decât pe numele de familie, acum când învăţase să-l pronunţe! De altfel, ar fi trebuit să se anunţe prin interfon în loc să dea buzna aşa!

— Vedeţi bine! Repar imprimanta.

— De ce nu chemaţi depanatorii?

— I-am chemat, însă nu puteau veni până mâine şi eu aveam nevoie de ea imediat.

Ea reasamblă totul, închise capacul şi lustrui totul cu grijă cu o cârpă. Când îşi ridică faţa, surprinse un zâmbet pe cea a lui Dirk Carlson.

— Ce-i atât de amuzant?

— Nimic. Nu mă aşteptam să găsesc o tehniciană în personalul firmei. Găsesc însă că vă purtaţi mai firesc în rolul ăsta decât când aţi fost în biroul meu. Care sunt celelalte talente ascunse pe care le aveţi, Halloran?

— Nimic neobişnuit, răspunse ea fără să ia în seamă ultimele lui cuvinte. Lucrăm cu calculatoare, nu-i aşa?

— Este adevărat, însă de obicei nu se construiesc în birourile şefilor.

Karen se şterse pe mâini cu un şerveţel parfumat din care avea totdeauna o rezervă în sertar. Apoi, ea se aplecă sub scaun. Aparent căuta ceva ce pierduse. Dirk Carlson părea încântat de spectacol.

— Asta căutaţi?

El împinse perechea de pantofi pe care ea-i descălţase în spatele coşului de hârtii.

— Da, mulţumesc.

Ea se încălţă în grabă şi aruncă o privire în oglinda de deasupra unui dulap metalic, îşi aranjă pieptănătura şi-şi şterse fruntea. Apoi, patronul său apăru în oglindă... Ea se îndreptă. Foarte aproape de ea, Dirk îşi strânse nodul la cravată, şi văzând acest gest foarte familiar, aproape intim, atât de deplasat în contextul relaţiilor lor, Karen simţi cum inima ei îşi pierde controlul.

Mulţumi lui Dumnezeu că el nu-i observase emoţia, fiind prea ocupat să se amuze pe seama amestecului de mobilier din biroul asistentei sale.

— Interesant...

— Nu vă obosiţi să fiţi politicos. Majoritatea oamenilor numesc camera asta debara! Ocupanţii ei precedenţi aveau gusturi foarte diferite în materie de decorare. Asta-i tot.

Un scaun ultramodern se învecina cu un fragil gheridon franţuzesc, de secol optsprezece, formând unul din contrastele uşor vizibile ale locului.

Un zâmbet uşor lumină faţa lui Dirk Carlson.

— Şi aţi conservat cu religiozitate tot acest bazar?

— Nu, numai ce mi-a plăcut, iar toate aceste obiecte au devenit pentru mine ca nişte bătrâni prieteni. Nu pot să le arunc. Câteva le-am găsit plimbându-mă prin târgul de vechituri. Acest tampon de uşă din piele l-am găsit la un anticar din Carmel.

— Mergeţi des la Carmel?

Încurcată, Karen se simţea ca o insectă studiată la microscop de un entomolog carios.

— Da, în fiecare weekend, spuse scurt. Plecăm?

Dirk îi simţi nervozitatea. De ce nu se simţea la îndemână niciodată în prezenţa lui? Această femeie avea să-i dea niţel de gândit...

— Maşina mea e parcată puţin mai încolo, indică el când ajunseră în parcare.

El o atinse cu mâna pe mijloc ca s-o conducă şi ea se îndepărtă repede, gândindu-se că ceea ce simţea la atingerea lui era derutant, neobişnuit, un fel de electroşoc... Tulburată, îi aruncă lui Dirk o privire, însă el nu părea să fi observat ceva.

— Le-am cerut lui Davies şi lui Johnson să ne întâlnim la Di Angelo, pe faleză.

În pofida tulburării sale, Karen zâmbi. Cel puţin un aspect al şefului ei va fi agreabil... Mac n-ar fi avut niciodată ideea de-a merge până la San Francisco pentru un prânz de afaceri, şi mai ales într-un restaurant atât de pitoresc ca Di Angelo...

Al doilea punct care pleda în favoarea vicepreşedintelui, era maşina lui. Din ziua când s-a urcat pe tractor, Karen făcuse pasiune pentru tot ce merge pe roţi, mai ales dacă mergea repede şi dacă costa scump, două calităţi pe care Porsche-ul le avea! Ea-i admira manevrabilitatea în timp ce Dirk îi domina magnifica putere a motorului.

Ajunseră rapid pe faleză. Karen coborî din maşină şi respiră cu nesaţ aerul marin.

— Ador locul ăsta. Dumneavoastră nu?

Printre oameni pestriţi, mici vânzători, care vindeau orice avea o legătură, chiar îndepărtată, cu marea, creveţi cu pâine neagră...

— Ce miros minunat! Fructe de mare, oceanul... Priviţi ce aer destins au oamenii... s-ar zice că toţi sunt în vacanţă. Asta te face să te simţi fericit fără motiv.

Ea tăcu, brusc conştientă că s-a lăsat dusă de entuziasm. Dirk Carlson privea cu răceală spectacolul, deloc încântat. Nu-l sufoca dorinţa de-a fi fericit.

— Cu siguranţă, veniţi din est, dacă apreciaţi într-o asemenea măsură California, spuse într-un târziu.

— Oh, nu! Sunt născută aici.

El se întoarse spre ea, fără să-i vină a crede.

— Şi-aţi rămas atât de entuziastă?

Nu-i trebui mai mult pentru a o dezamăgi total. Ea lăsă nasul în jos şi-l precedă spre restaurant. Vântul care sufla dinspre ocean îi lipea fusta de pulpe, aducând în trecere urme din parfumul ei.

În acest timp, un bărbat grăbit o împinse şi Dirk Carlson o apucă de umeri pentru a o împiedica să se dezechilibreze. Uluită de gest, ea ridică ochii să-l privească, şi descoperi cu uimire în privirea lui o licărire de lumină pe care n-o mai văzuse niciodată.

— Vă simţiţi bine, Halloran? întrebă el, continuând s-o ţină.

Un val de plăcere o inundă și simţi cum se împurpurează. El constată și-i dădu drumul.

Imediat, respiră mai bine, apoi numai la gândul că și-a trădat tulburarea, roși din nou. Acest gen de reacţie i se potrivea atât de puţin. Ce-o apucase?

Davies și Johnson veniseră deja la Di Angelo și tocmai erau conduși la masa lor.

Matt Johnson lucra la C.I. de aproape trei ani și participase la elaborarea unuia din microprocesoarele care revoluţionaseră industria. Karen avusese de-a face cu el la laborator, și-l aprecia enorm, atât pentru bunătatea lui cât și pentru munca sa.

Ea făcu prezentările.

— Dirk Carlson... Matt Johnson.

Matt zâmbi în dosul ochelarilor săi cu ramă de aur și-și trecu o mână prin părul grizonat. Se simţea mult mai la îndemână în laboratorul lui decât în societate. Cei doi bărbaţi își strânseră mâinile.

— Spune-mi Dirk...

Ce spusese? Karen îi aruncă o privire jignită. Ei nu-i spusese să-i zică pe nume... Era probabil pentru că se împrietenea foarte repede cu colegii săi bărbaţi, în timp ce cu asistenta, prefera să păstreze distanţă?

— Atunci, de-acum ne vom spune pe numele de botez? întrebă ea defensiv.

— Dar bineînţeles.

Ea-l prezentă pe Bill Davies un pic cam distant, fiind încă sub influenţa a ceea ce considera a fi o jignire. Bill venise de puţină vreme la C.I., având o alură de adolescent, dar cu referinţe excelente şi cu multe ambiţii.

În timp ce Karen degusta o salată de spanac proaspăt, Dirk Carlson îi întreba pe cei doi despre munca lor. El asculta atent, mâncând mecanic, vizibil prea concentrat asupra răspunsurilor, ca să mai poată fi atent la ceea ce avea în farfurie.

— Desert? o întrebă el pe Karen, când chelnerul îşi făcu din nou apariţia.

— Nu, mulţumesc.

— De ce? Nu cred că silueta ta ar putea să-ţi creeze nici cea mai mică neliniște.

Privirea sa se opri un scurt moment pe Karen, care din nou îşi simţi inima bătând topită de emoţie. Ce voia să zică cu asta? Voia poate să o facă să uite proasta impresie pe care i-o făcuse la început? Pentru a împrăştia liniştea care devenise puţin cam apăsătoare, ea se răzgândi şi comandă o genoveză mare încoronată de îngheţată şi cu cremă Chantilly şi acoperită cu ciocolată rasă. Cu obrajii în flăcări, ea se abţinu cu greu să nu-şi acopere faţa cu mâinile. Noroc că n-a observat-o. Senzaţiile care-o asaltau erau atât de noi şi de derutante... De fapt se

comporta ca o adolescentă confruntată cu primul flirt. Ea simţea intens atingerea coapsei lui Dirk pe-a ei şi de fiecare dată când umerii lor se atingeau, ea resimţea o stare de rău, reală şi inexplicabilă. Neplăcut tulburătoare.

Dirk, lansat în discuţie, părea indiferent la restul lumii. Karen era din ce în ce mai puţin interesată de ceea ce spuneau colegii ei. Cum să-şi închipuie că el nu se gândea decât la petele de roşeaţă de pe faţa acestei fete incredibile, aşezată lângă el? El ar fi vrut să-i sărute fiecare pistrui. Să sărute? Ce idee-i venise aşa pe nepregătite. Şi tot subit, îl cuprinse un val de dorinţă. I-a trebuit tot efortul de voinţă ca să poată da din nou atenţie conversaţiei. Expresia figurii lui deveni imperturbabilă.

La sfârşitul mesei, Karen era zăpăcită de câte întrebări reuşise el să pună într-un timp atât de scurt! Un altul ar fi avut nevoie de o săptămână pentru a afla doar jumătate... Şi dacă era capabil să reţină toate aceste răspunsuri, creierul lui era o adevărată enciclopedie.

Dirk plăti cu o carte de credit şi, în curând, Karen rămase singură cu el în maşină, mergând pe colinele San Francisco-ului. După o lungă tăcere el îi spuse:

— Vorbeşte-mi despre Matt Johnson!

– Este strălucitor şi... să zicem conştiincios. El ascultă toate părerile şi dacă este o idee mai bună decât a lui, este gata s-o încerce. Este un colaborator agreabil, cu umor, care se împacă bine cu toată lumea.

– Scurt şi cuprinzător.

Dirk zâmbi şi Karen se surprinse că-i place cum zâmbeşte. Trăsăturile lui fine se transformau şi el devenea aproape cordial.

– Am exagerat poate puţin, am să încerc să fiu mai obiectivă în viitor. Dar, am cea mai bună părere despre Matt şi nici un motiv s-o ascund.

– Bine, să trecem la Bill Davies.

– Biografia sa este un adevărat festival de diplome. Debut de carieră extrem de promiţător. Ambiţios, munceşte din greu.

– Şi pe plan personal?

– Despre asta nu prea ştiu. N-am avut niciodată ocazia să lucrăm împreună. Vrei să scot un dosar?

– Da.

El parcă maşina şi continuă pe un ton rece:

– Şi cu ocazia asta scoate-l şi pe-al tău. N-am citit decât scurte rezumate despre voi. Acum mi-ar place să le citesc în detaliu. De fapt, Halloran, nu încerca să mă influenţezi, eu sunt singurul în măsură să judec calitatea muncii echipei lui Mac.

El spunea mereu echipa lui Mac, de parcă-i era complet străin...

— Şi pentru că tot suntem la capitolul „pus lucrurile la punct“, nu vreau să crezi că am vrut să te tratez altfel decât pe ceilalţi. Prefer ca toată lumea să-mi spună pe numele de botez:

— Bine... Dirk.

— Numai bunica-mi spunea Carlson... şi asta totdeauna pe un ton care lăsa să se înţeleagă că tocmai făceam o tâmpenie. Ceea ce, în general, aşa era...

Karen zâmbi. Îi venea greu să creadă că acest bărbat autoritar fusese un băieţel crescut de-o bunică. Poate că-şi va aminti asta când i se va părea că este prea inuman.

La ora cinci, Karen îi puse lui Dirk pe birou rapoartele pe care acesta le ceruse şi apoi îşi strânse lucrurile. Ziua fusese lungă.

Înainte să iasă, o salută pe Martha, secretara echipei — mamă a şase copii — reîntoarsă la cincizeci de ani în lumea afacerilor. Fiind cea mai în vârstă, Martha se cam credea cloşca biroului.

— Ce zici, Karen, cu cine seamănă noul nostru geniu? După părerea mea, putea să aibă decenţa să aibă părul grizonat. Privind-o mai de-aproape, ea-i văzu faţa trasă.

— Grea zi, nu-i aşa, puiuţ? Numai dacă weekend-ul n-a fost prea încărcat...

Karen ridică din umeri zâmbind. Toată lumea-şi punea o mie de întrebări asupra activităţii ei din timpul sfârşitului săptămânii, despre care nu vorbea nimic cu nimeni. Nici măcar cu Martha, care părea atât de drăguţă. Nu-i stătea ei în fire să facă confidenţe. Ar fi considerat asta ca un semn de slăbiciune. Prefera să se descurce singură. Ca o adevărată Halloran...

Vinerea, totdeauna grăbită să-şi întâlnească tatăl, ea refuza invitaţiile colegilor săi, mai mult, de când rupsese logodna, se dusese zvonul că ar avea un amant secret.

– Cred că îmbătrânesc, Martha. Veţi vedea când veţi avea vârsta mea!

Ele se despărţiră râzând şi Karen, ignorând ascensorul, porni pe scări.

Brusc, auzind zgomot de paşi în spatele său, Karen se întoarse. Era Dirk Carlson.

– Văd că nu sunt singurul care face puţin exerciţiu fizic. Nu iei ascensorul, Halloran?

– Nu, aproape niciodată. S-ar părea că urcatul şi coborâtul scărilor este excelent pentru prevenirea îngrăşării care-i pândeşte pe cei care stau mult timp pe scaun, ca noi.

– În cazul tău, trebuie să recunoşti că e foarte eficace... Joci tenis, Halloran?

– Puţin. Dar n-am avut timp să merg la cursuri în ultimul timp.

— Perfect, şi eu sunt puţin ruginit! Jucăm un meci împreună?

— De ce nu...

— Acum, înainte de cină?

— Oh, nu. Îmi pare rău, dar nu pot. Sunt prea obosită după toată...

Ea căuta o scuză plauzibilă.

— ... după acest weekend atât de lung, spuse în fine, roşind.

El o privi o clipă, apoi spuse total lipsit de cordialitate, pe un ton indiferent:

— Bine, poate altă dată. Bună seara.

— Bună seara.

Ea se îndreptă spre maşină, frământată de-o mie de sentimente contradictorii. Bărbatul ăsta era o veritabilă enigmă. Începuse să-i facă avansuri atunci când n-o cunoştea, pe urmă s-a arătat rece şi distant, şi iat-o descoperind că poate fi şi amical.

Cel mai teribil rămânea modul în care-o obseda. Nu se mai gândea decât la el, de parcă nimeni n-ar fi fost mai important în viaţa ei. Trebuia să se stăpânească. O cină uşoară, o baie caldă, opt ore de somn, da, asta ar ajunge să risipească obsesia care se numea Dirk Carlson.

Ea apucă volanul şi ieşi din parcare fără să-şi dea seama că bărbatul care-o preocupa rămăsese în picioare lângă maşina lui, Porsche, cu ochii strânşi din cauza soarelui, privind-o cum pleacă.

— Atenţie, Karen, geniul nostru este pus pe masacru în dimineaţa asta.

— În dimineaţa asta? Credeam că e starea lui obişnuită! Dar nu-mi spuneţi, este deja venit?

Martha îi făcu un semn afirmativ cu capul.

— Nu-i fantastic să poţi lucra sub ordinele ultimului perfecţionist în viaţă?

Karen se repezise deja în biroul ei. Îşi lăsă umbrela picurând în faţa uşii şi-şi răsfiră părul ca să se usuce.

Ziua începuse prost. Mai întâi, ploua de opt zile fără oprire şi timpul ăsta o făcea să fie tristă şi posacă. Apoi se auzi bip-bip-ul interfonului, care-i rupse firul gândurilor.

— Da?

— Ai venit, în sfârşit?

— Vocea lui Dirk era la fel de sumbră ca norii de la orizont.

— Te-aştept, Halloran!

Împingând uşa care le despărţea birourile, ea se duse gata de ceartă. De când se cunoşteau, ea şi Dirk încercau pe tăcute. să-şi găsească atât punctele slabe cât şi pe cele tari, avansau cu circumspecţie, alternând atacurile cu retragerile prudente... În dimineaţa aceasta, ea începu ostilităţile.

— Înainte de-a începe să spui ceva. vreau să-ţi atrag atenţia că nu numai că am

venit la timp, dar sunt chiar cu un minut înainte de program!

El nu făcu nimic să-şi ascundă nerăbdarea.

— Sunt destul de mare să văd şi singur cât este ceasul. Ia loc. Sper că bagajul tău este gata oricând!

Ea-l privi fără să înţeleagă.

— Mâine plecăm la Paris. Vreau să văd chiar eu această societate pe care-o vom integra. Este situată în suburbia Parisului, nu-i aşa?

Karen îşi umezi buzele devenite deodată iască. Mâine... Miercuri. Va fi ea înapoi la sfârşitul săptămânii? Cu siguranţă nu. Sigur că Dirk proiectase călătoria asta de la începutul săptămânii, însă nu considerase necesar să-i spună. În cazul ăsta, nu înţelegea de ce.

Îi împinse hârtiile pe care le răsfoise până atunci, o privi şi păru frapat de expresia ei îngrijorată.

— Ţi-e frică de avion, Halloran?

Un val de furie o învălui. Aşa credea el că-şi va răsturna planurile pentru sfârşitul săptămânii. Ea avea atât de puţină importanţă în ochii lui, încât nici nu găsise de cuviinţă s-o anunţe! Halloran, plecăm la Paris, Halloran, fă-ţi bagajele! Halloran, descurcă-te pentru aranjarea lucrurilor de mâine încolo. Şi iată. Era atât de simplu.

— Ce s-a întâmplat? ţi-am stricat întâlnirea de dragoste, de sâmbătă?

Privirea neagră a lui Karen se transformă într-un zâmbet angelic.

— Serios, ţi-e frică de avion? reluă el mai încet.

— În nici un caz!

— Atunci, care-i problema?

Ea-şi întoarse privirea.

— Nu-i nici o problemă.

— Perfect...

Pentru el subiectul era închis. Nu-i mai trebuia nimic ca să se asigure de călătorie. Ce om exasperant!

— Fă-mi un raport asupra dosarelor astea, spuse întinzându-i un teanc de documente. Nu te osteni să vii aici mâine dimineaţă. Dă-mi adresa şi voi veni mâine să te iau spre aeroport. Martha ne-a rezervat locurile. Plecăm la New York la ora trei. Vom avea tot timpul să prindem avionul de Paris. Va trebui să vin să te iau spre prânz.

Karen luă mecanic dosarele şi-şi ridică capul. Nu se gândea decât la un singur lucru. Nu putea să-l primească pe tatăl său care, după cum o anunţaseră de la spital, venea acasă în acest sfârşit de săptămână. Dacă ar fi putut să-i arunce în mutră lui Dirk toată hârţogăraia asta, ar fi făcut-o cu plăcere.

— Am să-ţi desenez un plan ca să nimereşti mai bine unde locuiesc. Altceva?

Ea se ridică sfidându-l cu privirea.

— Nu. Voi lipsi aproape toată ziua. Dacă nu ne mai vedem, ne întâlnim mâine.

În clipa în care ea urma să iasă, el o rechemă.

— Dacă ai de făcut cumpărături de ultim moment, fă-ţi timp la prânz...

Mulţumesc pentru tot, gândi ea amar, şi închise uşa fără să-i răspundă.

Întoarsă în biroul ei, ridică telefonul şi ceru spitalul. Visase atât de mult la ziua când îl va ajuta pe tatăl ei să se reinstaleze şi să vegheze să-şi facă exerciţiile. Era obligată să facă apel la ajutor din afară şi asta o făcea să dispere. Bietul Paddy, va fi foarte decepţionat că ea nu va fi la întoarcerea lui şi furios să vadă instalarea unei străine la el în casă.

Spitalul n-avea decât o infirmieră, la fel de încăpăţânată ca Patrick Halloran: Maggie. Karen nu-i ştia decât prenumele. După un sfert de oră de aşteptare, Karen auzi la capătul firului vocea cunoscută. Maggie Cole, văduvă, de cincizeci şi unu de ani, cu cele mai bune referinţe. Fără să aştepte, îi vorbi.

— Maggie Cole? Karen Halloran la telefon.

— Fiica lui Patrick, nu-i aşa? răspunse vocea caldă a infirmierei.

— Oh, vă amintiţi?

— Bineînțeles! Patrick este atât de de neuitat, în felul său! o asigură Maggie râzând.

— Și eu cred la fel! El este de fapt și motivul telefonului meu. Karen îi explică apoi situația. Ea credea că dacă va avea pe cineva să-l încurajeze, tatăl ei nu va abandona exercițiile sale zilnice și nu va pierde nimic din beneficiul tratamentului.

— M-am gândit la dumneavoastră, doamnă Cole, pentru că erați singura din spital care-i țineați piept tatălui meu.

Această revelare declanșă un hohot de râs la celălalt capăt al firului.

— Spune-mi Maggie, vrei? Mai știu și eu câte ceva despre încăpățânarea irlandezilor, iar tatăl tău nu mă prea intimidează.

— Ei bine, Maggie, știu că-ți cer mult. Îți propun o slujbă pentru tot timpul zilei, pentru început. Paddy va fi furios. El, care s-a descurcat totdeauna singur, dar de data asta nu cred că va reuși fără să fie ajutat.

— Într-adevăr, nu va putea singur.

Se lăsă o tăcere lungă, Karen își ținu respirația.

— Este curios că mă sunați chiar acum. Rutina spitalului începuse să mă cam apese și nu găseam nici o soluție.

Karen o întrebă ce salariu i s-ar părea corect și acceptă imediat condițiile infirmierei. Cu această concluzie, totul părea hotărât.

— Karen Halloran, tocmai ai angajat o infirmieră permanentă pentru îndărătnicul tău de tată!

Ele izbucniră amândouă în râs. Înainte de-a închide, fixară împreună câteva detalii, apoi lui Karen îi rămase partea cea mai delicată a problemei. Rămânea să-l anunțe pe tatăl ei că nu va putea să-l primească la sosirea acasă. După atâta timp ar fi organizat o sărbătoare... Oftă, apoi formă numărul de telefon de la spital și se pregăti să înfrunte furtuna.

CAPITOLUL IV

Karen închise valiza şi se uită în jur. Cu încântătoarea dezordine care domnea în apartamentul ei, nimic nu putea fi mai uşor decât să uite ceva. Ea-şi duse bagajele la uşa de la intrare, reveni la bucătărie ca să bea o ceaşcă de cafea şi se uită la ceas. Perfect. Mai avea zece minute.

Sculată mai târziu decât de obicei — ce plăcere să lenevească puţin — ea se pregătise în linişte pentru obositoarea călătorie care-o aştepta. Îşi spălase părul ca apoi să-l ridice sus pe ceafă într-un coc, apoi îşi scoase o rochie de jerse roşu, elegantă şi practică totodată, de-o simplitate studiată, care-i mula perfect formele pline. Ştia perfect că trebuia să facă o impresie bună şi că la coborârea din avion trebuia să fie la fel de proaspătă ca atunci când a sărit din pat. Ori această rochie de lână roşie avea avantajul de a nu se şifona. O vestă neagră pensată şi pantofi negri de piele dădeau ţinutei sale o notă de sobrietate necesară, fiind asistenta vicepreşedintelui C.I.-ului. Valiza sa, din piele neagră, era luxoasă.

Prin fereastră, ea vedea Silicon Valley — un peisaj de carte poştală în culori, unde nu erau plasate decât societăţi de electronică şi informatică. Nu chiar un oraş, mai degrabă o vastă concentrare de inteligenţă şi de tehnică, de-a lungul golfului San Francisco, între Palo Alto şi San José. Bulevarde largi cu arbori, care se întindeau între turnuri înalte de beton şi sticlă. Aici totul trăia în ritmul tehnologiei de avangardă şi întreaga aglomerare reflecta îndrăzneala acestor industrii de vârf, care cu fiecare zi în plus explorau necunoscutul.

De cum văzu scânteietorul Porsche întorcând în colţul aleii, Karen îşi clăti repede cana şi branşă robotul telefonic. Ea era deja în spatele uşii când sună Dirk.

— Bună ziua...

Era impresionant în acest costum gri închis cu dunguliţe gri perle. De-o croială impecabilă, evident.

— Ce mai faci? Ăsta-i tot bagajul?

— Oh, nu plecăm decât câteva zile...

Curios, înainte de-a o vedea în această rochie, nu-şi imaginase niciodată că această culoare le vine bine la roşcate. Ea însă nu era chiar o roşcată... Acaju? Nu, nici aşa. Ar fi trebuit să inventeze un cuvânt pentru acest păr somptuos, în acelaşi timp sumbru şi plin de soare. Oricum, îmbrăcată în roşu, părea c-a înflorit în noapte. Ar fi vrut să-i

spună cât de frumoasă îi părea, însă ea ar fi roșit. Remarcase că nu știa să primească complimentele, ca și când i-ar fi făcut rău. De altfel, cea mai mică aluzie la viața lui personală părea s-o deranjeze. Nu erau apropiați decât în muncă. În rest, ea-l ținea la distanță.

Luând valiza, el își aruncă un ochi prin apartamentul ei primitor. Divanul acoperit de perne înflorate părea că invită la odihnă, erau plante la toate ferestrele și, într-un colț, un papagal de porțelan pe un cuier enorm din piele.

— Încă o comoară descoperită la piața de vechituri?

— Da! Totdeauna am vrut un papagal, însă m-am temut că unul adevărat s-ar plictisi aici singur toată ziua. Acesta este un substitut foarte acceptabil.

— Ești cumințenia însăși, Halloran.

El îi zâmbi și, fără motiv, ea deveni stacojie.

Pe drum el constată că cerul se degajase.

— Vom avea vreme bună, spuse el.

Uimit de liniștea ei, el se întoarse spre ea. Ea era îngrămădită în portieră de parcă era pregătită să sară din mers la prima curbă. Curios... s-ar părea că sunt două personalități în ea: femeia de afaceri totdeauna îmbrăcată impecabil, și adolescenta cu privire pierdută... Cine era ea? Tehniciana

pură și dură care nu-și pierdea șirul cuvintelor într-o discuție sau această fetiță speriată care părea să regrete că nu e un șoricel ca să se poată ascunde sub perne?

— Halloran, ești sigură că vrei să te urci în avion?

— Absolut!

— Dacă spui...

El conectă bricheta și-și scoase o țigară din pachet. Karen îl urmări fără să spună ceva. El trase un fum lung din țigară și-și lăsă mâna pe volan.

— Ai verificat temperatura la Paris?

— Între douăsprezece și cincisprezece grade. Averse posibile. La fel ca la noi.

El râse scurt.

— Nu pari încântată că pleci în călătorie, Halloran! Când mă gândesc la toate femeile care ar fi nebune de bucurie să meargă la Paris!

— Înot în fericire. Nu se vede?

— Nu tocmai...

El manevră cu abilitate mașina pentru a o degaja de traficul de la miezul zilei. Pe autostradă, mașinile, bară la bară, păreau șiruri de furnici. Straniu tablou în mijlocul câmpurilor pe care păștеau vaci, pe sub liniile de înaltă tensiune. Spectacolul o făcu să zâmbească pe Karen, în pofida îngrijorării. Era atât de tipic californian acest peisaj, unde imobilele păreau ciuperci ieșite din

pământ în mijlocul terenurilor cultivate... Un peisaj care n-a încetat niciodată să-i placă.

Aeroportul internaţional din San Francisco era un veritabil turn Babel unde se vorbeau toate limbile şi unde o mulţime impresionantă staţiona în permanenţă. Îşi înregistrară bagajele, primiră cărţile de îmbarcare şi, în momentul în care avionul îşi luă zborul spre New York, erau deja amândoi vârâţi în dosare, pe cale de a-şi pregăti sejurul în Franţa.

Cu decalajul orar, era unsprezece seara când survolau aeroportul Kennedy. Luminile scânteietoare din New York păreau să ureze bun venit pasagerilor. Trei ore mai târziu, ei luau avionul din nou, pentru traversarea oceanului. Cu neliniştea călătoriei adăugată la grijile pe care şi le făcea pentru tatăl său şi pentru cele o mie de probleme pe care le avea de rezolvat, Karen începu să se simtă obosită. Ea adormi imediat ce gigantul 747 decolă.

Avionul părea imobil, suspendat deasupra unei mări de nori inundată de soare. Lumina aurie mângâia obrazul adormit al lui Karen, apăsat pe hublou. Părul ei părea că arde. Dirk o privea fascinat... El se apucă să-i numere pistruii care-i acopereau nasul. Mici pistrui la fel de impertinenţi ca şi ea, se gândi el zâmbind. Ea avea dealtfel un fel

particular de-a-şi ridica nasul atunci când mândria ei era atinsă. El îi privi faţa de la pomeţii înalţi până la buzele puţin desfăcute. Brusc, o dorinţă teribilă îi traversă tot corpul ca o flacără. Îşi strânse dinţii şi se forţă să nu-i mai privească gura.

Ea avea o bărbie voluntară, hotărâtă. Ce certăreaţă! Într-o neînţelegere, pe stradă, era de preferat s-o aibă de partea lui...

Genele lungi ale lui Karen fremătară şi ea se trezi ca un copil, trecând de la somnul profund la conştienţă, fără tranziţie. Ea deschise ochii şi primul lucru pe care-l văzu, fu privirea sumbră a lui Dirk asupra ei. Tulburată, ea se îndreptă şi se refugie în dosarele care nu-i părăsiseră genunchii.

— Eu am dormit şi tu ai lucrat.

— El remarcă că vocea ei era mai profundă la trezire.

— Mai bine-zis, n-am prea avansat, dezvălui el.

— Ai citit raportul meu?

— Da, este perfect.

Era adevărul, adevărat. El fusese foarte impresionat la citirea acestui raport. Ea nu exagerase deloc când se prezentase ca o asistentă competentă. Era chiar mai mult decât atât.

— Vrei să revedem câteva puncte împreună?

Ea părea grăbită să restabilească raporturile obişnuite.

— Bucuros, spuse el. Am pierdut destul timp...

Ea se agită puţin, descoperind că-i scăpaseră din coc câteva şuviţe de păr şi-i atârnau pe tâmple. Ea n-avea de unde să ştie cât de drăguţ şi de atrăgător găsea asta Dirk. Mai mult, îi alunecase un pantof. Cu vârful piciorului desculţ, ea pipăia să-l găsească. Dar unde dispăruse afurisitul ăsta de pantof? Apoi roşi; ea-l pipăise pe gleznă pe Dirk Carlson.

— Asta cauţi? întrebă el scoţând pantoful din piele fină.

— Da, mulţumesc.

Aplecându-se să se încalţe, nu văzu zâmbetul amuzat al companionului ei. După ce căută puţin sub scaun, ea-şi găsi servieta şi scoase hârtiile necesare.

— Haide, de unde începem?

— De la raportul financiar.

În timp ce ea căuta foile în chestiune, Dirk o întrerupse brusc.

— De ce-ai rupt logodna?

Imediat regretă c-a pus această întrebare. Ce-l apucase? Nu aşa voia să-i vorbească. Cuvintele zburaseră singure. Karen căscă ochii, necrezând că aude bine, fără să înţeleagă de ce se interesa de acest eveniment din viaţa ei.

— Evident, nu este genul de informaţie pe care s-o fi găsit în autobiografia mea, replică ea ironic. Ai fost de curând să răscoleşti prin bârfe, Dirk?

— Te rog, Halloran, ştiu că asta n-are nici o legătură cu raportul financiar... În ceea ce priveşte zvonul, ştiu că ai fost logodită timp de un an... Mi-a părut uluitor, continuă el urmărind cum se enervează Karen şi încercând să ghicească cât timp mai are până să explodeze. Nu-i ćam mult pentru o logodnă?

Ea-şi încrucişă braţele cu un aer defensiv. Trebuia să se gândească bine înainte de-a porni. Ar fi făcut mai bine să nu fi răspuns deloc. Această conversaţie era o adevărată capcană. Cum o manevrase s-o aducă acolo?

— În ceea ce mă priveşte, reluă el cu o mică ridicare din umăr, aş fi mai degrabă jignit dacă o femeie ar avea nevoie de douăsprezece luni ca să se decidă dacă se mărită cu mine sau nu.

— Sunt convinsă că aveţi experienţa necesară pentru a judeca problema. Spune-mi, Dirk, de câte ori ai fost logodit? întrebă ea c-o voce liniştită, la limita insultei.

— N-am fost niciodată. Astăzi femeile nu mai au nevoie de nici o legătură pentru a dovedi că pot atrage un bărbat.

— Asta nu este ceea ce înseamnă o alianţă.

— Nu?

El îşi aprinse o ţigară şi privi cercul de fum ridicându-se în aer. La plecare nu se gândise să se lanseze în astfel de discuţii, dar acum pentru că începuse, voia s-o ducă la bun sfârşit.

— Alianţa dovedeşte că două persoane sunt atât de ataşate una de alta încât pot să-şi petreacă viaţa împreună.

— Presupun, crezi în căsătorie, în fericirea eternă şi toate câte urmează?

— Bineînţeles, tu, nu?

Vocea lui Karen nu era decât un murmur:

— Nu eu am rupt logodna, Dirk.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a fost groază?

Ea-i aruncă o privire plină de furie.

— Nu te priveşte!

— De loc. Aşa-i. Spune-mi, faci parte dintre acele domnişoare cumsecade care impun o alianţă înainte ca bietul aspirant să poată accede la patul lor?

Ea-i ascultă cuvintele cu o tăcere plină de furie, apoi îi şuieră:

— Văd că nu te dai înapoi de la loviturile sub centură. Am face mai bine să rămânem la afaceri.

— Cu siguranţă, este un teren mult mai sigur.

El îşi stinse ţigara.

– Să reluăm raportul.

Ea-şi începu lectura, încă sub imperiul furiei. Cum ajunseseră acolo? De obicei Dirk evita toate discuţiile cu caracter personal. El părea destul de stânjenit că generase discuţia asta, dar ea simţi că-l dominase. Ca şi cum i-ar fi declanşat lui o reacţie chimică care-l făcea dezagreabil. Ea încercă să se concentreze asupra lucrului. El deja-şi găsise echilibrul. Încet, încet Karen se linişti şi, când stewardesa aduse tăvile cu micul dejun, realizară că este deja destul de târziu.

Orele trecuseră foarte repede pentru că lucraseră fără oprire. Se anunţă aterizarea. Karen îşi rectifică machiajul la toaletă, se pieptănă cu grijă şi-şi puse vesta neagră peste rochia roşie.

În timpul călătoriei, ea luase o decizie. Bineînţeles că era foarte necăjită că ratase întoarcerea tatălui ei acasă. Munciseră din greu în aşteptarea acestei zile. În fine, el oricum era pe mâini bune. Maggie ştia să-l conducă mai bine decât oricine, spre o vindecare completă. Şi după toate, pentru că firma găsise de cuviinţă să-i ofere o călătorie la Paris, de ce să nu profite la maximum? Cum Dirk nu era un companion prea discret, ea va încerca să scape, pentru a vizita Parisul în linişte.

După obișnuitele controale de vamă, ei fură primiți de un reprezentant al firmei pe care C.I. proiectase s-o asimileze. Dirk făcu prezentările și Jean-Paul sărută galant mâna lui Karen. Curios, americanul păru să găsească acest gest excesiv și deplasat.

— Nu m-așteptam să întâlnesc o femeie atât de frumoasă când mi s-a încredințat această misiune, spuse francezul zâmbind. Munca mea se va transforma într-un paradis! Karen îi zâmbi, dar Dirk îi grăbi. O clipă mai târziu erau instalați toți trei într-o limuzină, pe bancheta din spate, rulând spre străzile aglomerate ale Capitalei. În timp ce Dirk și Jean-Paul discutau într-un amestec de franceză și engleză, Karen n-avea ochi decât pentru Paris. Totul o surprindea, totul o amuza; bicicletele, șoferii de taxi exasperați de lentoarea circulației și care-și scoteau capetele prin portiere pentru a protesta, faimosul turn Eiffel pe care ea încerca să-l vadă în întregime, cu riscul de a-și rupe gâtul...

— N-ați mai fost la Paris, domnișoară?

— Nu... E fantastic! Ea ar fi vrut să vadă tot, imediat și căsca ochii ca un copil care se minunează în fața unui brad de Crăciun iluminat.

Jean-Paul părea încântat:

— Va trebui să vă conducem să vizitaţi Capitala! spuse devorând-o din priviri, vădit sedus.

— Mă tem că domnişoara Halloran şi cu mine vom fi prea ocupaţi pentru a consacra timp mult turismului, interveni Dirk. Nu este scopul vizitei noastre.

Surprinsă, Karen se întoarse spre el. Constată furie în vocea lui... Ce-l apucase? Ea voia să vadă totul, să guste totul şi să umple cel mai bine posibil puţinul timp pe care-l avea de petrecut aici. Nu conta pe timpul de lucru, însă nu aveau de gând să-i facă să lucreze douăzeci şi patru de ore! Dacă nu va avea timp ziua, va ieşi noaptea. Oricum, nu va putea dormi.

Punând exasperarea lui Dirk pe seama oboselii călătoriei, Jean-Paul reluă posesiv:

— În seara asta vom cina cu conducerea întreprinderii, dar v-am lăsat liberă seara următoare, în caz că aţi prevăzut voi un program.

— Foarte bine, spuse Dirk pe un ton foarte sec. Domnişoara Halloran şi cu mine avem într-adevăr agenda foarte încărcată.

Cum viitorul nu se arăta foarte îmbucurător, Karen decise să profite cât mai mult de mersul cu maşina, pentru a putea privi. Jean-Paul ţinuse să treacă pe la Arcul de triumf şi Obeliscul din piaţa Concorde.

Extraordinar... Poate că va avea puțin timp să se plimbe pe jos! Să fii la Paris și să nu te poți plimba, ar fi groaznic.

— Aveți cu siguranță nevoie de odihnă după călătoria asta, spuse Jean-Paul. Șoferul vă va lăsa la hanul unde ați rezervat locuri și veți putea să vă destindeți o oră, înainte de cină. Mâine vă voi arăta uzina și veți discuta cu angajații în timpul prânzului, la restaurantul întreprinderii. Vreți să vă fac program pentru seara de mâine?

— Nu, prefer s-o păstrez disponibilă. Domnișoara Halloran și cu mine vom avea cu siguranță de lucru. Nu-mi place să pierd nici un minut.

Karen încercă să-și ascundă decepția. Cu siguranță, între exploziile neprevăzute ale patronului ei și mania lui de-a lucra până la extenuare, acest sejur se anunța deosebit de vesel...

Ei traversară rapid suburbia pariziană și ajunseră într-un colț încântător din Ile-de-France, plin de sate vechi, cu case solide din piatră cu acoperișuri de ardezie. Karen asculta încântată clopotele bisericilor, primii lilieci și admira câmpurile care păreau să se întindă până la infinit. I-ar fi plăcut să lase fereastra pentru a respira mirosurile primăverii, dar se temea că o va ciufuli vântul. Era acolo pentru a lucra, nu trebuia să uite...

La o curbă a drumului pavat, descoperiră o construcţie din secolul trecut, acoperită cu iederă, atât de delicat învechită, încât părea casa din turtă dulce care-i legănase copilăria lui Karen.

Jean-Paul păru surprins că Dirk preferase acest han în locul modernelor hoteluri ale Capitalei.

— Este un mic han... începu el. Dar în faţa privirii glaciale a lui Dirk, se repezi să adauge:

— Dar cu o bucătărie excelentă! Soţii care ţin hanul locuiesc la parter. Camerele dumneavoastră vor fi la etaj.

O alee pavată cu pietriş şi cu tufe pe margine, ducea la han. Francezul îi prezentă gazdei lor, o amabilă doamnă de-o vârstă respectabilă, gătită cu şorţul ei înflorat, care-i primi ca şi când ar fi fost prinţi de sânge. Urcară în camerele lor unde bagajele fuseseră deja duse.

Erau spaţioase şi luminoase. Karen, încântată, nu se abţinu să admire parchetul ceruit şi patul mare cu baldachin, cu cuvertura veche cu motive cu trandafiri, brodată de mână. Într-un colţ se înălţa o oglindă înrămată, iar pe peretele celălalt, o măsuţă care invita la taclale. Pe o măsuţă rotundă de lemn se pusese o fructieră plină, o carafă cu apă şi un pahar de cristal.

Jean-Paul deschise ușa de sticlă și-i invită pe balcon. Priveliștea era atât de frumoasă, încât lui Karen i se tăie respirația. Sub balcon se întindea o grădină în stil franțuzesc, desenată perfect. Peluzele încadrate în gard viu, savant tuns, păreau să se mândrească cu superbe tufe de trandafiri roșii, galbeni, roz și albi... Un vechi balansoar suspendat de un lanț centenar și, în mijlocul grădinii, o mică fântână își arunca apa în cascade, dintr-un ulcior pe care-l ținea o femeie sculptată-n piatră.

Entuziasmată, Karen se întoarse spre Dirk care-i supraveghea reacțiile cu o privire în aparență imperturbabilă.

— Ce minunăție, trebuie neapărat să mă duc să mă uit mai de aproape! Dacă nu vă deranjează, mă duc să-mi desfac bagajul imediat, ca să pot vizita grădina înainte de cină.

— Camera dumneavoastră este alături, precizează Jean-Paul lui Dirk. Veniți. V-o voi arăta...

Ei ieșiră. Imediat, cu o eficacitate nebănuită, Karen își desfăcu bagajul și-și aranjă lucrurile în garderob, apoi își scoase rochia roșie și-și desfăcu cocul. Cu ce să înceapă? O baie sau o vizită în grădină? Până la urmă, curiozitatea învinse. Ea-și puse pantofi fără toc, îmbrăcă o rochie ușoară de bumbac și coborî treptele în viteză.

Descoperi grădina. Avu impresia c-a pătruns în altă lume. Aici totul era atât de minunat, liniştit... Parfumul trandafirilor îmbălsăma aerul, şi o briză prietenoasă îi juca în păr, făcând să i se umfle puţin fusta. Ea rămase câteva clipe nemişcată privind toată acea frumuseţe, apoi o porni pe una din alei. Fiecare trandafir era o splendoare şi ea se opri de douăzeci de ori ca să admire culorile petalelor lor, care erau de la rozul cel mai pal, până la roşu carmin, viu.

Grădinarul — ea ştia că era soţul gazdei — era un veritabil artist. Fiecare tufă era tunsă perfect. În cele patru colţuri ale grădinii, cei patru merişori formau patru bile verzi, la întretăierea aleilor erau tunşi pătrat şi în rest, în multe alte feluri. Erau chiar şi în formă de inimă. Ajungând în faţa balansoarului, Karen îl făcu să se mişte cu vârful piciorului. Incapabilă să se abţină şi fără să se lase impresionată de scârţâitul lemnului, se aşeză în el şi închise ochii pe jumătate, orbită parcă de lumina soarelui care, filtrată de crengile copacilor, dădea locului o atmosferă ireală. Ea se balansa încet, cu buzele ei pline uşor întredeschise într-un zâmbet secret, fericită. Simplu, fericită. Din păcate, timpul nu-i permitea să întârzie şi voia să se îmbăieze şi să se schimbe înainte de cină.

Ridicându-se îl observă pe Dirk. În picioare în balconul camerei sale, o observa cu inima bătând. Ea se întrebă de când o fi fost acolo, privind-o... Dar deja dispăruse. Ea mai întârzie câteva minute. Cât i-ar fi plăcut să-şi petreacă seara în această grădină!

Întoarsă în cameră, ea-şi scoase rochia, îşi puse un capod de mătase de culoarea fildeşului, îşi luă lucrurile de toaletă şi, cu picioarele goale, se îndreptă spre uşa de la baie şi-o deschise. Deodată, rămase imobilizată, împietrită.

Dirk era în faţa chiuvetei, numai cu un prosop înnodat peste mijloc şi cu o barbă albă de spumă de ras... El păru că se transformase subit în statuie, cu pămătuful în aer.

— Ce faci în baia mea? şuieră Karen. Doamne! Doar nu greşise camera!

— Nu înţeleg... Sunt în...?

Dirk îşi clătea pămătuful de-acum.

— Avem plăcerea să folosim aceeaşi baie, declară el.

— Aceeaşi? Dar eu credeam că...

— Credeai, dar iată, nu ştiai... Suntem într-un han de ţară, dacă-mi permiţi să-ţi reamintesc. Nu este decât o baie pentru ambele camere şi câte-o uşă care dă în fiecare din ele.

El se întoarse şi ochii lui Karen se fixară fără să vrea pe părul de pe pieptul lui,

coborând în V peste abdomenul plat, pentru ca să dispară apoi sub prosop.

— Sunt dezolată... Teribil de confuză, spuse: Anunţă-mă când termini.

— Acordă-mi încă cinci minute.

În loc însă să-şi continue toaleta, el îi contempla buclele care-i cădeau peste mătasea capodului. Nici Karen nu se mişcase. Era goală pe sub capod, şi după felul cum el o privea, ea îşi dădu seama că el observase asta. Jenată, se întoarse să plece, însă înţepeni în loc când auzi ce-a spus Dirk în urma ei.

— Numai dacă nu vrei să facem duş împreună...? şi izbucni în râs. Karen trânti uşa şi se aruncă cu disperare pe pat. Pentru prima dată în Franţa, şi trebuia să suporte compania unui bărbat atât de grosolan! Chiar în baie! Şi acum, după câte toate, mai şi cânta — şi încă fals! Oh! Ce să facă? Să-l înece cât mai era încă în apă? Dirk Carlson era o persoană pe care şi-ar fi scos-o din existenţă cu bucurie, dar... zgomotul duşului se opri. Ea înaintă spre uşă şi ascultă. Nu va intra atâta timp cât nu va avea certitudinea că el nu mai este acolo...

Acesta fusese momentul ales de Dirk ca să împingă uşa şi s-o proiecteze, cu această ocazie, pe asistenta lui pe jos. Rămasă jos,

ea-şi freca pleoapa dureroasă. Ea primise lovitura în ochi... şi tremura de durere şi de furie.

— Halloran? Dar ce făceai acolo? Mă spionai prin gaura cheii?

— Deloc!... Eu... Oh! Te detest!

Zâmbetul amuzat al lui Dirk se volatiliză când văzu cât de tulburată este. Karen se simţea ridicolă şi mizerabilă şi o durea foarte tare. El o ajută să se ridice, o întinse pe pat şi în timp ce se apleca asupra ei, câteva picături de apă din părul lui căzură pe obrajii ei. Mirosea bine a săpun, şampon şi piper. Umezeala corpului lui o tulbură pe Karen ca o băutură prea tare, înainte să-şi dea seama că barierele dintre ei erau prosopul lui şi capodul ei. Irezistibil atrasă de corpul acesta puternic, ea roşi violent. Se putea oare ca el să nu fi remarcat nimic?

Cu un deget, el îi presă pleoapa o secundă.

— Puţin a lipsit să-ţi învineţeşti ochiul.

Apoi, cu o voce mai groasă, intimă, adăugă:

— Ar fi fost păcat să scoţi nişte ochi aşa frumoşi!

El o obligă să-şi întoarcă faţa spre fereastră pentru a o examina la lumină şi ea simţi părul de pe pieptul lui trecând peste sânii ei.

Mâinile lui erau incredibil de plăcute şi ea-i văzu muşchii jucând sub piele când se aplecă spre ea.

— Cred că ai o mică vânătaie aici, spuse apăsând-o pe obraz. Ea încercă să se reculeagă, îngrozită de gândul că el ar putea să-şi dea seama în ce măsură o excită apropierea lui.

— O vânătaie? Ce oroare!...

Obrazul lui Dirk era deasupra ei şi ea se surprinse fixându-i gura şi acea mustaţă impertinentă care-i sublinia buza superioară. Ea nu sărutase niciodată un bărbat cu mustaţă... Consternată de gândurile ce-i traversau mintea, ea roşi.

El remarcă roşeaţa subită care-i coloră obrajii şi, pentru o secundă, ea avu oribilul sentiment că el ghicise. Dar el o apucă de bărbie zâmbind maliţios.

— Fără nebunii, Halloran. Cu sau fără vânătaie, francezul tău te va găsi fascinantă!

— Nu este francezul meu!

Furioasă, ea se îndepărtă de el cât putu.

— Nu-i decât o chestiune de timp. Va fi cu siguranţă dacă vei continua ofensiva de farmec începută mai devreme...

— Oh!

Ea sări în picioare, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ei.

— Ai de gând să ieşi? Mă vei face să întârzii!

— La ordinele tale, Halloran...

El ieși prin baie și înainte să dispară spuse cu o privire diabolică:

— Acum eu voi spiona! Fiecare la rândul lui! Și închise ușa râzând, exact la timp pentru a evita o perie de păr răzbunătoare, care zbura în direcția lui.

CAPITOLUL V

Lăsând să-i curgă apa dușului pe ceafă, Karen încerca să se calmeze. Avea motive să fie iritată! Ce se va face cu babuinul ăsta pe urmele ei? El glumise când spusese că se va uita pe gaura cheii, dar ea pusese, pentru orice eventualitate, un prosop pe clanță.

Și acest fel de-a spune că Jean-Paul era francezul ei! Acesta din urmă era un băiat drăguț într-adevăr și știa să facă complimente... Știa chiar prea bine, poate. Nu putea nega că în prezența lui se simțea mai frumoasă, mai interesantă. Dar putea fi foarte adevărat ca acest bărbat încântător să poată revendica paternitatea unei jumătăți de duzină de copii și că nevasta lui legitimă îl aștepta acasă în fiecare seară. Toate aceste amabilități, aceste propuneri de-ai arăta Parisul, făceau parte din munca lui. Ea-și șterse părul și se îmbrăcă pentru cină. Își alese o rochie de mătase turcoaz cu guler larg și un cardigan de mohair de aceeași culoare. Cele două rânduri de perle și cerceii asortați care-i primise moștenire de

la bunica i se părură rafinamentul ideal pentru o astfel de seară. Sandale şi o poşetă albă îi completau ţinuta.

Karen era mândră de părul său. Totdeauna-l pieptăna strâns când voia să aibă un aer serios. Şi-l pieptăna în torsadă şi-l prindea la ceafă. Se machie cu grijă, se parfumă şi privi rezultatul în oglindă. Culoarea rochiei sale făcea să-i bată ochii în verde şi prin contrast, roşul părului său bătea în castaniu. Se învârtea încă în faţa oglinzii când Dirk bătu la uşă.

Arăta foarte a om de afaceri, în costum albastru închis, cămaşă albă şi cravată de mătase cu dungi gri şi bleu. El aşteptă zâmbind ca ea să-şi ia poşeta. Cămăşile lui erau marcate cu iniţialele sale. Remarcase deja asta şi când l-a întrebat care-i motivul acestui detaliu elegant, i-a răspuns simplu că asta împiedica pierderea lenjeriei la spălătorie, ceea ce voia să spună că-şi cam băga nasul unde nu-i fierbea oala... Totuşi se gândise la asta de multe ori. Îi plăcea această distincţie. De altfel, găsea că Dirk se îmbrăca totdeauna cu mare eleganţă. Văzându-l zâmbind atât de maliţios, ea se aştepta la o nouă răutate, însă el continuă s-o privească fără să spună nimic.

– Eşti gata?

– Da!

Ea-l urmă afară. Jean-Paul îi aştepta în limuzină şi coborî pentru a-i întâmpina, vizibil pregătit pentru a fi o gazdă simpatică.

— Domnişoară Halloran, sunteţi splendidă în seara aceasta.

— Mulţumesc.

De ce acest compliment i-ar fi părut mult mai semnificativ dacă ar fi fost făcut de Dirk? Nu ştia, dar aşa era.

— Cred că vă va place restaurantul unde mergem, domnule Carlson. L-am ales pentru că vă va aminti de bucătăria ţării dumneavoastră.

— Aş fi preferat un restaurant francez, replică sec Dirk. Karen îi aruncă o privire pe furiş. Avea ea prea multă imaginaţie, sau voia cu tot dinadinsul să se facă nesuferit?

După această grosolănie, Jean-Paul se întoarse spre ea.

— Doi dintre colegii noştri şi-au adus soţiile, domnişoară Halloran. Ele vor fi încântate să cunoască un responsabil feminin de un asemenea nivel.

— Nu sunt eu responsabila, corectă Karen, doar asistenta domnului Carlson.

— Oh! Este o poziţie aproape la fel de importantă! Ştiţi, mulţi dintre noi se aşteptau să vadă o femeie de ştiinţă austeră şi fără farmec!

Din nou, Karen se simţi jenată. Întrebă puţin mai tare decât intenţionase:

— Soţia dumneavoastră va fi cu noi în seara asta?

— Soţia mea? Dar eu nu sunt căsătorit! Viaţa unui celibatar comportă prea multe distracţii ca să renunţ în schimbul confortului unui cămin!

Karen stătea între cei doi bărbaţi şi-şi dădu seama că Jean-Paul se aplecase mai mult decât era necesar ca să-i vorbească. Umerii lor se atingeau. Ea se îndepărtă când observă că Dirk îi privea încruntat. El îi spuse lui Jean-Paul pe un ton furios:

— Parisul trebuie să fie oraşul ideal pentru un celibatar.

— Fără nici o îndoială... dar am auzit spunându-se că nici în California dumneavoastră nu-i deloc mai rău!

— Este adevărat. Domnişoarei Halloran şi mie ne place să trăim acolo.

Cum? Lăsa să se subînţeleagă... Oh, l-ar fi pălmuit cu bucurie! Ea-şi prinse mâinile între genunchi ca să nu fie tentată s-o facă. Dirk îi adresă un zâmbet larg şi catadixi să explice în beneficiul lui Jean-Paul care părea deconcertat de-o atare declaraţie.

— În sfârşit, nu împreună, sper că n-aţi înţeles greşit... Şi toate astea pe un ton foarte nevinovat. Ceea ce voiam eu să spun este că persoanele singure pot duce o viaţă foarte agreabilă. Nu-i aşa, domnişoară Halloran?

Din fericire maşina se opri în faţa unui restaurant strălucitor luminat şi care-o scutea de-a răspunde unei întrebări aproape la fel de deplasată ca şi afirmaţia precedentă. Un portar ţeapăn veni să le deschidă portiera.

În interior, atmosfera era la fel de animată ca într-o discotecă. Spoturi multicolore luminau un bar suprapopulat şi, dacă partea rezervată pentru dineuri era un pic mai liniştită, ritmul unei baterii venind din sala alăturată domina chiar şi zgomotul vocilor.

Jean-Paul făcu prezentările şi Karen se trezi aşezată între el şi un reprezentant al firmei franceze. Dirk era aşezat în faţa ei, încadrat de două femei tinere.

— Ce luaţi, domnule Carlson? întrebă una dintre ele zâmbind. În general, invitaţii noştri de dincolo de Atlantic preferă altceva decât mâncarea franţuzească. Li se pare prea sofisticată.

— Prefer să gust mâncare franţuzească. Aici va fi altceva decât o palidă imitaţie! Dirk le cucerise deja pe cele două femei. El făcu comanda într-o franceză perfectă şi ea observă zâmbetul aprobator al chelnerului.

Când veni momentul desertului şi al cafelei, Karen se simţea deja destul de în largul său. Masa se desfăşura minunat, conversaţia era animată şi convivii manifestau o

eufórie de care excelentul Bordeaux comandat de Dirk nu era probabil complet străin.

— Spuneţi-mi, domnule Carlson, mieună una din femei, soţia dumneavoastră nu se formalizează văzându-vă călătorind cu o companie atât de frumoasă?

— Nu sunt căsătorit, răspunse Dirk, zâmbindu-i larg. Dar pot să vă asigur că domnişoara Halloran nu se gândeşte decât la munca ei. Noi nu ne considerăm ca un bărbat şi o femeie, ci ca doi membri ai aceleiaşi întreprinderi.

Karen roşi de plăcere. Semăna atât de puţin cu Dirk, cel pe care-l ştia ea. Iată că abandonase rezerva lui obişnuită pentru a se împrieteni cu străinii... Ea-i aruncă o privire recunoscătoare.

După masă, se despărţiră. Inevitabilul Jean-Paul se urcă cu ei în maşină şi-i întrebă dacă au program pentru restul serii.

— Vreţi să vă ajut să descoperiţi nopţile pariziene?

— Nu, răspunse Dirk fără dubiu, ziua a fost destul de lungă, doar dacă vrea domnişoara Halloran...

— Dezolată, Jean-Paul... nu-mi mai pot ţine ochii deschişi, călătoria m-a epuizat. Mulţumesc, însă n-ar fi deloc rezonabil.

Limuzina alerga pe străzile luminate vesel, apoi în suburbie, și în fine prin câmpia scufundată în întuneric.

În fața hanului, Karen și Dirk mulțumiră ghidului lor și porniră să străbată pe jos aleea care ducea spre ușă.

— Ai fost încântătoare în seara asta, Halloran.

— Nici tu n-ai fost mai prejos! Ai făcut impresie bună, mai ales femeilor.

Ea roși, această ultimă reflecție era probabil gratuită.

— A fost amabil din partea lor să vrea să ne simțim bine, însă ce idee, să ne propună mâncare californiană cât suntem la Paris, spuse ca și când n-ar fi auzit nimic.

Karen aprobă și adăugă:

— A fost drăguț să vorbești așa despre mine.

— N-am spus decât adevărul, spuse în timp ce intrară în han și urcară scara.

Dirk se opri o clipă în fața camerei ei.

— Vorbești foarte bine franceza, Halloran. Asta nu era menționat în autobiografia ta.

— Încă unul din talentele mele ascunse, domnule Carlson.

— Vrei să spui că mai ai și altele?

Ea se mulțumi să zâmbească.

— Dacă-ţi relev acum totul, nu vei mai avea surprize şi nu vor mai fi ascunse. Noapte bună!

Karen stătea întinsă pe întuneric în patul mare cu baldachin, pe cearşafurile proaspete. De mulţi ani dormea goală. Poate pentru că descoperise într-o zi că Paddy făcea aşa? Să-i fi influenţat el viaţa din punctul ăsta de vedere? Ea se gândi la el. Dacă ar fi putut să vorbească cu el în clipa asta... Să vedem ce-ar fi gândit el despre un bărbat ca Jean-Paul? Apoi zâmbi.

Răspunsul trebuia să-l dea ea. Tatăl său se ferea de bărbaţii prea plăcuţi, prea conciliaţi. Astfel, Joe nu i-a plăcut nici pe jumătate cât spunea, bine că n-a făcut nimic să-i contrarieze ei sentimentele pe care la ora aceea le credea sincere.

În schimb, Dirk Carlson... Figura lui făcu să-i dispară orice altceva din minte. Ea se întoarse pe-o parte. Ce cald era! Dirk Carlson era coleric, arogant, nerușinat și răutăcios! Ca Paddy? Nu, nimeni în lume nu putea rivaliza cu Paddy. Ea-şi aşează perna trăgându-i câţiva pumni şi se întoarse pe partea cealaltă... Dirk se amuza când o enerva. Îi plăcea să declanşeze explozia. Rapid. Ca Paddy...

Ea se ridică. Hotărât, nu putea dormi. Şi-a fost suficient să se gândească la Dirk ca să se trezească de tot... Se ridică, îşi puse capodul şi privi grădina inundată de lumina lunii. Părea că o îmbie să împartă cu ea liniştea.

Ea coborî încet şi respiră aerul nopţii, încărcat de mirosuri. Ridicându-şi puţin capodul, merse pe aleea care duce la fântână. Parfumul trandafirilor era îmbătător la acea oră. Ea se apropia călăuzită de zgomotul apei care curgea. Liniştea acestei grădini era magică...

— Ce frumuseţe!

Ea se întoarse brusc.

— Dirk! M-ai speriat. Nu dormi?

El se apropie de ea.

— E frumos, nu-i aşa? murmură Karen arătând fântâna.

— Eu nu vorbeam de fântână... nici de grădină, ci de apariţia care-a alunecat în visul meu. Karen îl văzu zâmbind în umbră. Cu gâtul uscat, încercă să întreţină o conversaţie normală.

— Visai în clipa asta?

— Da, Halloran. Ce faci în visul meu?

El întinse mâna ca pentru a se asigura de prezenţa ei şi-i atinse braţul, trimiţându-i în tot corpul jerbe de scântei.

— Știam, reluă el cu ochii pe jumătate închiși. Nu exiști. Doar o fantomă... Ceea ce ating nu e piele, e mătase.

Ea încercă să se retragă, însă mâna lui o apucă și o ținu.

— Nu-ți lua zborul, chiar dacă nu exiști... Este atât de plăcut să te ating...

El o trase spre el mângâindu-i părul, lăsând să-i alunece șuvițele printre degete.

— Tot mătase... Halloran, părul tău este mai frumos în visul meu decât la birou! Ar trebui să-l lași mereu liber. Plutește în jurul feței tale ca un nor roșu... Hotărât lucru, îmi place visul ăsta. Este prima oară că-mi apari sub formă de înger, plăcut și inocent, fără să mai semeni cu pisica sălbatică pe care trebuie s-o înfrunt de obicei. Ea vru să se elibereze, dar el o ținu ferm de umăr. Încet, el își alunecă degetele de-a lungul gâtului alb, apăsând pe vena care palpita nebunește la baza gâtului.

— Și dacă m-am înșelat? Dacă n-ai nimic dintr-o fantomă? Este oare o bătaie de inimă ceea ce simt eu aici?... ia să vedem... El se aplecă și buzele sale ușoare se așezară pe gâtul ei. Contactul cu mustața lui îi irită pielea, declanșându-i un val de mici frisoane de-a lungul spinării.

— Halloran... Miroși atât de bine.

Îi prinse lobul urechii între dinți, făcându-se că-l mușcă.

— Un adevărat deliciu...

— Dirk... ai înnebunit?

El o simţi fremătând şi-o reţinu, împiedicând-o să scape.

— Da, din pricina ta. Te privesc agitându-te, studiind dosare, făcând rapoarte şi ştii care-i singura idee care-mi vine? Să te sărut.

Se puse pe râs în faţa figurii ei zăpăcite.

— Oh, Halloran, dacă ai putea să te vezi! S-ar zice că tocmai ai dat cu ochii de un marţian.

— Dirk, mi-ar place...

— Şi mie. De altfel voi trece la fapte.

O strânse ferm în braţe şi-şi apăsă gura pe-a ei. Pentru câteva secunde Karen fu prea zguduită pentru a reacţiona. Acest contact o înmuie profund... Crezu că o vor lăsa picioarele.

Dirk se îndepărtă uşor, punându-i mâinile pe umeri, şi ea văzu în privirea lui că era la fel de tulburat ca şi ea de acest sărut. El tăcu câtăva vreme, privind-o printre pleoapele pe jumătate închise, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ceea ce i se întâmpla.

Şi când o trase din nou spre el, avu aceeaşi ameţeală. El o sărută din nou, lăsându-i posibilitatea de-ai simţi căldura. O muşcă uşor, apoi redeveni mângâietor, ca pentru a o face să se destindă, să-şi desfacă pumnii strânşi pe pieptul lui, să-l lase să meargă mai departe... Când o simţi mai disponibilă, el îi

plimbă limba pe marginea buzelor şi ea avu senzaţia că i-a plantat un milion de ace mici în spate. Ea întredeschise gura şi el îşi alunecă limba, explorând îndelung dulceaţa gurii ei. Şi când ea-şi găsi puţin stăpânirea de sine, îşi dădu seama că în loc să-i reziste ea se agăţase cu disperare de cămaşa lui Dirk... Ce se petrecuse cu ea?

Îşi simţea inima bătând dezordonat. El îi ridică capul şi-o privi adânc în ochii în care luna arunca reflexe de argint. Din vârful buzelor, el depuse un mic sărut pe vânătaia de pe obrazul ei.

— Încă te mai doare?

Cum putea să-şi imagineze că putea s-o mai doară când era în braţele lui?

— Aproape de...

Umbre mişcătoare îi reliefau figura virilă şi buclele părului căzut pe frunte, umbra neagră a mustăţii, toate îi dădeau un aspect misterios şi puţin neliniştitor.

Lovită de-o rază de lună, s-a lăsat furată de farmecul lui... Mai avea încă timp să se reculeagă!

— Vom uita tot ce s-a întâmplat...

Ea nu-şi dădu seama cum au putut cuvintele astea să-i iasă din gură.

— Crezi? întrebă el cu o voce răguşită, puţin voalată...

— Da. Trebuie. A fost din cauza vinului pe care l-am băut în seara asta. Din cauza acestui han minunat. Din cauza lunii...

— Şi bărbatul şi femeia care suntem, Halloran?

— Nu, membrii aceleiaşi întreprinderi, cum ai spus mai devreme.

— Am minţit, spuse zâmbind.

— Ne-am lăsat pradă acestui loc minunat, nimic mai mult, conchise ea brusc.

Începu să se simtă mai bine, îi revenea raţiunea şi tendinţa de-a se duce...

Dar Dirk porni din nou la atac.

— N-are nimic comun cu asta, cu locul, Halloran. M-ai vrăjit...

— Parisul este cel care te vrăjeşte!

Trebuia să găsească o explicaţie logică, pentru a evita să admită cât de mult o atrăgea el.

Ea se desprinse de el şi se îndepărtă câţiva paşi.

— Te credeam prea obosită pentru a ieşi cu francezul tău, o ironiză el. Atunci ce făceai în mijlocul grădinii? Trebuia să fi dormit de mult.

— Gata, Dirk. Glumele tale mă obosesc într-adevăr! Ţi-am spus deja că nu e francezul meu... şi de altfel eram prea impresionată de tot ce mă înconjura pentru a mai putea dormi...

— Haide să te ţin pe genunchi şi să ne dăm în balansoar, Halloran! Numai o dată şi ne întoarcem în casă... Părea tare plăcut azi după-amiază când te legănai, mi-ai făcut poftă...

Ea evită mâna întinsă care-o căuta şi se dădu înapoi.

— Nu vreau să ne dăm în balansoar împreună, Dirk. Nici să mai rămân în compania ta. Nici să te mai sărut. Niciodată...

El se rezemă de un trunchi de copac, cu braţele încrucişate.

— Nu vrei să te mai joci cu mine? zise glumeţ. S-a sfârşit? Nu mă mai iubeşti? Ah, micuţă Karen, nici nu ştii ce poţi să pierzi... Rămâi, ne vom distra bine!

Drept răspuns, ea se răsuci şi plecă pe poteca inundată de lumina lunii.

— Halloran, eşti o adevărată vrăjitoare! Eşti goală pe sub capodul acela... Ştiai că sub razele lunii s-ar zice că nu eşti îmbrăcată deloc? Nu că m-aş plânge, de altfel! De-aici vederea e superbă!

— Eşti insuportabil! Când ai de gând să te maturizezi? Ea o rupse la fugă urmărită de râsul lui Dirk. Cum reuşea oare s-o agaseze în halul ăsta? Îşi ieşise din fire!

Din cameră, aruncă o privire pe fereastră. Era tot acolo jos, aşezat în balansoar, cu faţa ridicată spre ea, de parcă ar fi văzut-o în întunericul camerei... Ea trase draperiile şi

se culcă din nou. Atâtea imagini îi defilau prin minte... Ea retrăi fiecare clipă a întâlnirii lor de sub clarul de lună. Fiecare cuvânt, fiecare sărut... Ce curios era: nu mai reuşea să-şi reamintească feţele bărbaţilor pe care-i cunoscuse... Nici măcar pe-a lui Joe, ale cărui trăsături se amestecau pentru a se transforma în trăsăturile bărbatului arogant şi răutăcios care-o strânsese în braţe. Ea se răsuci pe pernă. Dar ce-o apucase? Dintre toţi bărbaţii din lume, de ce trebuia să fie tocmai Dirk Carlson cel care să-i creeze o asemenea stare? El, singurul în stare s-o scoată din sărite în mai puţin de-un minut!

Totuşi când o atingea, mângâierea lui era atât de dulce... Buzele sale îi aprindeau pielea. Şi mustaţa care zgâria puţin în trecere, care înţepa şi gâdila atât de plăcut... Niciodată sărutările lui Joe n-au fost atât de înflăcărate.

Trebuia să admită că Dirk Carlson era cel mai excitant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Şi în acest domeniu era total lipsită de experienţă prin comparaţie cu el.

Karen Halloran, eşti pe punctul să-ţi pierzi capul... îşi spuse când realiză că tremură.

CAPITOLUL VI

Karen, imponderabilă, plutea în lumina aurie, pe o mare de nori, foarte departe de planeta Pământ... Trei bătăi scurte în uşă îi împrăştiară visul. O voce strigă:

— Micul dejun într-o jumătate de oră! În picioare, Halloran!

Ea gemu, însă nu deschise încă ochii. Cum putea să urle în halul ăsta atât de devreme? Revoltată, îşi trase cearşaful până peste cap.

O clipă mai târziu — două secunde? două ore? — uşa se deschise brusc şi o mână nemiloasă aruncă pătura la picioarele patului... Ea deschise un ochi. O mutră acră apăru în câmpul ei vizual.

— Îţi mai acord douăzeci de minute!

— Lasă-mă...

— Va trebui să iau şi cearşaful, ca să te dau jos din pat, Halloran?

Karen îşi regăsi imediat luciditatea — ca totdeauna, era goală sub cearşaful pe care el ameninţa că-l va ridica...

— M-am trezit! Ieşi acum!

Imediat ce rămase singură, se ridică şi merse pe vârfuri până la uşa băii. Acolo ascultă atent, să se asigure că putea intra. Nu ţinea să-l surprindă în această ţinută, mai ales că şi el putea fi la fel de îmbrăcat ca şi ea... Amintindu-şi ce se petrecuse între ei în ajun, se cutremură.

Reuşi să recupereze timpul pierdut şi intră în sufragerie exact la timp. Astăzi avea de lucru. Îmbrăcase un ansamblu de lână, cu o bluză de mătase roz pal cu guler Mao.

Dirk avea în faţă un teanc de dosare şi-şi ridică nasul cu greu la venirea ei.

Ea se aşează şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. Apoi luă şi un corn din coşuleţul de pe masă.

— Halloran, iată programul pentru astăzi, spuse pe un ton sec, pe care-l arbora când dădea ordine. Totul este notat. Verifică totul în aşa fel încât să nu uităm nimic. Trebuie să vedem tot înainte de-a părăsi uzina.

Ea parcurse lista dintr-o privire. Dacă trebuia într-adevăr să facă toate astea, cu greu ar fi putut să termine la miezul nopţii...

— La ce oră te-ai sculat de-ai scris deja acest roman? întrebă ea ironic.

El îşi ridică sprâncenele, îi aruncă o privire întunecată şi se aplecă din nou asupra hârtiilor lui.

— Le-am făcut aseară, înainte să mă culc.

Doamna Dumas, gazda lor, alese din fericire această clipă pentru a le aduce brioşe proaspete şi un borcan cu dulceaţă de fragi, făcută în casă.

— Mmm... mormăi Karen, muşcând dintr-o brioşă. Sunt minunate... Doamna Dumas păru încântată de compliment, apoi, cu o figură dezolată, se întoarse spre Dirk care înghiţea toate aceste dulciuri fără să-şi ridice nasul din dosarul pe care-l avea în faţă. Nu acorda nici o atenţie la ceea ce servea şi dacă-i plăcea părea decis să nu spună nimănui...

— Citeşte cu atenţie acest raport când vei avea un minut şi nu uita să-ţi iei un bloc-notes pentru ca să notezi toate informaţiile din timpul vizitării uzinei. O să-mi faci un rezumat complet diseară. Ar fi mai bine să redactezi cât ai totul proaspăt în memorie. Nu uita nici un detaliu.

El îşi reluă lectura, fără să-i mai pese de ea.

Karen se gândi că era chiar pe cale de-a deveni ordinatorul lui personal, cum prevăzuse. Şi asta n-avea nici o parte plăcută. Era şi ea o fiinţă umană, nu o maşină.

Când Jean-Paul sosi, ea era aproape mulţumită să-l vadă. El, cel puţin, ştia să-i arate că o place... şi ea simţea nevoia să vorbească cu cineva care să-i răspundă şi care s-o privească. Cineva care să nu fie obsedat de munca lui...

— Bună ziua, domnişoară Halloran! ştiţi că sunteţi strălucitoare astăzi?

Ea l-ar fi sărutat!

— Mulţumesc, Jean-Paul.

Dirk o străfulgeră cu privirea, înainte să se ridice. Curând, mergeau cu maşina spre clădirile întreprinderii, situată la ieşirea din Paris, într-o platformă industrială.

După prezentarea celor doi americani responsabililor uzinei, ei începură imediat inspectarea locului şi nu se opriră decât la prânz.

Când Karen se aşeză cu ceilalţi la o masă a restaurantului întreprinderii, putu în sfârşit să răsufle puţin. Dirk în schimb, era neobosit... El abia mâncă, se ridică şi merse de la o masă la alta, punând întrebări, stând de vorbă. Ea-l observă, copleşită de-o atare risipă de energie. Cum putea ţine un astfel de ritm? Angajaţii se simţiră imediat la îndemână în prezenţa lui, care râdea, glumea, vorbea... şi asta mergea! Un politician care încerca să atragă oamenii de partea lui, nu s-ar fi purtat mai bine. Adevărul era că el se interesa de tot şi de toate... în afară de Karen. Nu-i adresase două cuvinte în toată dimineaţa.

— Domnul Carlson este de un dinamism uluitor, îi şopti Jean-Paul. Să-l vezi aşa în mijlocul angajaţilor noştri, înţeleg că are o personalitate foarte puternică...

— Da, într-adevăr...

Fără să-şi dea seama, ea nu-l scăpase din ochi de când începuse să circule prin sală.

— Aveţi intenţia să ne cunoaşteţi puţin ţara?

În această clipă Dirk, cu toate că era în celălalt capăt al sălii, îi aruncă o privire iute lui Karen, ca şi cum ar fi auzit. Ea nu se putu stăpâni să nu roşească de emoţie.

— Oh... am avut mult de lucru până acum, îi răspunse ea distrată lui Jean-Paul.

— Dar neapărat trebuie să faceţi puţin turism înainte de-a vă întoarce! Aş fi încântat să vă pot arăta Parisul... Sunteţi liberă în seara asta?

— Mă tem că nu pot face nici un program, îi spuse pe un ton sigur. Sunt aici pentru a-l asista pe domnul Carlson şi n-am de unde să ştiu până la ce oră va lucra în seara asta.

Jean-Paul zâmbi înţelegător.

— Bineînţeles, înţeleg perfect.

O contemplă cu un fel de dorinţă în privire.

— Trebuie să fie fascinant şi foarte mulţumitor... să lucrezi cu un om ca el.

Dirk revenea spre ei şi auzi ultima reflecţie a ghidului lor.

— Domnişoară Halloran, am două sau trei lucruri de verificat cu dumneavoastră.

Ea remarcă imediat mușchiul care-i zvâcnea în colțul gurii, semn de iritare, de tensiune... Se ridică.

— Scuzați-mă, Jean-Paul.

De cum se îndepărtară, Dirk întrebă sec:

— Ce-i povesteai?

— Nimic pasionant. Trăncăneam... De ce?

— Fraza pe care-am auzit-o nu era de loc inocentă. Ți-a dat un motiv să-i răspunzi asta. Ce încercai să-l faci să creadă? Nu-mi spune că ești naivă și n-ai înțeles ce voia să spună prin „mulțumitor"!

— Bine, dar, de ce mă acuzi mereu? N-am făcut decât să refuz o invitație pentru seara asta, sub motiv că nu știu cât vom avea de lucru împreună. Nu sunt responsabilă de concluziile pe care le-a putut trage!

Dirk o privi de parcă încerca să descopere adevărul. Apoi vorbi despre altceva. Examenul fusese satisfăcător...

— Ai verificat unde am ajuns cu lista?

— Da, încă n-am văzut nici jumătate din instalații.

— Perfect. Să nu mai întârziem.

El porni ca o săgeată și ea trebui aproape să fugă în urmărirea lui. În restul vizitei, Dirk puse atâtea întrebări, încât pe ea o apucară amețelile. Avea nevoie de multe ore ca să pună în ordine toate notițele pe

care le luase... La sfârşitul după-amiezei era atât de obosită ca după un maraton. Pantofii săi ajunseseră instrumente de tortură, avea cârcei la mână din cauza scrisului şi-i bâzâiau creierii.

Şi asta încă nu era tot. În maşină trebui să facă şi conversaţie, pentru că Jean-Paul şi Dirk n-aveau nimic să-şi spună. Ea schimbă cu francezul câteva banalităţi, în timp ce Dirk se uita la derularea peisajului cu o privire feroce. Imediat ce ajunseră la han, Karen plănui să facă o baie caldă. Ea urcă în cameră fără să-l aştepte pe Dirk, care dispăruse spre bucătărie.

Câteva minute mai târziu, ea se lungea în apa fierbinte şi parfumată. În sfârşit liniştită... Ea închise ochii.

Lăsând prosopul de baie, ea-şi înnodă cordonul capodului în clipa când se auzi bătând la uşă. Nici n-apucă să se întoarcă, că Dirk deja intrase fără alt protocol.

— Am adus sus nişte sandviciuri. Le vom mânca în timp ce vom pune notiţele pe curat.

— Ai adus sus...

Erau în Franţa şi aveau să-şi petreacă seara lucrând şi ronţăind sandviciuri? Era pur şi simplu de necrezut.

— Îmbracă-te cu ceva comod, spuse din nou, fără să observe decepţia ei. Ne vom instala în camera mea. Biroul este destul de

mare pentru amândoi. Karen își mușcă buza. Această specie de tiran nu părea să fie aceeași persoană pe care crezuse ea c-a descoperit-o cu o zi înainte... Era imposibil. Precis visase. Își spusese deja de o sută de ori că era cazul să se poarte ca un om matur și să nu-și mai imagineze viața în culori plăcute... În sfârșit, pentru că Dirk își reluase rolul de dictator, ea nu mai avea de ce să se teamă: devenea ușor detestabil!

Seara se anunța răcoroasă. Karen îmbrăcă un pulovăr alb de angora și un pantalon de lână gri. Ea-și perie îndelung părul, încălță mocasini, își luă geanta diplomat și merse să bată la ușa lui Dirk Carlson.

Camerele lor erau aproape la fel, cu excepția biroului mare de acaju care-o mobila pe aceasta. Dirk lăsase ferestrele întredeschise și vântul umfla puțin perdelele.

— Pe aici, spuse îndepărtând cu dosul mâinii niște hârtii. Uite un scaun. Domnul Dumas făcuse focul în șemineu și doamna Dumas le servise o masă rece — friptură, brânză și pâine și totul stropit cu vin roșu, iar la desert, mere.

Furioasă ca de obicei de maniera-n care-o tratase Dirk de dimineață, Karen se destinse puțin în timpul acestei mese simple, în fața șemineului. Cu un alt bărbat decât

Dirk, această seară ar fi putut fi încântătoare și romantică în acest decor... Da. Cu un altul.

Cu privirea pierdută în flăcări, se simțea în altă parte. Își scoase mocasinii și se întinse.

— Este ca în rai...

— Da, și eu mă simt mai bine, ziua a fost destul de lungă și aveam nevoie de calm. Vino, adăugă lăsând paharul din mână. Ne-a mai rămas destul de lucru.

Îi venea să urle, însă se așeză lângă el. Le trebui o oră și jumătate, numai ca să claseze notițele. La un moment dat Karen tremură, Dirk se întrerupse și se duse să închidă fereastra.

— Va trebui să-mi bați la mașină raportul, spuse reașezându-se.

El îi atinse umărul în trecere — simțind, ea se încordase imediat — și se îndepărtă.

— Imediat? Bine.

— Dacă ești prea obosită, o vei face mai târziu...

Karen avu impresia clară că nu-i spusese asta decât din politețe.

— Oricum, dacă nu termin treaba în seara asta, va trebui s-o fac mâine dimineață! Mai bine scap de ea.

Ea se instală la mașina de scris. Raportul păru într-adevăr interminabil... Când în sfârșit terminase de bătut ultimul cuvânt,

Dirk îi reciti și ridică degetul mare de la mână în semn de aprobare. La capătul puterilor, Karen se vedea deja între cearșafuri, când îl auzi spunând:

— Ne-a mai rămas numai acest dosar de verificat. Apoi vom merge la culcare.

Oare nu se va termina niciodată? Resemnată, luă hârtiile și se duse să se așeze în fața șemineului. Datorită unui enorm efort de concentrare, ea reuși să citească prima pagină, apoi rândurile începură să se împletească și cuvintele să danseze în fața ochilor. Ea se îndreptă, adunându-și toate puterile pentru a rămâne trează...

Ea plecase pe-o mare de nori, plutind ușor, ușoară ca un balon, departe de planeta Pământ. Apoi, apăru Dirk, și vocea sa aspră împrăștie norii.

— Haide, Halloran, e timpul să mergi la culcare. Ajunge cât ai lucrat azi.

Fără să deschidă ochii, ridică mâna și simți o răsuflare și-o gură pe palmă...

— Lasă-mă să dorm...

Ea redeveni balon săltând prin nori... Două brațe puternice ridicară balonul... care nu se opuse. Din contră, se cuibări la pieptul lui și-și înlănțui mâinile de gâtul lui.

Dirk izbucni în râs. Acest râs alunecă de-a lungul pielii ei și-o făcu să se strângă în brațele lui.

Capul i se înfundă în pernă. Era pe patul ei. Mâini sigure îi desfăcură pantalonii.

— Halloran, scoate-ţi chestia aia.

Ea se întoarse pe burtă, refuzând să coopereze.

El o întoarse pe spate şi continuă să-i desfacă pantalonii. Ea simţi că poate să-şi mişte liber picioarele.

Salteaua cedă puţin la greutatea lui Dirk. El se aşeză lângă ea şi-i scoase pulovărul, care în trecere-i agăţă nasul. Apoi nimic. Doar aerul serii pe piele. O clipă, Dirk îi mângâie umărul mătăsos. Ea auzi un fel de înjurătură mormăită cu o voce stranie, puţin răguşită. O mângâiere dulce ca un murmur îi atinse buzele, ea simţi o periuţă trecându-i pe obraz şi cearşafurile o acoperiră.

Karen se ridică. Curios... cum putea să se fi culcat fără să-şi amintească când a făcut-o? Să vedem... Începuse să citească acel raport şi... Memoria-i reveni imediat şi... Doamne!

Ea se ridică dintr-odată şi ţâşni din pat: era în slip şi sutien de culoarea pielii, aproape goală... Pulovărul de angora era strâns cu grijă pe un scaun şi pantalonul agăţat în garderob. Ruşinea o copleşea. Îşi ascunse faţa în mâini. Ce putea să fie mai umilitor decât să fie dezbrăcată şi băgată în pat de propriul patron? Nu va mai putea

niciodată să-l privească în faţă. I-a părut probabil la fel de proastă ca o gâscă. Dacă s-ar fi putut să se ascundă într-o gaură de şoarece pentru tot restul zilelor. Nu, asta ar fi prea trist. Dar cu ce drept s-a amestecat Dirk în intimitatea ei? Era patronul ei, nu îngerul ei păzitor. O apucă o furie mai puternică decât ruşinea care-o stăpânise până atunci. Dirk Carlson depăşise cu adevărat limitele decenţei!

Ea-şi luă capodul atârnat în garderob, îl îmbrăcă rapid, se îndreptă spre baie şi bătu o singură dată — însă destul de tare ca să scuture toată casa — şi se năpusti în camera lui Dirk. El era pe balcon, îmbrăcat într-un pantalon de blugi şi fumând o ţigară... La zgomotul pe care-l făcu ea intrând, el se întoarse.

— Cum ai îndrăznit!? ţipă ea furioasă.

El stinse ţigara, îşi înfundă calm mâinile în buzunarele blugilor şi acordă toată atenţia acestei pisici sălbatice care năvălise în camera lui cu toate unghiile scoase.

— Ai fi preferat poate să-ţi petreci noaptea în fotoliul meu? Dacă te-aş fi lăsat aici, ai fi înţepenit până dimineaţă.

— Nu te face că nu înţelegi, cum ai îndrăznit să mă dezbraci?

— Ascultă, Halloran! imaginează-ţi în ce stare ar fi ajuns pulovărul tău de angora, dacă ai fi dormit îmbrăcată cu el. Ar fi

ajuns şifonat şi cu puful turtit şi ar fi arătat ca un câine ud sau ca un pui proaspăt ieşit din ou.

— Dar cum poţi glumi cu asta? Nu înţelegi? Am impresia că am fost... că am fost violată. N-aveai dreptul să profiţi de epuizarea mea ca să mă atingi. El se apropie de ea. Simţea că mai are doar puţin până să înceapă să plângă.

— Îndepărtează-te!

— Halloran, te pui în situaţii dificile fără motiv!

— Fără motiv?

— Bineînţeles că nu te-am violat. Simpla vedere a unei femei într-o astfel de ţinută nu-i de ajuns să-mi trezească instinctele josnice. Am văzut mai multe femei cu sutien, şi un număr considerabil fără nimic, adăugă mascându-şi un zâmbet.

— Ce-mi pasă ce-ai făcut cu altele! Eu, sunt eu! Crezi că voi mai putea lucra cu tine de-acum?

Ea se întoarse. Nu trebuia să plângă, nu în faţa lui!

Dirk înţelese că era timpul să facă o diversiune. Nu putea s-o lase să se zbată atât, pentru o chestie care nu avea vreo însemnătate. Pe un ton voit aspru, el îi ordonă:

— Mergi şi te îmbracă, micul dejun va fi servit imediat.

Ea-l fulgeră cu privirea, înmărmurită de atâta laşitate.

— Halloran... adăugă el mai cu blândeţe, am crezut că e bine ce-am făcut aseară. Dacă te-am şocat, n-am vrut. Sper că mă vei scuza şi că vei lucra cu mine în continuare.

Scuzele sale o prinseră total nepregătită. Se aştepta la orice altceva. Neştiind ce să răspundă, fugi în camera ei.

O jumătate de oră mai târziu, ea coborî în sufrageria hanului, îmbrăcată impecabil într-un taior bleumarin şi o bluză imaculată de şantung. Îşi prinsese părul într-un coc strâns. Se aşeză şi se servi cu cafea, rămânând cu privirea plecată.

În dimineaţa asta, Dirk părea că nu se grăbeşte şi-şi savura în linişte micul dejun compus din ouă, jambon afumat şi cornuri cu dulceaţă.

— Ar trebui să iei unul, Halloran! Sunt delicioase.

Ea înghiţi un corn fără nici o plăcere.

Umplându-şi din nou ceaşca, el îşi privi asistenta care nu-şi ridicase ochii de pe faţa de masă.

— Eşti gata?

— Dar n-a sosit încă maşina.

— Am contramandat-o.

— Pot să ştiu de ce?

— Pentru că m-am săturat de Jean-Paul al tău. Am închiriat altă mașină. Este parcată afară.

Ea-l urmă pe aleea unde era parcată o mașină superbă, neagră, sport. Punându-și geanta diplomat pe bancheta din spate, ea mângâie aproape cu respect pielea luxoasă a canapelelor.

Motorul porni. Părăsind aleea, Dirk ambală și acceleră rapid. Când mașina țâșni, Karen nu se putu împiedica să zâmbească.

— Îți plac mult mașinile astea, nu-i așa, Halloran?

— Da, dintotdeauna...

— Ți-ar place să conduci?

Nimic nu-i putea face mai mare plăcere... Ea încercă să arboreze o mină blazată, însă tentația era prea puternică.

— Pot?

— El opri, ca să-i cedeze ei locul. Karen se instală, privi bordul, schimbă vitezele... Mașina porni la sfert.

— Ce putere...

— Dirk o privi, încântat de entuziasmul ei.

— Unde mergem?

— Virează la stânga la prima intersecție.

— Dar mi se pare că uzina este în partea cealaltă!

— Știu.

El începu să râdă, şi ea, aruncându-i o privire, rămase uluită de transformarea figurii lui când râdea.

— Vrei să vezi ţara, presupun? şi asta altfel decât făcând un turism idiot? N-ai chef să hoinăreşti pe străzi, şi prin cafenele? Ieri am terminat tot programul pe care-l aveam. Astăzi... a noastră-i libertatea.

CAPITOLUL VII

Cu ceva viteză pentru asemenea drumuri mici, Karen conducea cu o plăcere evidentă bolidul cu linie aerodinamică. Ridicaseră capota ca să profite de primele raze de soare. Dirk îi admira tehnica şi uşurinţa în a conduce. De asemenea, îi admira frumuseţea. O găsea radioasă şi încântătoare de-a dreptul. Cu ochii scânteind de încântare, cu obrajii roşii... Nu îndrăzni să întindă mâna să mângâie o şuviţă de păr roşu care flutura în vânt.

Ea încetini înaintea unei intersecţii.

— Îmi redai volanul?

— Da, spuse zâmbind. Mulţumesc, Dirk, totdeauna mi-am dorit să conduc una ca asta.

El luă direcţia spre Paris după ce consultă harta. O clipă mai târziu, motorul începu să tuşească, avu rateuri, apoi se opri.

— Ce se petrece? mârâi Dirk. În pană în văgăuna asta... ăsta-i norocul nostru!

Foarte calmă, Karen îşi scoase taiorul, coborî şi ridică capota maşinii sub privirea uluită a vicepreşedintelui C.I.-ului. Ea ră-

masę aplecată câteva minute deasupra motorului, apoi anunţă:

— Asta a fost! Vrei să faci o încercare?

Sceptic, el puse contactul, demară. Motorul torcea perfect. Karen se urcă lângă el zâmbind.

— Eşti capabilă de minuni, prinţesă?

— Nu este decât unul din multele mele talente ascunse, Alteţă...

— Nu te mai ascunde atât, treci la mărturisiri...

— Dacă mă rogi atât de drăguţ... spuse râzând. N-a fost decât delcoul desfăcut.

El o privi admirativ şi nu se putu stăpâni să nu-i treacă o şuviţă de păr pe după ureche. Ea fremătă de această atingere uşoară.

— Foarte impresionant, Halloran, o asigură el.

Ea roşi la acest compliment, în timp ce Dirk îşi plimbă privirea de la figura ei la sânii care-i umflau bluza.

— Sper să ai şi talente de spălătoreasă!

Ea-şi lăsă privirea şi-şi contemplă bluza murdară de pete negre de ulei.

— Nu voi reuşi niciodată să le scot în totalitate. Dirk îi întinse o cârpă.

— Nu te necăji, Halloran, în primul sat prin care vom trece, îţi voi oferi altă bluză. Asta va fi un act de dreptate. Eşti un mecanic formidabil.

Porniră şi în curând intrară într-un sat încântător, cu străzi pavate pe marginea cărora erau case vechi de piatră, cu acoperişuri de ardezie. Străzile erau deja animate şi terasele cafenelelor pline de oameni care stăteau la soare vorbind.

– Ce loc plăcut, se minună Karen.

– Vino! Pentru a înţelege bine acest ţinut, trebuie să mergi pe jos.

Lăsând în maşină haina şi cravata, Dirk ieşi şi-o luă de mână. Ea se simţi puţin stânjenită.

– N-am mereu ocazia să mă plimb mână în mână cu mecanicul personal.

– Nu numai, sunt şi calculatorul tău personal! Ce rol vrei să-mi mai dai pentru confortul tău complet?

– Am o idee foarte personală în această privinţă şi mă întreb dacă eşti gata să cooperezi personal?

Karen roşi fără să ştie ce să răspundă.

– Uite! spuse deodată Dirk, oprindu-se în faţa unei vitrine. Uite ce ne trebuie.

Ea-l urmă în magazin. O doamnă în vârstă, croitoreasă, judecând după permiţa de ace de pe mână şi după centimetrul ce-i atârna de gât, îi întâmpină. Când înţelese ce doreau, ea o îndrumă pe Karen spre cabina de probă, unde-i aduse imediat o rochie splendidă din dantelă albă.

— Oh, nu! ţipă ea, am nevoie doar de-o bluză.

În faţa insistenţelor bătrânei doamne, sfârşi prin a proba rochia. O adevărată minune cu decolteul ei mare în bărcuţă, subliniat de un volan de dantelă, ajustată pe bust, strânsă în talie, era evazată în jos şi lungă până la jumătatea gambei, unde un alt volan ascundea tivul.

Croitoreasa scoase cele câteva ace care ţineau cocul lui Karen şi-i întinse o pereche de balerini din saten alb, care se legau cu panglici pe gambă. Fata se contemplă cu stupoare într-o oglindă mare. Această doamnă în vârstă trebuie că era o zână dacă a reuşit o asemenea transformare într-un timp atât de scurt... Într-un elan de bucurie, ea ţâşni în magazin, unde o aştepta Dirk.

— Halloran, tu eşti?

Ea zâmbi, roşie de plăcere. El o admiră, vizibil admirativ şi sub această privire, ea abia îndrăzni să respire. Apoi el plăti. Croitoreasa împachetă taiorul într-o cutie de carton şi ei îşi reluară plimbarea pe străzi. Din nou, el o luă pe Karen de mână. Ea nu protestă, nici cât înainte.

Terasa umbrită a unei cafenele îi invită să se oprească. Li s-au adus cafea şi tartine, şi tot mâncând, Dirk o întrebă:

— Şi cum ai dobândit aceste cunoştinţe de mecanică?

— Am fost crescută la o fermă, spuse ea. La doisprezece ani, știam să conduc un tractor. De altfel, mecanica m-a fascinat totdeauna. Am cerut chiar să urmez cursurile de mecanică la liceu. În primul trimestru, eram singura fată, își aminti ea râzând. În al doilea, celelalte erau atât de geloase să mă vadă numai în mijlocul băieților, încât s-au înscris în masă. Profesorul nu mai văzuse așa ceva!

Dirk o observa. Frumusețea ei naturală depășea machiajul. Nimic n-o putea face mai frumoasă. Era perfectă. Și în plus, avea această vitalitate specială care-o făcea atât de atrăgătoare. Cu ea se simțea bine. Pur și simplu.

— Tatăl meu s-a îngrijorat. Toți prietenii i-au spus că a făcut din mine un băiat ratat, care nu va atrage niciodată un bărbat! O dată am și surprins o astfel de conversație, care m-a făcut furioasă. A doua zi am lăsat doi băieți să mă conducă, ca să demonstrez că și eu puteam atrage, dacă tocmai aveam chef!

— Și apoi?

Fără să gândească, el își puse mâna peste a ei. Cu respirația un pic întretăiată, Karen încercă să continue ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei bine, puţin timp după aceea, tata a văzut debarcând la noi în casă atât de mulţi băieţi, încât ar fi putut bănui că am dat un anunţ la ziarul local!

— Şi cum ai făcut să te descurci cu atâţia aspiranţi?

— Era uşor... Când mă săturam de un băiat, era destul să-i propun o partidă de braţ de fier.

— Glumeşti!

— Adevărul adevărat, Dirk! La acea epocă băteam pe toată lumea la braţ de fier! La şaisprezece ani, ai mai fi revăzut cu plăcere o fată care te-ar fi bătut la jocul ăsta?

Dar, Dirk râdea cu hohote. Să spui că această fetişoară care părea că s-ar ţine cu greu pe picioare într-o zi cu vânt puternic, îşi permitea luxul de-a învinge băieţii pe terenul lor favorabil, sportul!

— Chelnerul mi-a spus că, mergând în partea aia, vom ajunge la târgul de vechituri, spuse el ridicându-se. Ştii pe cineva care-ar putea fi interesat?

— Cel puţin o persoană! declară ea râzând.

— Şi eu la fel! Hai să mergem...

Karen se simţea uşoară, uşoară... Ca şi când picioarele ei n-ar fi atins pământul! Pentru o dată, Dirk nu era dirijorul rigid pe care-l cunoştea atât de bine, ci un bărbat

care împărţea împreună cu ea un sentiment îmbătător de libertate, evadare... Aşa visase ea să descopere Franţa. Plimbându-se. El îi zâmbi, şi ea avu brusc dorinţa de a-l săruta, aşa, în mijlocul străzii pline de lume. Era euforia datorată rochiei sale noi care-i dădea idei atât de caraghioase? Sau era apropierea lui Dirk?

Ei hoinăriră printre standurile târgului de vechituri, amuzându-se de orice, cumpărând o mie de mici amintiri, cu atât mai scumpe cu cât erau mai inutile. Curând, Dirk se îndepărtă de ea şi se întoarse aproape imediat, cu o umbrelă încântătoare de dantelă şi satin alb.

— M-am gândit că ar fi completarea indispensabilă a eleganţei aceleia care va deveni vedeta parizienilor.

— Oh! Dirk...

Emoţia-i luă cuvintele.

Când plecară din nou spre Paris, toate ranchiunele, toate tensiunile care existaseră între ei dispărură. Astăzi, totul nu era decât râs şi bucurie, ceea ce pentru Karen semăna cu dragostea.

— Mă simt atât de bine aici...

— Ţi-ar place să trăieşti aici, Halloran?

— Nu ştiu de ce, am impresia că m-am născut pentru această ţară. Îmi pare că aş putea fi la fel de fericită ca acasă.

Dirk îi strânse mâna un pic mai tare, zâmbindu-i tandru. De ce-o întrebase asta? Şi de ce răspunsul lui Karen părea să-l încânte? De ce? La dracu cu întrebările... şi cu răspunsurile!

— Parisul... Un oraş cu o mie de feţe, dificil de cunoscut, nestatornic... Te duc să-l cucereşti, Halloran! Vom merge de-a lungul cheiurilor şi vom pătrunde în inima vechiului Paris şi vom explora toate locurile unde oamenii ştiu să trăiască şi să iubească mai bine decât în altă parte.

O duse mai întâi la Notre Dame şi contemplară îndelung superbele rozete, vitraliile şi arcurile de piatră. El îi spuse că imensa catedrală a fost construită pe ruinele unui vechi templu gallo-roman. Karen era încântată. Hoinăriră apoi pe străzile învecinate, înainte să plece spre Arcul de triumf traversând grădinile Tuileries. Să te plimbi aşa prin Paris, timpul trece repede şi, dintr-odată, Karen realiză că-i este foame.

— N-ar fi timpul să facem o mică pauză şi să mâncăm ceva?

— Puţină răbdare, îi spuse el cu un aer misterios. Îţi pregătesc o surpriză pentru prânz...

— O surpriză? Dar totul a fost deja atât de perfect, Dirk! Este ziua cea mai frumoasă din viaţa mea!

Erau aşezaţi pe-o veche bancă de lemn, într-un mic scuar. El se apropie de ea, desenă cu arătătorul conturul gurii ei şi, aplecându-se apoi, îi atinse buzele cu gura. Ea resimţi acelaşi şoc ca la primul lor sărut. Ceva se crispă în ea şi inima încetă să-i mai bată, pentru ca apoi să reînceapă, într-un ritm violent, aproape dureros. Şi lumea se clătina... când el o prinse în braţe. Uitând de toate, ea se strânse în braţele lui, îi înlănţui talia şi-i dădu înapoi fiecare sărut...

Doi domni bătrâni care se plimbau aruncară o privire indiferentă celor doi îndrăgostiţi pasionaţi. Zărindu-i, Karen gândi că asta-i posibil doar aici, la Paris!

Smulgându-se din farmecul acestui colţ izolat de verdeaţă din oraş, ei traversară suburbia, regăsind câmpia... Karen aştepta surpriza promisă fără să întrebe nimic. Asta dură până când o văzu pe gazdă aplecându-se spre Dirk cu o privire întrebătoare.

— Fără întrebări, Halloran... Ar strica totul!

Parcând maşina la marginea drumului, ei porniră pe jos pe aleea cu pietriş care ducea în spatele clădirii. Dincolo de grădină se întindea un teren rectangular plivit cu grijă de orice vegetaţie. În mijloc trona un balon pictat cu flori şi fluturi în culori foarte vii.

Un bărbat, în nacelă, supraveghea alimentarea balonului cu gaz. El agită mâna pentru a le ura bun sosit noilor veniţi.

Karen nu-şi credea ochilor.

— Dirk... Chiar o să ne urcăm în balon?

— Numai dacă ai chef...

— Dacă am chef? Dar mor de nerăbdare! Ea-l luă de mână şi alergă spre balon.

Etien, pilotul, îi urcă şi, fără să mai aştepte, deznodă corzile care ţineau balonul la sol. Ei se ridicară încet deasupra castelului şi când ajunseră la o altitudine bună, îl lăsară în derivă.

Karen era uluită. N-avea impresia că se mişcau. Calmul era fantastic la această înălţime. Sub ei câmpia-şi derula covorul verde şi brun al câmpurilor din preajmă, unde şerpuia panglica unui râu. Ţăranii ridicau ochii spre ei, făcându-le cu mâna câteodată.

Dirk îşi puse mâna pe umerii fetei şi-i sărută uşor şuviţele de pe tâmplă.

— Ritmul ăsta-ţi convine mai bine decât frenezia de ieri, nu-i aşa?

Ea-şi frecă obrazul de pieptul lui, ca o pisică.

— Este cel mai frumos cadou ce mi-a fost făcut vreodată. Mulţumesc.

Ridicându-se pe vârfuri, ea-i atinse buzele. În acea clipă lui Dirk i se păru că pământul urca în întâmpinarea lor: coborâ-

rea era lină... Ei se opriră încet la sol, asistenţii pilotului prinseră corzile pe care el le-aruncă şi imobilizară balonul. Unul dintre ei veni cu o sticlă de şampanie şi pahare de şampanie şi toată lumea bău cu bucurie, pentru acest botez al aerului în balon.

Noaptea căzu. Karen şi Dirk îi părăsiră şi plecară să cineze. Proprietarul îi aştepta pe peron şi, foarte ceremonios, îi conduse în sufrageria care dădea în grădina cu fântână arteziană.

Pe masa lor, aşezată aproape de şemineul unde ardeau buşteni, flacăra lumânărilor făcea să scânteieze uşor cristalurile, argintăria, porţelanurile.

Respectând tradiţia, şeful de sală prezenta cu voce solemnă fiecare fel de mâncare.

— Anghilă, anunţă el descoperind farfuriile calde ca un muşchetar ce-şi scotea sabia.

— Ce este? şuşoti Karen.

— Gustă mai întâi... răspunse Dirk zâmbind.

— Mmm... Delicios! Şi-şi puse în farfurie cu o lăcomie nedisimulată. Şi-acum, pot să ştiu ce este?

El îi traduse numele felului de mâncare şi într-o secundă ea trecu de la încântare la oroare.

— Este într-adevăr... anghilă... cu vin... ceapă?

— Şi ţi s-a părut bună!

Ea începu să râdă. Avea dreptate... Şi când şeful de sală reveni, nu mai rămăsese nimic în farfurii.

Urma găină umplută.

— Nu voi mai înghiţi nici o îmbucătură, înainte de-a afla compoziţia exactă! declară Karen cu voce scăzută. În afară de găină, ce mai este înăuntru?

— Nimic în afară de trufe, spuse pe un ton de complot. O să-ţi placă.

Ea-l găsi delicios într-adevăr, fapt pentru care mâncă şi din porţia lui puţin.

— Cum faci să rămâi atât de slabă cu o asemenea poftă de mâncare? întrebă el încet.

— Dar este atât de bun, spuse cu sinceritatea-i dezarmantă. Cred că aş putea continua să mănânc câteva ore! La ce mai am dreptul acum?

Dirk îşi aprinse liniştit o ţigară.

— La tot ce mai ai chef...

Gândul care-i veni o făcu să roşească. Ceea ce-i făcea într-adevăr plăcere, era bărbatul care se afla în faţa sa... Ar fi vrut să ştie totul despre el: copilăria lui, familia lui, gusturile lui... Şi pentru că el îi dădea carte albă, ea-l întrebă:

— Dacă ai vrea să-mi povestești tinerețea ta!

— Nu-i prea mare lucru de povestit...

Brusc, vocea lui deveni mai puțin veselă.

— De obicei părinții povestesc astfel de lucruri, dar în cazul meu, sunt plasați prost pentru a o face.

— Sunt divorțați?

El râse fără veselie.

— Ai ghicit. Foarte tânăr, adesea am fost încredințat bunicii. O femeie puțin mizantropă, puțin originală... Dar ea a fost singurul element solid din viața mea de copil.

— Ea te-a crescut?

— Mai mult sau mai puțin. De fapt, am cam crescut singur între guvernantele și bonele părinților mei, între bunica mea și diversele pensiuni unde mă trimiteau ca să se debaraseze de mine. Eram de altfel mult mai liniștit decât la părinții mei. Nu-mi amintesc să-mi fi petrecut de două ori consecutiv vacanța în aceeași casă, de-a lungul anilor. Din fericire, bunica mea era acolo, în ziua când am început să mă clatin... Ea mi-a arătat cum să supraviețuiesc în haosul care mă înconjura, ea m-a încurajat să mă arunc în muncă, trebuia să-mi descarc toată energia într-un proiect precis. La acea epocă am început să mă preocup de ordinatoare. După toate astea, dacă viața mea ar fi

devenit mai puţin complicată, poate că m-aş fi lăsat antrenat... să mă pierd în muncă, să nu-mi mai rămână timp ca să sufăr.

El surâse, încercând să-şi ascundă emoţia. Karen însă, răvăşită, aproape-şi regreta curiozitatea. Ea-i mai puse o ultimă întrebare.

— Acum unde sunt părinţii tăi?

— Mama se plimbă probabil pe undeva prin Europa, în compania ultimului ei amant. În ceea ce-l priveşte pe tatăl meu, el îşi petrece timpul recăsătorindu-se. Actuala lui soţie e mai tânără decât mine... Îi văd cât mai puţin posibil, concluzionă el brusc.

— Îmi pare rău...

El o privi în ochi şi ea nu-şi feri privirea. Era decisă să-i vorbească sincer...

— Sunt dezolată, pentru că la început am crezut că provii dintr-un mediu bogat şi cultivat. Credeam că pentru tine totul a fost totdeauna foarte uşor. Nu înţelesesem că banii nu oferă totul...

El îi luă mâna şi-o privi cu tandreţe.

— Nu-i vina ta, Halloran. Să nu crezi că reacţia ta mă surprinde... Eu fac această impresie tuturor, totdeauna.

— Nu te-ai obişnuit?

— Nu, am învăţat să trăiesc cu asta.

Karen își aminti de prima lor confruntare. Înțelegea acum că el se aștepta ca ea să-l respingă. De aceea se arătase atât de distant. Această răceală aparentă era modul lui de apărare...

Șeful de sală îi întrerupse când le aduse fragi cu smântână. Apoi li s-a servit cafea și încheiară cu o altă sticlă de șampanie.

— Acum e mai bine? Nu-ți mai este foame sau vrei să mai comand ceva? Se îngrijoră Dirk amuzat.

— Oh, Dirk! Dacă te aude cineva, va crede că am o poftă de mâncare de căpcăun!

— Dacă ești cumva un căpcăun, Halloran, n-am întâlnit altul mai adorabil... cu toată voracitatea ta! În timp ce eu îmi voi salva cei câțiva fragi rămași, am să te rog să întreții tu conversația. Este rândul tău să-ți povestești viața.

— N-are nimic neobișnuit. Mama mea a murit când eu aveam opt ani. Această nenorocire ne-a apropiat mult pe tata și pe mine. Până când am venit să lucrez la Silicon Valley, nu ne-am despărțit. Totdeauna am fost împreună la câmp, la golf, la pescuit... peste tot!

— Nu s-a recăsătorit?

— Nu cred nici că a privit vreo femeie de când a murit mama mea. De altfel n-avea nevoie de nimeni dacă eu eram acolo.

Ea afirmase asta cu o convingere de nezdruncinat în aparenţă.

— Dar oricum... dragostea unui tată pentru fiica sa n-are nimic comun cu dragostea unui bărbat pentru o femeie! Asta nu poate înlocui... El o simţi uşor crispată.

— Presupun că nu este suficient pentru cea mai mare parte a bărbaţilor. Pentru tatăl meu însă, da. N-am avut nevoie de nimeni niciodată. Tata spunea că un Halloran nu trebuie să conteze decât pe sine şi pe propria voinţă.

— Şi l-ai crezut?

— Absolut.

Dirk începu să se joace cu piciorul paharului, fixând cu privirea bulele de şampanie ca şi când ar fi căutat inspiraţie pentru a se exprima într-un mod nu prea dur. Ridicând ochii, văzu bărbia ridicată cu mândrie a lui Karen, aerul ei sfidător... Şi temându-se să nu strice farmecul serii, amână această discuţie pe mai târziu.

— Eşti gata?

Ea-şi termină de băut şampania şi constată, ridicându-se, că era puţin ameţită şi că nu-i displăcea. Dirk o luă de mână şi ieşiră, nu fără să-l felicite pe proprietar pentru fineţea mesei.

Se întoarseră la maşină şi în momentul în care Karen se instală, brăţara de la glezna ei scânteie în lumina lunii.

— De ce porţi acest lănţişor? o întrebă el. Mă intrigă de când te-am cunoscut.

— A fost al mamei mele. Tata mi l-a dat la a şaisprezecea aniversare. N-a ştiut ce să-mi cumpere şi voia să-mi ofere ceva valoros... De-atunci nu l-am mai scos.

Dirk porni motorul şi înainte să demareze, declară gentil:

— Foarte sexy, Halloran. Tatăl dumitale are bun gust.

— A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea, Dirk...

Erau în faţa uşii camerei ei şi ea-şi ridică faţa spre el cu un zâmbet visător.

El o apucă de bărbie şi-i atinse buzele cu gura.

— Ziua nu s-a sfârşit...

Împingând-o pe uşă, Dirk îşi înfundă faţa în părul ei şi apucând-o cu o mână de mijloc o strânse în braţe. Mâna sa găsi repede clanţa, deschise, o ridică pe Karen ca şi când ar fi fost doar o pană şi o duse în interior...

— Lasă-mă...

— Foarte bine.

El o depuse pe pat şi se întinse alături de ea.

— Dirk...

Ea nu putu să spună mai mult. Deja, gura lui Dirk — fierbinte, pretenţioasă, trezindu-i dorinţa — era peste a ei. Curând, parcă ar fi fost luată de o furtună. El o strângea în braţe foarte tare, aproape s-o facă să ţipe.

Dar, pentru el, nu era destul. Descoperind umărul lui Karen de sub volanul de dantelă albă, îl acoperi de săruturi fierbinţi, aprinzând incendii, peste tot pe unde trecea gura sa.

— Karen... Karen! Te doresc... Te vreau... Vocea lui nu era decât un murmur răguşit pe pielea ei. Un fior de plăcere o scutură. Era pentru prima dată când îi spunea pe numele de botez.

Ea n-a trebuit niciodată să-şi reprime elanul de pasiune pentru că nici un bărbat n-a făcut-o să-i vină chef să busculeze codul moral pe care şi-l fixase. Dintr-odată, tot ceea ce crezuse fix, se dărâmă şi-i păru fără importanţă. Era din vina şampaniei? Era atât de uşor să uite tot în braţele lui... Totdeauna se gândise că se va păstra pentru bărbatul pe care-l va iubi şi care-o va iubi. Încerca să facă să tacă vocea raţiunii care se auzea în ea, însă în zadar.

— Dirk... Te rog... Şi eu te vreau, însă... nu aşa. Cred că...

— Karen, de ce să gândeşti tot timpul? Nu te mai gândi la nimic... Nu spune nimic. Lasă-mă pe mine să fac... Acum.

Buzele sale coborâră, languroase, pe gâtul lui Karen. El trase dantela care-i bara trecerea şi gura lui continuă parcursul inexorabil, gustând dulceaţa sânilor ei. Karen gemu... El dezlănţui în ea un val de plăcere incontrolabil. Ea începu să se mişte pe el, incapabilă să înfrâneze plăcerea năvalnică ce-o ducea. Buzele lui, degetele lui, mustaţa lui o duceau la un punct de excitaţie pe care nu-l mai atinsese niciodată.

Vocea raţiunii ar fi putut să urle, că ea n-ar fi auzit-o, atâta timp cât ea nu căuta decât să-şi satisfacă instinctul care-o împingea să onduleze la pieptul lui. Şi era bine...

Degetele ei, animate de-o voinţă proprie, mângâiau febril torsul puternic... Cu un suspin de nerăbdare, el o trase mai aproape.

Ea făcu o ultimă tentativă de raţiune:

— Dirk, te rog, înţelege... Este prima dată... Eşti... eşti primul...

El se ridică şi se uită în ochii ei cu pasiune:

— Nu mă îndoiam. Nu, ştiam, corectă el cu o voce voalată de emoţie. Nu vreau să te grăbesc... Înţelegi... Te vreau atât de tare că nu cred că mă pot opri... Nu acum!

Ea oftă adânc şi el simţi că freamătă îndelung.

— Şi eu te vreau, Dirk... dar totdeauna am dorit ca asta să se petreacă altfel. Este atât de important pentru mine.

El se îndreptă.

— Şi crezi în căsătorie, în fericirea eternă şi în toate balivernele, spuse pe un ton tăios ca o lamă.

Ea-şi întoarse capul. Nu trebuia ca el s-o vadă plângând... Dar el îi apucă brutal bărbia şi-o forţă să-l privească-n ochi. Când văzu lacrimile pe care ea încerca în zadar să le ascundă, se înmuie.

— Nu plânge, micuţă Karen. N-aş suporta. Am să te las. Şi vom face ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

El îi atinse foarte tandru buzele, îşi adună cămaşa şi ieşi repede.

Ea-şi înfundă faţa-n pernă...

CAPITOLUL VIII

— Halloran, n-avem mai mult de-o oră ca să ajungem la Roissy! Avionul pleacă la prânz!

Până la ziuă l-a auzit măsurând balconul camerei sale... Şi acum, avea vocea asta răguşită, a oamenilor care-şi petrec noaptea bând. El răcise cu siguranţă pe balcon...

— Fac tot posibilul, Dirk! Dar nu reuşesc să bag totul în bagaje!

Două secunde mai târziu el veni cu o cutie de carton şi cu o sfoară.

— Termină-ţi valiza, mă ocup eu de rest.

El văzu sacul umflat ce stătea să crape, pe care Karen încerca zadarnic să-l închidă şi-şi aruncă ochii la conţinut.

— Ce-i asta? Poţi să-mi explici de unde au apărut vechiturile astea?

— Acestea, vechituri? Se întâmplă ca această încântătoare antichitate pe care-o ţii cu atâta dezgust, să fie o mapă de scris din secolul nouăsprezece, decorată manual. Am remarcat-o în salon, şi pentru că mi-a plăcut mult, doamna Dumas a insistat să mi-o ofere.

El răscoli în sac.

— Şi asta?

— Este o oală veche pentru mirodenii, din lut ars. Domnul Dumas o folosea la flori. A ţinut ca să mi-o dea ca amintire.

Dirk se strâmbă.

— Nu puteam refuza. L-ar fi jignit.

— Departe de mine gândul acesta! Şi nu ţi-a oferit şi un măgar, pe deasupra, ca să trambaleze toate astea până la aeroport?

— Oh, Dirk! De ce să faci o dramă din nimic? Ne vom descurca să transportăm aceste mici cadouri, sunt sigură!

— Nu, Halloran. Nu „noi“. Te vei descurca singură! Dacă vrei să iei vechiturile astea, le vei duce singură. Eu mă mulţumesc să le ambalez. Mi-e destul.

— Foarte bine.

Ea-i întoarse spatele cu un aer demn şi continuă să-şi facă valiza.

Jean-Paul nu întârzie să apară. Îl lăsară să se lupte cu bagajele lor în timp ce căutau gazdele, ca să le mulţumească.

Doamna Dumas o strânse pe Karen la pieptul său amplu, mormăind într-o engleză aproximativă:

— Faceţi parte din familie, micuţa mea. Şi când veţi reveni în Franţa să ştiţi că sunteţi la dumneavoastră acasă. Căci veţi reveni, nu-i aşa?

— Sper! spuse Karen sărutând-o afectuos pe amândoi obrajii.

Foarte emoţionat, domnul Dumas o strânse în braţe, după ce-şi scoase respectuos pălăria de grădinar. Dirk privi scena în liniște.

— Ce păcat că n-aţi putut vedea Parisul, murmură Jean-Paul când maşina demară.

Ea-şi ascunse un zâmbet. Dacă ar fi ştiut!

La aeroport, ea se luptă să-şi transporte toate comorile pe care nu vroia să le lase să meargă la bagaje, de frică să nu le găsească bucăţele la sosire. Dirk o lăsă la început să se descurce singură cu bagajele. Apoi nu mai rezistă.

— Dă-mi mie asta.

— N-am nevoie de nimeni, ţi-am spus.

— Fără scandal, Halloran! Mulţumeşte-te să-mi dai sacul cu porcării şi taci.

— Nu sunt porcării!

— Bineînţeles că nu. O veche mapă care cade în bucăţele şi o oală de pământ crăpată toată... Unde mi-o fi capul de mă port aşa cu astfel de relicve preţioase!

Anunţul îmbarcării îi întrerupse, însă el îşi păstră aerul certăreţ şi când avionul atinse altitudinea de croazieră, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se aplecă spre Karen.

— Noaptea trecută am avut timp să mă gândesc, Halloran. Şi ştiu unde se situează problema, la tine.

— Pentru că eu am o problemă?

Dirk aprinse liniştit o ţigară.

— Da, am înţeles când te-ai temut să te abandonezi, ieri. Deşi voiai la fel de mult ca mine.

— Dirk, se indignă ea cu jumătate de voce, credeam că va trebui să uităm tot ce s-a întâmplat aseară...

— Da, aşa ţi-am spus. Dar mi-am schimbat părerea. Mai bine vorbim, pentru binele tău. Problema ta, pe care-o întreţii cu tatăl tău, este total iraţională.

— Iraţională?

— Inutil să ţipi...

El se aplecă din nou spre ea şi-i inspiră parfumul. Dorinţa îl invadă, ca de fiecare dată când se apropia de ea.

— L-ai plasat pe un piedestal, Halloran. Tatăl perfect. Cel care n-a mai privit niciodată o femeie după ce dragostea vieţii sale a dispărut. I-ai dat o dimensiune aproape supranaturală. Şi nici un bărbat nu poate spera să se măsoare cu el, am învăţat asta pe propria piele. În ochii tăi va fi totdeauna cel mai mare...

— Este ridicol!

— Eşti atât de sigură?

El trase un fum lung din ţigară şi se lăsă pe spate, lăsând cuvintele să se impregneze în mintea ei.

— Cred că știu unde vrei să ajungi... Gândești că-l consider ca pe un erou invincibil și de aceea sunt incapabilă de-a avea o relație cu un bărbat, în concepția ta? Asta este?

El zâmbi răutăcios.

— Ești cu adevărat strălucitoare. Ai sesizat imediat.

— Nu era atât de complicat... Dirk, mă dezgustești. Evident nu ți-a venit ideea că o aventură fără viitor, fără dragoste și fidelitate n-ar putea să-mi pară mulțumitoare! De ce să trebuiască să mă mulțumesc cu jumătăți de măsură, dacă pot să-mi găsesc un bărbat cu care să mă mărit și care să mă iubească toată viața?

— Of, Halloran... Te expui multor deziluzii.

Ea-i susținu privirea. De data asta, el nu glumea.

— Nici nu-ți imaginezi numărul fetelor la fel de idealiste ca tine, care s-au păstrat intacte pentru bărbatul vieții lor, divorțând de două sau de trei ori după căsătorie! La ce-au servit marile lor principii? Au fost înșelate, pur și simplu.

— Cinismul tău mă obosește, Dirk. După cele ce mi-ai spus despre părinții tăi, înțeleg de unde-ți vin dubiile în ceea ce privește dragostea și căsătoria. Este de înțeles... Ești sigur că toate relațiile sfârșesc

în eşec, aşa încât, nici nu vrei să încerci! După tine, trebuie să trăieşti clipa, ca şi când ar urma să mori mâine. Mă înşel?

El stinse ţigara puţin cam nervos.

— Mulţumesc pentru acest curs de psihologie, profesore Halloran.

— N-am făcut decât să-ţi dau restul la moneda ta, Dirk. Eşti foarte tare când e vorba de dat sfaturi, însă când este vorba de primit...

— Bine, Halloran. Las-o baltă. Să nu mai vorbim.

— Am înţeles.

Comparase ea oare toţi băieţii pe care-i cunoscuse cu Paddy? Dacă ea a rupt legătura cu Joe, a fost pentru un cu totul alt motiv. Nu există această atracţie puţin magică între ei... Singura legătură care exista între ea şi Dirk. Această alchimie inexplicabilă. Cum ar putea ea înţelege această forţă care-o împingea spre el? Îl iubea? Era într-adevăr dragoste, această fierbere de creieri permanentă, această suferinţă răscolitoare? sau era mersul pe nori, înotul în oceanul de fericire, cum crezuse ea mereu? De ce trebuia să dorească ea un bărbat care se gândea la orice altceva decât la căsătorie, când ar fi putut să întâlnească un băiat drăguţ, gata să-şi petreacă restul zilelor alături de ea? Pentru Dirk, căsătoria nu era decât o cursă, cea mai rea înşelătorie.

Ieri... ieri, crezuse că-l iubeşte. Orice-ar fi, nu trebuie să afle cât ţine la el. Niciodată. Raporturile lor trebuie să se limiteze strict la domeniul profesional.

Ea-i aruncă o scurtă privire. El lucra...

Dirk încerca să se concentreze, dar cuvintele se amestecau în faţa ochilor... Nu vedea decât o masă de păr castaniu răsfirat pe pernă, ochii limpezi în care ar fi vrut să se înece, buzele a căror amintire nu-i dădea pace.

În timpul călătoriei lucraseră atât de mult, de parcă ar fi fost singurul mijloc de-a-şi stăpâni preaplinul sentimentelor.

Întorcându-se acasă, Karen se simţi moartă de oboseală. Călătoria şi atâtea emoţii — era normal. Dirk o ajută să-şi ducă bagajele şi ea se înfundă în primul fotoliu. Văzând-o aşa chircită pe perne, se înspăimântă. El ţinuse să transforme acest sejur într-un maraton de muncă. Mersese prea departe, cerându-i mereu mai mult, fără milă. De obicei, nu-i păsa de colaboratorii săi — de ceilalţi în general. Dar cu Karen era altfel. Vroia mereu s-o protejeze, de fapt şi ironia soartei făcea ca ea să fie persoana cea mai independentă pe care-o cunoscuse vreodată! I-ar fi plăcut s-o ţină în

braţe, s-o răsfeţe, să-i dea orice de mâncare ca s-o remonteze... În loc de asta însă, nu putu spune decât:

— Noapte bună, Halloran. Pe mâine dimineaţă.

Karen îl sună imediat pe tatăl ei şi în loc de reproşurile la care se aştepta, avu surpriza să audă o voce liniştită, care-i vorbea de prânzurile minunate care i se serveau şi de uluitoarele lui posibilităţi de recuperare şi de acel doctor încântător, care-l declarase aproape vindecat.

Când închise telefonul, îşi spuse că nu mai înţelege nimic. Nu era acesta genul de-a vorbi al lui Paddy. Nu cumva încerca să-i ascundă adevărul afişând o veselie forţată? Va trebui să meargă să-l vadă în acest sfârşit de săptămână.

Săptămâna n-a fost decât o muncă fără sfârşit. Dirk n-avea în minte decât o singură idee. Să convingă consiliul de administraţie să integreze această întreprindere franceză.

— Halloran? În biroul meu, imediat! Şi aşa era în fiecare zi. El nu ştia să vorbească, lătra.

— Vreau să revezi toate dosarele care privesc această firmă franceză şi să finalizezi proiectul.

— De ce eu?

— Pentru că ai fost la toate discuţiile de la faţa locului. Consiliul de administraţie se va reuni vineri, ca să hotărască. Înainte, oficiul juridic îşi va prezenta argumentele. Vor fi şi pro şi contra, mă tem. Am pregătit răspunsuri pentru toate obiecţiile pe care le-ar putea formula, dar dacă am omis vreun element aş vrea ca tu să notezi ce vor spune, pentru ca eu să am timp să-mi pregătesc răspunsurile înainte de-a lua cuvântul la rândul meu.

Ea-l privi atent, observându-i cearcănele imense de sub ochi.

— De ce ţii atât la această integrare?

El ridică din umeri.

— Mă gândesc doar că vom putea scoate un beneficiu mare, asta-i tot. Ţine asta şi subliniază toate pasajele unde argumentarea ţi se va părea slabă.

Ea ieşise deja când el se scufundă din nou în dosare. Karen avea impresia că şi-o scosese definitiv din minte.

— Şi cum francezii socotesc să invadeze piaţa cu terminalele lor ieftine, îmi pare că nu putem decât profita în urma integrării acesteia, sublinie Dirk, ajungând la finele argumentării sale.

De la începutul consfătuirii care reunea consiliul de administraţie, consilierii juridici şi pe Dirk, Karen nu încetase să ia notiţe, pe

care i le dădea lui, pentru ca să poată da replicile cât mai argumentat celor care erau împotriva proiectului. Ea insistase în mod special asupra punctului care lui i se păruse esenţial. Dirk studie câteva minute notiţele ei, apoi se lansă.

— În afara profiturilor financiare, avem ocazia să demonstrăm calitatea tehnicii noastre dacă o asociem cu cea a francezilor. Bineînţeles, modalităţile de integrare urmează să fie definitivate de serviciul nostru juridic pentru că trebuie să putem avea drept de veto asupra deciziilor luate în Franţa, având în vedere că noi aducem o parte importantă de capital în această afacere.

O linişte apăsătoare urmă ultimelor sale cuvinte. În sfârşit, se puse o întrebare, apoi o alta... Când sosi momentul votului, unanimitatea era asigurată; societatea franceză va fi integrată.

Când ieşi, Dirk era în al nouălea cer.

— Halloran, ai fost formidabilă! Datorită notiţelor tale am putut prinde unul sau două puncte delicate, care mi-au permis să-i pun pe aceşti domni în buzunar. Pentru a sărbători, îţi acord tot restul zilei.

. — Minunat! De la începutul săptămânii n-am găsit timp să merg să-mi văd tatăl. A avut un atac acum trei luni şi abia a părăsit spitalul...

— Ah... ascultă, trebuie să ajung la Monterey în seara asta. Vrei să te las în drum la tatăl tău?

Karen ezită o clipă.

— De acord! Lasă-mi o oră să mă schimb.

Dirk părea foarte în formă. Maşina lui Porsche alerga de-a lungul coastei, înghiţind kilometrii şi Karen privea cum defila peisajul, încântată la gândul că va regăsi casa părintească, camera ei de fetiţă şi pe tatăl ei ajuns în sfârşit la el acasă. Ea se gândi dintr-odată ce va gândi Paddy despre Dirk. Nici o importanţă, de altfel. Nu era decât patronul ei şi aşa va rămâne. De cum se termina săptămâna de lucru, nu mai aveau nimic în comun...

Părăsiseră coasta şi se apropiau de proprietate. Dirk observă că privirea lui Karen devenise mai vie, mai strălucitoare... În trecere văzură o fată vânzând avocado.

— Şi tu ai vândut aşa?

— Bineînţeles! Fiecare fermă are standul ei. Paddy îmi dădea, în general, jumătate din vânzări.

— Paddy?

— Tatăl meu. Aşa îi spun când sunt înfuriată sau când cad în melancolia amintirilor... sau când mă înduioşez.

— Să nu-mi spui că te înduioşezi, Halloran!

Văzând-o încruntând din sprâncene, schimbă repede subiectul.

— Nu m-am gândit niciodată să te întreb... îţi plac fructele de avocado, cel puţin?

— Aş fi fost dezmoştenită dacă nu mi-ar fi plăcut! răspunse râzând, scuturându-şi buclele roşcate. Vrei o reţetă pentru a le servi? Îţi pot pune la dispoziţie vreo cincizeci!

O fermă frumoasă, albă, numai cu parter, apăru. Dirk claxonă de câteva ori şi opri apoi în faţa intrării principale.

— Karen!

Patrick Halloran cqborî scările câte patru.

— Karen! Nu m-ai anunţat!

— Vroiam să-ţi fac o surpriză, Paddy, dar tu arăţi superb!

— Nu te minţeam la telefon! Sunt în plină formă, dar cine este?

— Tată, îţi prezint pe patronul meu, Dirk Carlson.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi se studiară unul pe altul cu priviri furişate. În acel moment, o femeie de vreo cincizeci de ani, blondă şi surâzătoare, îi întâmpină...

— Maggie! Strigă Karen. Iată-l pe patronul meu, Dirk Carlson.

— Maggie Cole. Încântată. Ei bine. ce crezi despre tatăl tău? Nu pare cu zece ani mai tânăr?

— Douăzeci, Maggie! Nu știu cum ai înfăptuit această minune. Nu l-am văzut de multă vreme într-o asemenea formă.

Maggie se întoarse spre Dirk.

— Cinați cu noi, nu-i așa? Am pregătit ceva gustos.

Karen își ascunse o mutră de dezamăgire. Ar fi preferat ca Dirk să fi plecat cât mai repede ca să rămână singură cu tatăl ei, dar Dirk deja mulțumea.

— Sunteți foarte drăguță. Mulțumesc pentru invitație. Accept cu plăcere.

Patrick Halloran înlănțui umerii fiicei sale și o conduse în casă. De cum intrară, el îi spuse:

— Karen, va trebui să te instalezi în camera de oaspeți.

— De ce?

El își drese glasul.

— Maggie stă în camera ta. Am vrut să fie cât mai aproape de mine... Este mai comod când am noaptea nevoie de ceva.

Ascunzându-și decepția, Karen îl lăsă pe tatăl său și se duse la mașină să-și ia lucrurile și pierdu astfel schimbul de priviri al tatălui său cu Maggie.

— Masa a fost minunată, Maggie! declară Dirk. Patrick este un om fericit cu o bucătăreasă ca tine.

— Nu-i bună decât la bucătărie! spuse Patrick făcând cu ochiul şi arătând în direcţia infirmierei sale.

Karen îi observă fără să comenteze.

— Cât timp rămâi, scumpa mea? reluă Paddy.

— Până duminică. Dirk se va întoarce să mă ia... Dar nu-ţi stric planurile?

— Cum poţi să spui asta, Karen? Mâine seară avem invitaţi la o partidă de cărţi. Sper foarte mult să nu te plictiseşti.

— În nici un caz. Totdeauna mi-au plăcut prietenii tăi. Cine vine mâine? Jed şi Lander? Terry...

— Ah, nu! spuse tatăl ei râzând. N-am descoperit încă mijlocul de a-i învăţa şi altceva decât poker. I-am invitat pe noii noştri vecini, cei care-au cumpărat ferma familiei Adams. Un cuplu tânăr, foarte simpatic. Au mai fost deja de două ori la noi la cină.

Maggie, care aducea o tartă cu mere încă aburind, începu să-i spună lui Patrick o poveste despre vecinii lor. Foarte serioasă, Karen îi privea pe amândoi cum râdeau ca nişte copii... sau mai bine-zis — îi fulgeră ei prin minte — ca doi amanţi...

Dirk o privea într-un fel bizar. Îşi trăda ea oare sentimentele? Terminându-şi repede desertul, ea părăsi masa sub un pretext oarecare. Cinci minute mai târziu, Dirk apăru lângă ea.

— Trebuie să plec, Halloran.

— Te conduc până la maşină...

Întunericul se lăsa încet. Era o oră liniştită, cum se spune, între câine şi lup, când natura se pregăteşte de noapte.

— Ai dreptate, Karen. Tatăl tău e un tip formidabil! Şi Maggie o femeie încântătoare.

El îi luă mâna; era îngheţată. Dirk resimţi anxietatea şi regretul ei ca şi când ar fi fost ale lui.

— Halloran, ai căutat pe cineva care să aibă grijă de el. Nu poţi să spui că ea n-o face... El are aerul că se simte minunat.

— O! asta... Ar putea servi de reclamă pentru talentele ei de infirmieră!

El o apucă de bărbie. Ea avea o privire speriată.

— Ai fi preferat să-l găseşti slăbit şi nefericit?

— Bineînţeles că nu!

— Atunci, zâmbeşte, Halloran. Cel puţin pentru el.

El îi atinse tandru buzele şi se îndepărtă repede, pentru a depăşi dorinţa care-l stăpânea.

— Pe duminică seara...

Ea rămase mult timp pe loc, privind maşina îndepărtându-se. Când se întoarse, Paddy o ajuta pe Maggie să spele vasele.

Râdeau de-o glumă care părea să fie numai de ei înţeleasă.

Karen se simţi mai singură ca niciodată... Ea se scuză, pretextând oboseala acumulată toată săptămâna şi se retrase foarte repede. Trecând prin faţa uşii vechii ei camere fără să se oprească, se refugie în camera de oaspeţi — aceea unde avea să doarmă de-aici înainte.

CAPITOLUL IX

Zgomotul unui motor... Trebuia să fie Dirk. Cei trei se îndreptară spre intrare să-l primească. Era foarte cald pentru acea perioadă a anotimpului şi Karen, bronzată în aceste două zile de stat la soare, îşi regăsise ţinuta de weekend: un pantalon scurt vechi şi un maieu cu mânecă scurtă, imprimat cu mulţi avocado printre câteva fructe exotice şi cu o pereche de ghete de baschet atât de uzate, încât nu se ştie prin ce miracol îi mai stăteau în picioare. Era atât de bine şi de comod!

Dirk coborî din maşină şi-i strânse mâna lui Patrick, dar de data asta strângerea lor de mână fu acompaniată de ambele părţi de un zâmbet larg.

— Karen mi-a vorbit de reuşita dumneavoastră în integrare. Vă descrie ca pe un om foarte talentat în afaceri.

— V-a spus că, fără ajutorul ei, n-aş fi convins niciodată consiliul de administraţie? Mi-a fost de mare ajutor.

— Cred că a uitat să menţioneze asta, zise Patrick. Noroc că sunteţi aici pentru ca să puneţi lucrurile la punct.

Karen roşi şi-şi aruncă micul bagaj pe locul din spate.

— Mai bine am porni, Dirk. Drumul este lung...

Maggie o strânse în braţe.

— Nu-ţi face griji pentru tatăl tău. Îţi promit că voi avea eu grijă de el.

După o secundă de ezitare, Karen o sărută înainte de a dispare în braţele puternice ale tatălui său.

— Nu cumva munceşti cam mult, micuţo? Gândeşte-te şi la tine.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Paddy. Ai mai bine grijă să urmezi indicaţiile doctorului. Pe curând, tată, adăugă ea pe un ton mai blând.

Ea se întoarse pentru a le face cu mâna prin geamul maşinii. Tatăl său o ţinea pe Maggie de umeri... Ea se întoarse imediat şi se scufundă în contemplarea peisajului pe care-l ştia pe dinafară.

Dirk surprinsese scena prin retrovizor.

— Eşti tăcută, Halloran! A mers bine?

— Da...

— După două zile de mese pregătite de Maggie, speram să te găsesc mai rotunjoară. Şi-mi pari mult mai slabă, dacă asta este posibil.

Jenată, nu răspunse.

– Îmi place costumaţia, Halloran. Îmi dă impresia că sunt corupător de minore... Ha!... Ha! Nici o reacţie? Se pare că e ceva serios dacă nu reuşesc să te enervez! Haide, spune-mi ce nu merge bine.

– Totul e bine, Dirk! De ce oprirea asta? Am lăsat atâtea lucruri neterminate acasă, pentru drumul ăsta care n-a servit la nimic. Abia aştept să ajung acasă.

– Ce înseamnă acest „care n-a servit la nimic“? Hai, spune-i lui tăticu...

– Nu eşti tatăl meu şi nu e nimic de spus!

– Va trebui într-adevăr să îndreptăm acest caracter urât, spuse el râzând. N-ai dreptate, decât că nu sunt tatăl tău!

El o trase încet spre el şi-i apăsă gura pe a lui. Furioasă, ea încercă să se zbată, însă rezistenţa ei nu făcu decât să-l înflăcăreze mai mult şi s-o strângă mai tare în braţe.

– Ai face mai bine să te calmezi şi să profiţi, pentru că am ferma intenţie să te sărut, cu sau fără permisiune!

Ea încercă cu disperare să rămână pasivă, dar curând nu mai reuşi. Atunci Dirk mai slăbi puţin strânsoarea şi gura-i deveni mai tandră. Cu vârful limbii, el desenă conturul buzelor ei şi simţi tresărirea pe care i-o provoca. Instinctiv, Karen îi mângâie pieptul şi-i simţi căldura pielii prin cămaşă. El îi muşcă uşor buzele. Ea se abandonă invitân-

du-i limba să meargă mai departe. Bărbatul o îmbrăţişă toată. Fără să gândească, ea-i ridică cămaşa pentru a-i atinge pielea. El îi acoperi faţa arzând cu sărutări tandre. Ai fi zis că e o fetiţă şi totuşi ea era atât de femeie, ardea de dorinţă de cum o atingea. Dacă avea răbdare, dacă ştia s-o ia încet...

— Ai de ales, declară el apoi. Mergem la mine... sau ne oprim undeva să cinăm.

Karen rămase blocată de o astfel de propunere, apoi explodă în râs:

— Mor de foame! Să ne oprim...

— Ce compliment pentru sex-appealul meu... protestă el cu un aer ce se voia furios. În fine, hai să cinăm. Tu ai vrut-o!

Cu un ultim sărut, Dirk repuse maşina în mişcare. Se opriră la un restaurant şi ea-şi comandă un meniu uriaş.

— Cum poţi să fii atât de flămândă după ce te-a hrănit Maggie? Se miră Dirk râzând.

— Nu prea mi-a fost foame zilele astea.

— Nu-i vina lui Maggie! Ea găteşte foarte bine, dar ţie nu-ţi place.

— Te înşeli, îmi place mult!

— Să admitem. Atunci, nu-ţi place să locuieşti cu tatăl tău...

Ea roşi şi el îi mângâie mâna cu tandreţe.

— Este foarte greu să-ţi vezi eroul redevenit simplu muritor.

Karen îşi trase repede mâna.

— Halloran, este un bărbat ca toţi ceilalţi! Are dreptul să-şi împartă viaţa cu o femeie!

— N-am spus niciodată contrariul. Faci un proces pentru nimic.

— Încetează să-ţi mai ascunzi capul în nisip. Eşti întoarsă pe dos şi refuzi să recunoşti. Povesteşte-mi, ai să te simţi mai bine...

— O să-ţi pară o prostie.

— Îţi promit solemn să nu râd!

— Ei bine... Maggie îmi luase deja camera şi am avut impresia că mi-a luat şi loçul în inima lui Paddy. Glumesc unul cu altul ca doi copii, se văd cu oameni pe care nu-i cunosc, care nu sunt nici vechii prieteni ai lui Paddy, nici ai mei. Mă simt dată la o parte...

— Înţeleg foarte bine ce vrei să spui. După divorţ, părinţii mei îşi petreceau timpul să se îndrăgostească şi eu vedeam bine că nu contam. Dar cu Paddy este altceva, trebuie să-l înţelegi. Are tot dreptul s-o iubească pe Maggie. Asta le-a făcut bine amândurora, chiar dacă, pentru moment, te-au făcut să suferi. Ia gândeşte-te, vei fi liberă să-ţi trăieşti viaţa fără să te simţi vinovată că-l abandonezi pe Paddy.

Ea-i aruncă o privire curioasă.

— Iată-ne reîntorşi de unde am plecat, nu-i aşa? Când o să-ţi intre în cap că eu am fost totdeauna liberă să trăiesc aşa cum am vrut? Totdeauna!

— Adevărat?

— Adevărat!

Ea se ridică. Discuţia era închisă. Dirk plăti nota şi o urmă.

Karen avansa ca un automat. Încă o noapte fără somn... Îi părea că nu e decât o marionetă ale cărei sfori le trăgea Dirk; fericită când era fericit şi tristă când el se întuneca... Imediat ce intră în biroul lui, el îi întinde un dosar imens.

— Ah! Halloran! Sunt mulţumit să te văd venind. Aruncă un ochi pe rapoartele astea şi fă-mi un rezumat coerent. N-am timp să citesc tot înainte de-a pleca.

— Pleci? Unde?

— Paris. Avionul decolează la prânz.

— Nu era prevăzut... Trebuie să merg şi eu?

— Nu, nu de data asta. Plec cu Johnson şi Davies. Ei vor verifica dacă materialul franţuzesc este compatibil cu al nostru. Nu ştiu când mă voi întoarce. Repede, sper.

Ar fi vrut atât de mult s-o ia cu el, s-o aibă în permanenţă lângă el. Avea nevoie de ea, dar voia s-o lase ca să se obişnuiască cu toate noutăţile care-i busculau viaţa, înainte de a-i propune...

Dirk se trezi transpirat, o transpiraţie rece. Coşmarul revenise... Karen era pe o

plută mică și era dusă de curent, departe spre mare, fără ca el să poată face ceva. Neputincios, rămânea pe mal, o auzea strigându-i numele, apoi o vedea dispărând.

Era ora unu noaptea acum în California. N-avea dreptul s-o deranjeze, dar avea atâta nevoie să-i audă glasul. Nu mai mult de un minut, pentru a se asigura. Apoi, ea va readormi.

Fără să mai aprindă lumina, luă receptorul și ceru serviciile internaționale. Deodată se auzi un apel, apoi încă unul, apoi al treilea. Își șterse fruntea udă.

— Alo?

— Halloran?

— Dirk? Dirk... s-a întâmplat ceva?

— Nu! De fapt, da! Voiam... să-ți vorbesc. Totul e bine în California?

— Da... E trecut de miezul nopții. Dormeam...

Se întrebă cu ce era îmbrăcată pentru somn. Când o văzuse îmbrăcată cu acel capod, îi păruse că e goală pe sub mătase. Zâmbi în întuneric.

— Știu. Îmi pare rău că te-am trezit. Eram îngrijorat... Voiam să știu dacă totul este în ordine.

— Și cum e la Paris?

— Rău. Sunt singur...

— Unde stai?

— La același han. Camera de-alături e goală, fără tine.

— Cu atât mai bine! Nu mi-ar fi plăcut să știu că este cineva în locul meu!

— Johnson și cu Davies stau la hotelul de lângă uzină. Camera asta era prea frumoasă pentru ei! o asigură el râzând. Halloran... Îmi lipsești.

— Și tu mie, Dirk.

El închise ochii și respiră adânc.

— Te iubesc, Halloran.

Ei poftim. Căutase atâta timp să se ascundă, și acum, o spusese. O propoziție simplă care-i dădea inima în vileag.

Auzi ca un suspin la celălalt capăt al firului.

— Oh, Dirk! De ce-ai întârziat atâta? Te iubesc!

— Culcă-te la loc.

— Ești nebun? Nu voi mai putea închide un ochi după ceea ce mi-ai spus.

— Trebuie. Mâine trebuie să fii în formă ca să poți lucra. Noapte bună, Halloran. Te iubesc.

— Te iubesc, Dirk. Noapte bună.

— De câteva zile te văd cu zâmbetul ăsta radios. Ce se întâmplă, Karen? Ai fost avansată?

— Nu, e o zi minunată, Martha, asta-i tot.

— Minunată? Folosești niște termeni, după ce am ajuns să muncim ca nebunii! Nu știu ce pilule iei ca să vezi viața în roz, însă grozav aș vrea să știu!

Karen zâmbi. Încă o zi sau două și se va întoarce Dirk...

Dirk trase o înjurătură și reîncepu să meargă prin cameră ca un leu prin cușcă. Nu se hotăra să o sune pe Karen, deși cunoștea decizia consiliului concernului de câteva ore.

De ce nu era ea cu el? Nu suporta s-o știe la câteva mii de kilometri depărtare. Ea-i invadase complet viața și el avea oroare de asta. Simțea că înnebunește. Nu mai putea nici să lucreze. Îi telefona des și asta nu făcea decât să agraveze lucrurile. Îi era destul să-i audă vocea pentru ca să și-o imagineze aproape de el, caldă și vibrantă, întorcându-i mângâierile... El și-o amintea abandonată, în seara când adormise în fotoliul lui. Își reaminti cum a dus-o în pat... Dacă ar fi trezit-o în clipa aceea, cu siguranță ar fi cedat, prea deconcertată pentru a rezista. Dar el n-a vrut să se petreacă așa. Prefera să aștepte, să se dea ea, cu trup și suflet, fără vreo reținere.

Ce-i făcuse de-l vrăjise în felul ăsta? El nu mai dormea și ei nu-i păsa de nimic.

În pantaloni scurți și cu maieul acela ridicol, era incredibil de sexy, dar partea rea era că nu-și dădea seama! Inocentă... Stinse nervos țigara în scrumieră. Hotărât lucru, nu mai putea. Avea prea mare nevoie de ea. Ridică receptorul. Trebuia să facă ceva și în nici un caz nu trebuia să se gândească prea mult înainte.

— Alo?

— ...

Trebui să tușească puțin înainte de-a putea vorbi.

— Halloran?

— Dirk, tu ești...

El simți nota de plăcere din vocea adormită.

— Dar, Dirk, este ora trei dimineață.

— Nici o vorbă, Halloran. Ascultă...

Trase aer în plămâni și începu:

— Am acceptat să preiau conducerea noii ramuri franceze.

La capătul celălalt al firului se făcu o clipă liniște.

— Și va trebui să rămâi în Franța?

El simți anxietatea din spatele întrebării.

— Voi conduce întreprinderea și ar fi bine să mă instalez aici.

— Ah...

— Ascultă bine, Halloran. Nu mai pot continua așa. Nu mai dorm, nu mai mănânc. Am nevoie de tine, aici, lângă mine. Te iubesc.

— Oh, Dirk!

— Ia următorul avion. Nu-mi pasă la ce oră pleacă. Am să fiu la Roissy să te aștept. Nu mai pot să trăiesc nici o zi fără tine. Trebuie să vii imediat.

O tăcere adâncă îi răspunse.

— Halloran? Mai ești pe fir?

— Ce-mi ceri de fapt, Dirk?

Vocea era mai seacă, aproape dură. El strânse pumnii.

— Nu-ți cer nimic! Îți spun simplu că nu mai pot să trăiesc fără tine și că vreau să te am lângă mine. Am nevoie de tine.

— Nu pot să mă mut din apartament noaptea, ca să fiu cu tine mâine.

— Ba da. Poți! Dă dispozițiile telefonic și vino!

— Unde voi locui?

— Nu mai pune întrebări stupide. Cu mine, bineînțeles! Te vreau cu mine, înțelegi?

— Foarte bine. Sunt la dispoziția ta, trebuie să las totul baltă și să vin la tine. Înțelegi exact ce ești pe cale să-mi ceri?

— Bine, Halloran! Mă iubești?

— Ți-am spus-o deja, Dirk. Dar ceea ce pretinzi...

— Şi eu, eu îţi spun că dacă mă iubeşti, vii la mine!

El auzi un zgomot, ca un strigăt de durere reţinut.

— Poftim răspunsul meu!

Un clic. Ea închisese. El privea telefonul cu un aer năucit, fără să-i vină a crede.

CAPITOLUL X

Venind dinspre mare, o ceaţă groasă inunda drumul. Soarele abia se ridicase şi Karen rula de-a lungul coastei în direcţia Carmel-ului.

Rochia albă oferită de Dirk era întinsă pe bancheta din spate. Toată noaptea se agăţase de ea ca de un talisman şi în zori, cu ochii umflaţi de lacrimi şi insomnie, şi-a pus un pulovăr vechi şi o pereche de blugi, a luat rochia albă şi a sărit în maşină. O oră mai târziu, se opri să bea o cafea şi-şi dădu seama că e cu picioarele goale.

Bineînţeles, la vîrsta ei nu se putea întoarce la tatăl ei pentru a cere consolare. Da, dar avea nevoie de ajutor ca să nu se lase antrenată în vârtejul emoţiilor care-o tulburau. Dacă nu găsea o ancoră, avea să se scufunde. Şi numai Paddy a fost acolo totdeauna când ea a avut nevoie de el.

Soarele împrăştia ultimele eşarfe de ceaţă. Ea se apropia de fermă, după un drum ce-i păruse interminabil. În sfârşit, văzu rândurile de avocado care erau aproape de casă.

La zgomotul maşinii, uşa se deschise şi apăru Maggie, strălucitoare, într-o rochie de mătase roz foarte frumoasă... Era ceva neobişnuit s-o vadă îmbrăcată atât de elegant la o oră atât de matinală, dar Karen era prea obosită ca să-şi mai pună întrebări.

— Maggie... Paddy este?

— Bineînţeles, răspunse infirmiera privind îngrijorată figura lui Karen. Îl chem imediat.

Paddy sosi aproape imediat, curios de elegant şi el, în costum şi cu cravată...

— Karen?

Ea se aruncă în braţele lui.

— Oh, Paddy.

Stupefiat, el o strânse în braţe. Ea puse capul pe umărul lui şi începu să plângă. El o lăsă să plângă, şi când se mai potoli, îi dădu batista lui şi-o instală comod pe canapea.

— Acum, spune-mi... Începu el calm, punând mâinile pe umerii ei, ce s-a întâmplat?

Maggie aduse cafea. Karen abia-i zâmbi şi bău o ceaşcă plină încercând să-şi găsească glasul.

— Oh, tată! Când te-ai îndrăgostit tu, era atât de îngrozitor?

Maggie şi Paddy schimbară o privire scurtă.

— Eu mai am câte ceva de făcut, vă rog să mă scuzaţi, am să lipsesc o oră...

Patrick îi aruncă o privire recunoscătoare.

Imediat ce rămaseră singuri, reluă:

— Spune-mi ce ţi s-a întâmplat, micuţo.

— Dirk mi-a telefonat aseară, sau mai bine zis azi-dimineaţă foarte devreme. Mi-a spus că a acceptat să conducă noua filială a C.I. din Franţa şi pe deasupra mi-a ordonat să-mi fac bagajele şi să merg după el acolo...

— Ca să fii asistenta lui?

Ea-şi şterse rapid o lacrimă.

— Ca să-i fiu amantă, tată! Amantă... M-am îndrăgostit de el, adăugă ea, cu voce scăzută. Din cauza muncii, a certurilor, nu ştiu... îl iubesc, oricât aş suferi. Dar este o problemă...

— Este însurat?

El vorbise parcă cu reproş în glas.

— Of! Doar nu crezi că aş fi pornit după un bărbat însurat! Nu... Nu crede în căsătorie. Cea a părinţilor săi a fost un eşec şi asta l-a făcut să devină cinic. Totdeauna iubirea este atât de cumplită?

Patrick o trase spre el. Iubea enorm această bucăţică de femeie, unicul său copil. Trecuseră împreună prin furtunile vieţii. Acum însă n-o mai putea ajuta.

— Draga mea, după moartea mamei tale mi-am izgonit din memorie toate amintirile urâte, pentru a nu face să supravieţuiască decât ce-a fost frumos în căsnicia noastră.

Așa se face că încet, am uitat cât de dificilă poate fi dragostea, cum îți arde ideile. Da, și noi am avut probleme... Cînd m-am îndrăgostit de ea, ea avea șaptesprezece ani, eu douăzeci și cinci. O diferență al naibii de mare. Părinții ei erau furioși. Dar noi eram atât de îndrăgostiți! Nu mai puteam da înapoi. Cum să lupți cu un astfel de sentiment? Te devorează. Trebuia să mă căsătoresc cu ea. Nu voiam să mânjesc iubirea noastră. El se opri brusc, surprins să vorbească astfel de lucruri cu fiica sa. Dar ea devenise femeie. Și avea probleme. Dacă o putea ajuta povestindu-i propria experiență, trebuia s-o facă...

— Nu voiam numai să mă culc cu ea, voiam și restul, să împărțim viața pentru totdeauna. Din păcate, fericirea noastră n-a durat mult, dar, pentru puținul timp care ne-a fost dat să-l trăim împreună, voi fi totdeauna recunoscător.

O expresie de durere-i umbri fața. Karen îi strânse ușor mâna. Niciodată tatăl ei, nu i se spovedise cu atâta sinceritate.

— Cum i-ai convins părinții?

— Soluția pe care-am ales-o n-a fost de loc originală. Mi-a fost frică, spuse zâmbind, ne-am căsătorit în secret și i-am pus în fața faptului împlinit!

— Nu ți-a fost frică să faci așa?

— Nu cred că mi-a fost vreodată mai frică în toată viaţa. Uitasem, însă acum mi-am amintit. Era groaznic, atât de tânăr şi îndrăgostit nebuneşte şi fără să ştiu ce ne rezerva viitorul.

— Nu mă tem de viitor, dacă sunt cu Dirk. Viaţa fără el mă sperie.

— Mi-ar fi plăcut să pot să-ţi dau soluţia, Karen. Aş fi vrut să pot să-l oblig să ia calea cea bună. Cum poate să spună că te iubeşte dacă nu vrea să te ia de nevastă...?

— Din cauza celor pe care le-a trăit. Îl înţeleg, însă nu pot să accept. Nu, nu cred că voi putea să trăiesc aşa. Mi-e atât de frică c-am să-l pierd, tată. Atât de frică să fiu înşelată.

El îi mângâie încet obrazul.

— Ascultă-mă bine, Karen Halloran. Nu sunt sigur că mi-a reuşit totul în viaţă, însă tu, tu eşti capodopera mea. De asta sunt absolut sigur. Am toată încrederea că ceea ce vei decide va fi ceea ce trebuie.

— Cum voi şti că am avut dreptate?

— Ai să afli, crede-mă.

Karen se aruncă de gâtul lui şi-l strânse aproape să-l sufoce.

— Oh, tată, te iubesc atât de mult. Viaţa era atât de simplă când eram mică. De ce-a trebuit să se complice totul într-o asemenea măsură?

— Noi suntem învăţaţi cu problemele, Karen. Aminteşte-ţi. Totdeauna am ieşit cu bine din ele. Este un lucru pe care cei din neamul Halloran ştiu să-l facă bine.

— Ce anume?

— Să supravieţuiască.

Soneria ceasului îl făcu să tresară. Vorbeau deja de-o oră.

— Karen, înainte să vină Maggie, ţin neapărat să-ţi spun ceva.

— Mă aşteptam... A găsit undeva de lucru. Normal. Tu plesneşti de sănătate. Nu mai ai nevoie de infirmieră. Când pleacă?

— Karen... Lasă-mă să-ţi vorbesc. Nu te ambala. Datorită ei sunt într-o formă aşa de bună, şi nu numai datorită talentelor ei de infirmieră.

— Atunci?

— Atunci, în cazul în care n-ai remarcat, Maggie e o femeie minunată, foarte frumoasă... De când e sub acoperişul meu, sunt alt om.

Karen începu să priceapă... Uimirea-i mări ochii. Patrick o privea zâmbind.

— Ei, da! O iubesc, Karen. Minune, şi ea mă iubeşte. Iată că s-a spus, în maniera Halloran, net şi fără ocolişuri. Eu şi Maggie ne căsătorim.

Ea-l strânse-n braţe.

— Dar este minunat! Putem face ceremonia aici şi să organizăm o recepţie în curtea interioară! Am să...

— Karen, tu nu înţelegi. Nu ţi s-a părut curios să mă vezi în costum atât de devreme? Când ai sosit, noi plecam să ne căsătorim.

Maggie îi găsi muţi. Stăteau aproape în aceeaşi poziţie în care-i lăsase. Karen părea pietrificată.

— Văd că eşti la curent, Karen, spuse Maggie.

Karen se întoarse spre ea, şi pentru prima dată o privi cu adevărat interes. Avea păr blond, frumos, un zâmbet dulce, ochi albaştri şi o siluetă de domnişoară. Când privirea ei se întâlni cu a lui Patrick, Karen văzu o tandreţe care-i încălzi inima.

— Maggie, mă bucur mult pentru voi, strigă ea, ridicându-se s-o îmbrăţişeze. Şi mai mult pentru Paddy! El merită să fie fericit...

Patrick Halloran oftă adânc şi le îmbrăţişă pe cele două femei care erau toată viaţa lui. Izbucniră cu toţii în râs, însă cu lacrimi în ochi.

— Eram atât de obsedată de problemele mele, încât eram oarbă la tot ce se petrecea în jur! Am fost atât de egoistă, spuse Karen ştergându-şi ochii. Iartă-mă, Maggie.

— Nu este nimic de iertat, să vezi, noi ne-am ascuns puţin, de fapt.

— Aş fi vrut să-mi dau seama! Plecaţi în voiaj de nuntă?

Patrick ridică capul.

— Da, în croazieră. Era timpul să profit şi eu de viaţă, acum că Maggie e aici şi o împart cu ea!

— Karen, ai şi o altă ţinută decât cea cu care eşti îmbrăcată? întrebă subit Maggie, zâmbind larg.

— Da, o rochie de dantelă. De ce?

— Cred că tatăl tău va fi foarte fericit dacă vei accepta să ne fii martor, iar eu voi fi încântată...

Ea schimbă cu Paddy o privire complice.

— Sunt foarte emoţionată, Maggie. Nimic n-ar putea să-mi facă o mai mare plăcere!

Ea-i părăsi în grabă şi reapăru după câteva secunde.

— V-am spus că arătaţi formidabil amândoi?

Ceremonia a fost simplă şi emoţionantă. În timp ce judecătorul de pace îi unea pe tatăl său şi pe Maggie, Karen nu putu să nu se gândească la Dirk. Dragostea lor era atât de diferită! Ea încercă să respingă amintirile dureroase. Nu era momentul să strice totul, izbucnind în lacrimi.

Se întoarseră cu toții la fermă pentru a bea împreună o cupă cu șampanie... Dacă dragostea ar fi mereu atât de simplă.

În sfârșit, Karen se schimbă și depuse rochia de dantelă în mașină. Patrick și Maggie, mână în mână, o conduseră pe alee.

— De ce nu rămâi la prânz, Karen?

— Nici nu mă gândesc! Aveți nevoie să fiți și voi puțin singuri. La revedere, Paddy, te iubesc. Tu ești tot ce am mai bun. Pe curând, Maggie, și noroc! Vei avea nevoie cu acest prăpădit de caracter irlandez!

Maggie o strânse în brațe râzând și ea urcă în mașină. Înainte de a demara, Paddy îi strigă:

— Mai facem noi echipă, Karen?

Ea zâmbi.

— O echipă al naibii de bună!

Ea-i aruncă un sărut din vârful degetelor pe care el se prefăcu că-l prinde... Și îndepărtându-se, cu ochii în lacrimi, Karen privea silueta lui înaltă, micșorându-se în retrovizor.

Hotărât, nu putea să se întoarcă imediat. Trebuia să se plimbe puțin, să încerce să uite. Ea regăsi drumul parcurs de sute de ori în tinerețe, care ducea la târgul de vechituri... Și când porni cu mașina spre Silicon Valley, era aproape noapte. Bancheta din spate gemea sub greutatea comorilor pe care le adunase și curios, fiecare din ele-i

amintea de un colţişor din Franţa, unde petrecuse clipe atât de minunate. Un mic tablou reprezenta un colţ de câmpie, cu căsuţe vechi, acoperite cu ardezie şi o clopotniţă îndreptată spre cer; o bucăţică de stofă cu care va acoperi o banchetă care semăna straniu cu cea de la hanul din Franţa.

Încerca oare o imitaţie a ceea ce văzuse? La acest gând, mâinile i se crispară pe volan. Se opri să cineze la motelul obişnuit, pe coastă. Instalându-se la masa ei, aproape de foc, îşi aminti că aici îl întâlnise pe Dirk pentru prima oară... Cu un nod în gât, ea-şi întoarse privirea spre barul iluminat slab, ca şi... O siluetă familiară se zărea în umbră şi ea simţi că nu-i mai bate inima. Bărbatul se ridică, plăti şi ieşi. Ea mâncă fără să-şi dea seama, gândindu-se din nou la cuvintele tatălui ei. Cum putea fi el atât de sigur că ea va alege cea mai bună soluţie? Nu mai ştia unde era... Dirk Carlson intrase în viaţa ei, şi odată cu el un întreg cortegiu de îndoieli şi de regrete.

Până s-o sărute el în seara aceea, în grădină, ea nu ştiuse nimic despre pasiune. Putea altcineva să trezească în ea un sentiment atât de tumultuos? De altfel, cum putea să se măsoare cu Dirk?

Curios. Înainte, se întreba cine putea să se măsoare cu Paddy, şi acum...

În meserie, totdeauna reușise prin puterea voinței și prin muncă. Dar în dragoste, nu era de ajuns să vrei.

Dirk văzuse prea multe în tinerețe ca să înțeleagă tot ce însemna o unire pentru ea. Plăti cina de care abia se atinsese și plecă acasă.

La urma urmei, nu se moare dintr-o decepție. Nu-i fatală o decepție sentimentală. Inimile zdrobite continuă să bată. Ar trebui să luăm ceea ce ne oferă viața. Tatăl său supraviețuise după moartea primei iubiri și cu timpul ajunsese să iubească din nou.

Karen își șterse lacrimile. Era ultima oară că plângea pentru Dirk Carlson. Întorsese pagina. Apoi se simți mai puternică. O jignise profund. Dar cuvintele lui Paddy erau ca o lumină în tenebrele în care se zbătea ea. Era o Halloran... Ridică bărbia cu mândrie. Și dacă era un lucru pe care cei din neamul Halloran știau să-l facă mai bine decât ceilalți, era să supraviețuiască.

Doriți suspans, dra-
)ste și mult erotism?
acă DA, citiți noua
)lecție ***„18 PLUS“***,
ar numai dacă aveți
:ste 18 ani!

CAPITOLUL XI

Dirk privea prin hublou furios pe sine. Şi-ar fi tras palme dacă ar fi putut! Să se gândească... Niciodată nu stătuse să se gândească serios la această problemă, şi acum, în avion, se gândea poate prea mult şi nu-i rămânea decât să-şi socotească greşelile... Cum reuşise oare să acumuleze atâtea? Spusese şi făcuse exact contrariul a ceea ce ar fi trebuit.

Ea era atât de tânără, atât de dulce... Îi adusese un suflu nou în viaţă. Şi el ce făcuse? O împinsese la capătul răbdărilor, să fugă. Pentru totdeauna.

Cu toate acestea n-a vrut să fie brutal. Decisese să avanseze încet, să-i facă curte. Curte! Plin de amărăciune, închise ochii. Îi acordase doar o zi din preţiosul său timp! Douăzeci şi patru de ore... Cele mai fericite din existenţa sa. Îşi amintea fiecare clipă a acelei zile. Privirea ei aproape respectuoasă, când trecuse la volan, petele de ulei de pe bluza ei când reparase delco-ul, bucuria când el îi oferise rochia şi apoi umbrela... Şi exaltarea ei când nacela se ridicase în aer! Şi minunatul dineu care i-a urmat... când

aproape nu mâncase, atât n-o slăbise din ochi. Era însăşi imaginea fericirii în seara aceea. În timpul acelei zile se lăsase în voia lucrurilor, fericit şi nepăsător, pentru prima dată după foarte mult timp. Se simţea atât de bine în prezenţa ei, şi iată că o pierduse.

La treizeci şi trei de ani, cunoştea bine femeile. Se aruncaseră destule de gâtul lui ca să-şi poată permite înţepături verbale la adresa lor. Dar cu Karen era altceva. Se simţea timid ca un licean, şi pentru prima dată, cu adevărat îndrăgostit! Cum putuse să fie atât de neîndemânatic?

Înainte s-o cunoască, nu avusese în viaţă decât o pasiune: munca. Eşecul căsătoriei părinţilor lui fusese pentru el un exemplu şi devenise celibatar prin voinţă, vrând să-şi consacre viaţa unei cauze mai solide decât căsătoria. Apoi apăruse ea...

Aeroportul Kennedy era aglomerat şi-şi croi drum prin mulţime până la legătura San Francisco, îmbrâncind pe toată lumea fără măcar să bage de seamă. Când al doilea avion aterizâ, Dirk era total schimbat. Cu cămaşa lipită de piele, cu barba crescută şi cu haina aruncată pe umăr.

Cu acceleraţia apăsată până la podea, ajunse foarte repede la Karen. Urcă scările în viteză şi se propti cu degetul în sonerie. Uşa rămase însă închisă. Nici un semn de viaţă... La drogheria din colţ, telefonă la Paddy. Soneria sună de douăsprezece ori până să se decidă el

să închidă. Ce să facă? Începu să se plimbe pe stradă ca un nebun, apoi găsi soluţia: Într-o zi sau în alta, Karen se va întoarce acasă. Ei bine, va aştepta. Se va posta în faţa intrării şi nu se va clinti de acolo până n-o va vedea, chiar de-ar fi să prindă rădăcini!

El se instală în maşină, privindu-şi ceasul din ce în ce mai des. Pe măsură ce aşteptarea se prelungea, disperarea începea să-i dea târcoale şi sfârşi prin a-l cuprinde.

Lipsa de somn, efectele decalajului orar, îi slăbiseră voinţa. Căpătase numai ce căutase: fără Karen, singura pasiune care-i rămăsese era meseria... În câţiva ani va semăna cu tatăl său: un bărbat fără ţel, căutând cu disperare o femeie care să-l flateze. El nu se va căsători cu nici una. Se va amuza un moment, pentru a le abandona când va obosi. Şi în fiecare an, duduia va fi mai tânără... Şi el mai bătrân, mai disperat şi mai singur...

Apoi lumina unui far îl trezi... Unde era? Ah! Da... Adormise la volan. Se îndreptă, îşi frecă ceafa dureroasă... Portiera unei maşini se trânti. Karen? Numai de-ar fi ea...

Ea se întorsese acasă fără grabă, întârziind întoarcerea în apartamentul gol. O baie şi o noapte de odihnă îi vor face bine. Această zi prea plină de emoţii o terminase. Când intră cu maşina pe alee, văzu Porsche-ul. Cu gâtul

uscat dintr-odată, crezu că-i vine rău. Tâmplele începură să-i zvâcnească.

Unde era el? Aşezat pe trepte... Aşteptând-o să se întoarcă? Ea-şi închise maşina, căută cheile apartamentului şi intră în întuneric. Descuie uşa, când simţi o prezenţă în spatele ei... Dirk împinse brutal uşa.

— Dirk? Ce ţi s-a întâmplat? Arăţi înspăimântător.

— Mulţumesc...

Vocea sa era răguşită, obosită.

— Ce mod de-a primi pe cineva care-a traversat jumătate din glob ca să te vadă... În orice caz, nu te schimbi, adăugă văzând pulovărul vechi şi blugii decoloraţi.

Ea intră fără să-l invite s-o urmeze, dar el nu aşteptă permisiunea ei şi închizând uşa în urma lui, se lipi cu spatele de ea.

— Aştepţi de mult? întrebă ea ca să rupă tăcerea.

— De câteva ore.

— Ai călătorit bine?

— Nu.

— Deci, am epuizat toate subiectele de discuţie posibile...

Dispăru în bucătărie, unde umplu ceainicul. El o urmă, fără să-i piardă din ochi silueta fină.

— Dar nu cred că ai făcut tot acest drum pentru plăcerea de-a sta cu mine de vorbă, reluă ea.

— Mi-ai închis telefonul în nas, Halloran. Puteam să sun din nou și să-ți spun urmarea...

Vorbea calm. Totdeauna acest insuportabil sânge rece.

— Nu prea ai înțeles situația, Dirk. Nu mă poți forța să fac nimic împotriva voinței mele.

— Știu, Halloran! Dar... nu mă gândesc înainte de-a vorbi. Nu se punea problema să te forțez. Nu voi face niciodată așa ceva.

— Bine. Dacă ai venit să-mi spui asta, ai spus-o. Ai abuzat destul de timpul meu. Bei un ceai înainte de-a pleca?

— Nu, mormăi el.

Ea-și turnă o ceașcă de ceai și se mută în salon.

— Nu prea am mult timp să-ți acord. E târziu și am avut o zi foarte obositoare.

Ea ridică spre el o privire goală de expresie.

— Ce pot să mai fac pentru tine?

— Nu-mi ușurezi deloc situația, Halloran...

Karen îi văzu colțul gurii tremurând.

— Nu țin deloc.

Dirk scotoci prin buzunare după o țigară și o aprinse pe îndelete. Poate pentru că-i tremurau puțin mâinile.

— Convorbirile telefonice sunt teribil de frustrante... Mi-ai lipsit teribil, Karen. Nu mai dormeam. Nu cred că am dormit mai mult de trei ore pe noapte de când am plecat.

— Bietul de tine.

Îl privi cu milă.

— Aș putea spune că-mi dau seama de-acum că știi să muști, Halloran!

— Ei bine, niciodată nu e prea târziu... Felicitări pentru perspicacitate!

Din doi pași ajunse lângă ea. Apucând-o de braț, o obligă să se ridice.

— Oprește-te. Știm bine amândoi de ce sunt aici.

— Poate tu. Eu nu! Eu am crezut că tot ce a fost de spus, s-a spus ieri la telefon.

Ea se desprinse din mâna lui și se refugie lângă fereastră. Simțea nevoia să se îndepărteze de el. Dacă voia să se despartă de el, nu-și putea permite nici cel mai mic contact fizic cu el. Dacă-l lăsa să se apropie, era pierdută. Dirk se apropie, dar nu prea mult... Și el știa că dacă o atingea, își pierdea controlul asupra sa. Nu era momentul. Nu putea să-și rateze ultima șansă. Nu trebuia s-o sperie înainte de-ai fi putut vorbi.

— Nu știu cum s-a petrecut. Voiam doar să lucrez corect cu tine câteva săptămâni, și apoi să-mi aleg singur asistentul. Nu te vedeam ocupând un asemenea loc în viața mea...

Văzând-o încordându-se, continuă fără să-și mai tragă sufletul, ca și când ea și-ar fi putut lua zborul la cea mai mică întrerupere. Trebuia să-i spună.

— Ultimul lucru de care aveam nevoie, Halloran, era o complicaţie. Şi ai devenit o afurisită de complicaţie pentru mine.

Ea-i privi faţa marcată de anxietate, cu figura trasă şi cu barba crescută; ridică mâna instinctiv ca pentru a-i şterge oboseala cu o mângâiere. Dar se opri.

— Nu. Lasă-mă să termin întâi... Ai ocupat un loc foarte special în viaţa mea. Îţi respect părerea despre căsătorie şi dragoste. La început nu eram de aceeaşi părere, însă totdeauna am încercat să ţi-o respect. Acum, după ce am văzut cum m-ai răvăşit, îmi dau seama că ai dreptate.

Îşi trecu mâna peste bărbie, şi pentru prima dată îşi dădu seama că seamănă cu un bandit.

— Când ţi-am telefonat, mă simţeam atât de singur şi nefericit, încât nu credeam că voi mai supravieţui o singură zi fără tine. Când ţi-am cerut să vii, nu m-am gândit să locuieşti cu mine... Ţi-am cerut să te măriţi cu mine.

La aceste cuvinte, inima lui Karen înnebuni.

— Dacă-mi aduc bine aminte, nu mi-ai cerut nimic. Cred. Te-ai mulţumit să-mi ordoni...

El simţi cum se enervează. Avea să-i răspundă la cererea în căsătorie, sau nu?

— Haide, spuse Karen.

El o privi fără să înţeleagă.

— Haide! Fă-ţi cererea aşa cum se cuvine!

— Halloran, vrei să fii soţia mea?

Ea zâmbi larg.

— Ce romantism! Nepoţii nici nu mă vor crede când le voi povesti.

— Dar, răspunde-mi odată!

Ea izbucni în râs şi se aruncă în braţele lui.

— Oh, Dirk! Bineînţeles că vreau să fiu soţia ta!

— Adevărat? Chiar vrei?

El o strânse îndelung în braţe. Era atât de bine s-o atingă, să-i simtă iar parfumul şi părul ei pe buze.

— Am crezut c-am să te pierd... Te iubesc, Halloran, mai mult decât orice pe lume.

El o sărută sălbatic. Dorinţa creştea în ea. Apoi, ea nu mai era decât aşteptare, aşteptarea unei eliberări pe care numai el i-o putea da.

El se îndepărtă brusc de ea, cu o scânteie de mânie în privire.

— Să nu mai faci aşa niciodată, Halloran! Mă auzi? Să nu-mi mai închizi telefonul în nas. Am crezut că am să înnebunesc. Promite-mi!

Ea ridică solemn mâna.

— Îţi jur, Dirk. Începând de-acum vom rămâne pe aceeaşi lungime de undă. Oricum, adăugă ea cu un zâmbet poznaş, nu pot să-ţi promit că nu ne vom mai certa niciodată.

— Oh, ador cearta cu tine! Eşti cea mai bună pugilistă pe care-o cunosc!

El se lăsă să cadă într-un fotoliu şi o trase şi pe ea pe genunchii lui.

Îi plăcea moliciunea ei, acest trup care se mula atât de natural pe al său, care răspundea instinctiv dorinţei lui.

— Mai este o problemă, spuse ea apoi.

El se îndreptă.

— Care?

— Va trebui să găseşti un alt apelativ pentru mine. Lumea n-o să înţeleagă niciodată că-i spui soţiei Halloran.

— Putem încerca... Dragă? Ce zici?

— Mult mai drăguţ, spuse ea râzând. Nu-ţi seamănă deloc!

Buzele lui Dirk îi atinseră gâtul şi el murmură tandru:

— Cred că n-ai să insişti să facem o nuntă în stil mare, cu flori, domnişoare de onoare şi tot tra-la-la-ul, nu-i aşa?

— Fără ceremonii mari. Doar tu şi eu.

Dorinţa creştea în ea. Îşi apropie gura de-a lui şi murmură:

— Aşa-ţi convine?

El o sărută, terminând de ruinat puţinul control pe care-l mai avea asupra sa şi-şi strecură mâinile sub pulovărul ei.

— Şi dacă ne vom căsători la Carmel, cu Paddy martor?

— Aşa-i că nu ştii? Paddy şi Maggie s-au căsătorit azi-dimineaţă. Am ajuns în mijlocul ceremoniei. Şi-ai avut dreptate în privinţa lui Maggie. E adorabilă. În loc să-mi spună că sunt în plus, mi-a cerut să le fiu

martor. La ora asta sunt plecaţi în croazieră — în voiaj de nuntă.

— Ce păcat că nu te-am prins mai devreme. Am fi putut celebra o dublă căsătorie. Şi eu am o surpriză pentru tine. Când doamna Dumas a aflat că va trebui să rămân în Franţa, a întrebat dacă trebuie să vii şi tu. Cred că te place, Karen. Dacă cumpărăm noi acest han vechi? Sunt convins că familia Dumas va rămâne în el. N-au nici un moştenitor. Noi am putea deveni familia lor adoptivă.

— Oh, Dirk! Crezi că vor accepta?

— Dacă vei accepta, cred chiar că vor fi fericiţi.

— Ar fi minunat!

El îşi strânse îmbrăţişarea, înflăcărându-i trupul în contact cu al său. Buzele lui alunecară avide pe gâtul ei.

— Karen, să ne căsătorim foarte repede... Nu voi mai putea aştepta mult...

Pe sub pulovăr găsi drumul spre sânii ei.

— Pregătirile durează mult în Franţa? suflă ea.

— Nu ştiu, murmură el.

Karen îi descheie cămaşa şifonată în timpul călătoriei.

— ...dar asta n-are importanţă. Ştiu un han vechi, încântător, unde putem aştepta să se termine formalităţile.

— SFÂRŞIT —

Frumoasa Karen este curtată asiduu de Dirk Carlson patronul ei, care nu vede în ea decât femeia apetisantă.
Plasându-l printre acei play-boy bogați, frumoși, inteligenți, cărora viața le-a oferit totdeauna totul, ea-i ține piept, cu dinții mereu strânși. În fața acestei hotărâri sălbatice, Dirk nu se poate abține să n-o admire; o admirație amestecată cu emoție.

Ea n-a trebuit niciodată să-și reprime elanul de pasiune pentru că nici un bărbat n-a făcut-o să-i vină chef să încalce codul moral pe care și-l fixase. Dintr-o dată, tot ceea ce crezuse fix, se dărâmă și-i păru fără importanță. Era din vina șampaniei? Era atât de ușor să uite tot în brațele lui... Totdeauna se gândise că se va păstra pentru bărbatul pe care-l va iubi și care o va iubi. Încerca să facă să tacă vocea rațiunii care se auzea în ea, însă în zadar.

ISBN 973-9169-00-7

Preț 750 lei

THE BET